

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 2354

КОСООВО И МЕТОХИЈА ЈЕ СРПСКО

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешелј, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелјево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешелј је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1300 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГА “ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА” МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амјад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Букановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Огњен Тадић, Александар Василијевић,
Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

СЗР штампарија „Драгић“

Борђа Јоановића 20, 23000,

Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хи-
љада примерака: последња колор-
на страна корица 100.000 динара;
унутрашња колорна страна корица
80.000 динара; унутрашња новин-
ска страна 60.000 динара; 1/2 унутра-
шње новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стране
15.000 динара; плус порез на про-
мет.

Косовскометохијска драма

• Не дајте Косово и Метохију

2

Косовскометохијска драма

• Осуђени да изумиру,
а уцењени да ћуте

7

Интервју: Александар Вучић

• Припремљена листа за трговину
око Косова и Метохије

9

Косовскометохијска драма

• Ко заиста штити српске интересе

13

Подршка

• Русија ће помоћи Србији

16

Реч науке

• Хашко фалсификовање историје

18

Поглед на економску стварност

• Господари глобалног села

25

Биографија Светозара Маровића

• Лопужа са педигреом

29

Крајишка голгота

• Наоружавање Хрватске

31

Сарадња са Сиријом

• Постоји само један пут

42

Досије Пеликан

• Ко је стварни купац Сартида

44

Интервју: Данило Лазовић

• Србија је окупирана

49

Лобији и политика

• Лоботомија српске јавности

58

Усвајањем Резолуције о Косову и Метохији, пред преговоре,
посланици Српске радикалне странке јасно поручили преговарачима:

Не дајте Косово и Метохију

Усвајање резолуције којом је утврђен мандат за политичке преговоре о будућем статусу Косова и Метохије, омогло је да сјајну и последње политичке маске. И крајње је време било. Данас је, после седнице Скупштине Србије, све јасно. И ко чије интересе заступа, и за колике царе. Не ваља само то што су неки од њих ушли у преговарачки тим. Драшковић и Тадић на пример.

Пише: Момир Марковић

Захтев западних сила (које неки овде често проглашавају међународном заједницом) да преговори о тзв. коначном статусу Косова и Метохије почну и да стране у преговорима (што ће рећи Србија и терористи који држе власт на Косову и Метохији), припреме преговарачке тимове, Србију је затекао прилично неспремну. Смущена политика овдашњих властодржаца резултирала је невероватним хаосом и несналажењем. Уместо да већ давно заузме и презентује свету јасан став о овом, за Србију најважнијем питању, питању свих питања, Влада Србије је чекала последњи тренутак да нешто предузме. Иако је Српска радикална странка одавно упозоравала да се дан када ћемо морати да седнемо за преговарачки сто неумитно приближава, развљачили су и безразложно гурали под тепих отварање ове теме, све док није „догорело до ноката”. Нису помогла ни упозорења и политички сигнали пријатељских земаља, које су нам најдобронамерније саветовале да утврдимо платформу и ставове, како би их и они могли бранити у међународним институцијама. Тражили су једноставно да кажемо шта хоћемо, испод које границе нећемо ићи и како ћемо бранити ставове и принципе, да би нам у одбрани помогли.

Кад је коначно „враг однео шалу”, Коштуница и његови су одлучили да, 21. новембра закажу седницу Скупштине Србије, на којој ће се одредити минимум испод ког се не сме ићи и утврдити мандати преговарачког тима. О члановима преговарачког тима се није разговарало. Бар не експлицитно. То је остављено Војиславу Коштуници и његовој влади. А успех преговора зависи и од тога ко вам је у преговарачком тиму. Ако је тим јединствен и непопустљив, резултати преговора су сигурнији и извеснији. Сад, кад је Коштуница коначно објавио састав тима, грађане Србије подилази блага језа, поготово кад се знају ставови неколицине оних који ће бити перјанице преговарачког тима. Уосталом, то су нам јасно ставили до знања њихови посланици на самој седници Скупштине. А да би се видело ко какве ставове од почетка заступа, преносимо вам основне ставове из Резолуције и делове дискусија посланика. И у дискусијама и у Резолуцији је

јасно стављено до знања будућим преговарачима како морају да се поставе у преговорима. Посланици Српске радикалне странке су рекли и коме од будућих преговарача не верују. Резолуција као праг, испод кога преговарачи не смеју да иду ни по коју цену, узима као полазну тачку Резолуцију 1244 и План Ахтисари – Черномирдин и ограничава преговараче у њиховим евентуалним „излетима”.

Морамо се изборити за Косово и Метохију

После излагања Коштунице, поприлично смущеног и недореченог, за реч се јавио заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић:

„Даме и господа народни посланици, жао ми је што председник Скупштине на ову седницу није позвао и представнике признатих верских заједница, председника Српске академије наука и уметности, Његову светост патријарха српског господина Павла, јер бисмо имали много више обзира у дискусијама и можда бисте схватили колико је ова седница важна. Ја сам ноћас, док сам припремао говор за ову седницу, схватио њену огромну важност. Постоје седнице и обраћања за које говор треба писати иако вам срце и разум говоре шта треба да кажете, али Србија је таква земља да вас догађаји претичу и ништа што напишете или замислите да кажете не траје дуже од неколико сати. Тако је и са припремама за ову седницу, која се одржава на велики српски дан, на дан живог свеца, на дан после кога и Србија треба да остане да живи. А Србија може да остане да живи само ако се избори за Косово и Метохију.

Данас 250 народних посланика одлучује да ли ће Србија наставити да живи и од тог посла нема бекства и нема извлачења. Из ове сале нико неће изаћи задовољно трљајући руке зато што му је успело да некога превари или надмаши. Овде немате кога да преварите. Само Србију, само српски народ, само грађане Србије. Овде посебно нема извлачења за Војислава Коштуницу, Бориса Тадића и све вас који сте петог октобра преузели власт, јер по вама, ми који смо се до тада борили на један начин против терориста а онда и против њихових ментора са запада, нисмо учинили добру ствар. Ви сте се представили као људи који знају много боље, који умеју са Западом да пронађу најбоље решење. Решење у ко-

ме ће Србија бити земља коју ће они поштовати као остале. Преузели сте власт а тиме и буџет и полицију, али и одговорност. Сада сте на првом великом испиту одговорности.

Нисте нам помагали када смо решавали судбину Косова и Метохије. Неки од вас су једва чекали да се нешто лоше деси па да дођу на власт. Ја овог часа немам право на злопамћење, на злонамерност, на цинизам. Ја овог часа покушавам да вам кажем, у име милиона бирача Српске радикалне странке, шта смо спремни да подржимо код власти, коју не ценимо, код власти коју ћемо гледати да срушимо кад год будемо могли, али код власти која је сада, игром судбине, у позицији да решава судбине свих нас. Зато ће данас, упркос свему, посланици Српске радикалне странке, најчешће 80, уместо 82 посланика јер су два посланика украдена одлуком нашег Уставног суда, јасно саопштити своју одлуку, која гласи: помоћи ћемо вам да сачувате Косово и Метохију и да Косово и Метохија остане у саставу Србије. Нема и не сме бити независности Косова и Метохије. Гласаћемо за предлог резолуције, свесни тога да је морала да буде много оштрија, али истовремено свесни тога да међу вама има толико разлика да је ово отприлике био максимум око кога сте могли да се договорите и усагласите. Овде нема извлачења ни за вас ни за нас. Овде нема лагоднијих позиција. Нема власти и опозиције. Овде се ради о Косову и Метохији. Не бих да слутим, али данас је Косово и Метохија, сутра Војводина, прекосутра Рашка. Па како се данас према овоме будемо односили, тако ће очекивати да се односимо и према будућим питањима.

Рећи ћу вам све оно лоше што мислим о вама и не желим да Србији представим да је вама добро па вас зато подржавам. Вама је тешко и подржавам вас. А лоши сте. Имао сам обавезу да и онима који су кретали у Рамбује и уздали се у право и правду најдемократскије земље на свету и повељу УН, кажем шта их тамо чека. Тада сам им рекао да иду у казну, у лавље канџе, да их очекују притисци и уцене. И све су то тамо доживели. Молио сам их да не иду, али сам рекао да

не могу да их спречим и да нећу да их спречавам да иду, да не би после испало да их радикали спречавају да разговарају са демократијом, са дипломатијом и да спашавају Косово и Метохију. Видели сте шта се десило у Рамбујеу.

Данас ће вам посланици Српске радикалне странке осветлити однос међународне заједнице из барем два угла. Најпре у односу према договорима које они постижу са Србима а онда и у односу према српској држави у целини. И рећи ћемо вам шта је требало појачати у Резолуцији. Ми ћемо гласати за Резолуцију у непромењеном тексту, али наша је обавеза да вам укажемо и на њене недостатке.

Да вас само подсетим на преваре које је тзв. међународна заједница чинила српском народу, и то не због историје, већ због будућности и због тога што ћете морати да потпишете са њима папир. Упозоравам вас да, када потпишете и прихватите обавезе, онда учине све да обавезе не испуне. У томе су им помагале и српске власти. Да кренемо од распада СФРЈ. Словенија је ушла у процес отцепљења од државе која је оснивач Уједињених нација. Није имала подршку Америке. Америка је рекла да Југославија мора да остане у границама у којима је била оснивач Уједињених нација. Истовремено је та иста Америка наоружавала Словенце. Словенци су убијали нашу децу као глинене голубове. Ускрате им струју, воду и храну у касарнама и чекају када ће изаћи у круг касарни избежумљени од глади и жеђи да би их гађали снајперима и ловачким пушкама. Данас је Словенија демократска земља, међу својима у Европској унији. Неки генерали ЈНА су оптужени за изазивање рата, да неко не би кривицу пребацио Словенцима.

Република Српска Крајина – држава која има устав, територију, народ, војску, полицију, парламент, председника, специјални статус, заштиту Уједињених нација, држава која је у преговорима са Хрватском, а онда крећу хрватски тенкови. На првом тенку амерички амбасадор. Изврше највећи геноцид, највећи забележени геноцид у Европи после Другог светског рата. Данас је Хрватска на путу да буде међу

својима, да буде чланица Европске уније. Републику Српску Крајину данас више нико не помиње. Доживели смо да председник Скупштине Србије и Црне Горе забрани улаз у Скупштину Србије и Црне Горе Французу који заступа Републику Српску Крајину у Француској. Данас има и лоших Француза. Лоши су они који заступају Србе у Европској унији.

Косово и Метохија: да вас подсетим, Косово и Метохија је по плану Ахтисари – Черномирдин и по Резолуцији 1244 аутономија. Шта је данас? Данас многи од вас кажете – шта може да се уради? Може да се уради све.

Косово и Метохија мора да буде само аутономија. Даље и више од тога не смете да идете. Ако је Република Српска после Дејтона била држава, а данас, десет година касније није ни аутономија, ако је Република Српска Крајина спаљена, побијена и протерана, ако је Косово и Метохија данас безмало у рукама Шиптара, иако то није нигде написано и нико им није дао право на то, ја вас сада питам какве ћете гаранције имати за разговоре које обавите и потписете, хоће ли то бити потписи оних истих људи из међународне заједнице.

Говорили сте да немамо пријатеље у свету. Да ли их имамо? Моја опција и опција Српске радикалне странке је била Русија. Наша опција је и данас Русија и пријатељство са Русијом. Ви реците која је ваша опција. Хоћу да знам на кога се ослањате и ко ће да гарантује за оно што потпишете, ко ће да гарантује да можемо да спроведемо оно што ви тамо потпишете. Ово је стварање историје које не треба да се стидимо ни пред прецима ни пред потомцима.

Неки од вас су нас оптуживали да смо ратовали за Косово и Метохију. Не дај Боже никада и никоме рат, али вас сад питам, ако вас неко нападне, хоћете ли се бранити. Ако нападну Косово и Метохију, хоћете ли га бранити? Ако нападну НАТО и УНМИК на Косову и Метохији, хоћемо ли заједно са НАТО-ом и УНМИК-ом да бранимо Косово и Метохију?

Влада је одговорна за ове преговоре. Ви, господине председниче, лично одговарате Србији за преговоре и ту нема извлачења. А одредите кога год хоћете од својих сарадника.

Можете и Бориса Тадића да ставите у екипу, али ви одговарате за све што они ураде. У Србији је подељена власт. Они и ваши сарадници нека одговарају вама а ви ћете одговарати нама. И одговараћете целој Србији, јер постојала су два пута. Један није успео, ви кажете да ће успети други. Видећемо. Данас морамо да изгласамо резолуцију. Ко мисли

добро Србији и ко себе сматра озбиљним и одговорним човеком, данас ће подићи руку за предлог резолуције. Ја нећу да улазим у оне њене делове који би требало другачије да изгледају, али захтевам од вас из извршне власти, а сви сте једно и сви сте на гласачким листићима заокруживали иста имена, кад су били и председнички и парламентарни избори, немојте да наступате у две колоне кад су Косово и Метохија у питању. Скупштина има право да износи различите ставове. Извршна власт нема та права јер онда држава улази у хаос. Зато упозоравам председника Републике да нас не изненађује својим ставовима, које сазнамо после његових гостовања по свету. Ево места где се Србији износи сваки предлог који имате. Упозоравам га и на Устав Србије. Не може он да саставља тим за преговоре. То није његова уставна надлежност. Може да учествује, ако сме, у одбрани Србије. У томе и треба да учествује председник Републике, али не може да чека да му одредимо неку екипу која ће отићи њему на ноге па да је он предводи у преговорима. Нека се тога мане.

И на крају само још нешто да вам кажем. Ми нисмо снаге нереда и хаоса, ми нисмо недемократе, ми смо српски радикали. За разлику од неких који се називају демократама, никада нисмо правили нереде и хаос по Београду. Ми вас отвореног срца пуштамо у ове преговоре. Данашњим гласањем преузимамо одговорност да ћете и у наше име доносити некакве одлуке, али вам једну ствар обећавам. У борби за власт нас нећете никада видети на улицама, у борби за власт ниједан радикал неће никад бацити ниједан камен у Београду, али у борби за Косово и Метохију, против било кога, па и против вас, уколико се будете усудили на лоша решења, сва средства су дозвољена српским радикалима”.

Косово и Метохија је територија Србије

Александар Вучић је у свом излагању рекао: „Даме и господа народни посланици, данас на дневном реду имамо најзначајнији текст и тему од почетка рада парламента. Данас су морали да буду у сали сви посланици и ја сам поносан што припадам посланичкој групи Српске радикалне странке која је овде у пуном саставу, изузев једног, тешко болесног посланика.

Данас се чуло из појединих изјава да председнику није потребна Народна скупштина као спона између њега и народа. Тако су говорили и највиши представници Хитлерове Немачке тридесетих година прошлог века, па је и та идеологија завршила онако како је завршила. Народна скупштина је потребна свима. И резолуција коју ћемо данас усвојити је обавезујућа за све. Нико нема право да се, у име грађана Србије, одрекне ниједне српске њиве, ниједне ливаде. Територија Србије је најважнија и нема државе без целокупне територије. Нико, ко је положио руку на Устав, нема право да каже да територија није важна, а ових дана су се чуле и такве изјаве.

Ми немамо резервну отаџбину. Имамо само једну Србију и њу не дамо. А Косово и Метохија има 10.887 квадратних километара и то је 13 процената територије наше земље. Цитираћу вам зато Резолуцију 1244, тачка 4, где се каже – Потврђује се да ће после повлачења, у договореном броју, југословенском и српском војном и полицијском особљу бити дозвољено да се врати на Косово да би обављало функцију у складу са анексом 2. У другом делу анекса 2, тачка 6 се каже: – Након повлачења, договореном броју југословенског и српског особља биће дозвољено да се врати да би обављало следеће функције: везу са међународном цивилном мисијом и међународним снагама безбедности, обележавање, односно чишћење минских поља, одржавање

присуства на српским историјским локалитетима и одржавање присуства на кључним граничним прелазима. Где је то, даме и господо народни посланици? Зашто то до сада нису извршили. Зашто улазимо у било какве преговоре са било ким, пре него што изврше ову обавезу, коју су они нама наметнули. Нико у Србији није био срећан после плана Ахтисари – Черномирдин и Резолуције 1244. Питам вас сада, зашто је не испуњавају. Нека испуне то па да разговарамо даље.

Пре десет година је потписан Дејтонски споразум, лош по Србе и српске интересе. Данас, после десет година укидају Републику Српску. Да ли су то наше гаранције? Да ли је то оно о чему можемо да се договарамо? Ко нам гарантује да ће оно што буде потписано, бити и поштовано? Зашто они, за које сте говорили да су вам велики пријатељи и да ће да реше, као демократско питање, све ваше проблеме, нису до сада то решили? Зато што се, очигледно, тражи окупација Србије. Да ли сада видите да су вас лагали кад су говорили? Сада хоће ампутацију територије и окупацију. Хоће анексију, то је јасно.

Ми томе морамо да се супротставимо, јер томе нема краја. Немојте нам следећи пут говорити како је то политика реалности. Има много опасности пред нама и биће врло тешко.

Ево, неки ваши пријатељи долазе на Косово и Метохију и у порти цркве у Грачаници говоре како Косово и Метохија треба да буду независни. Неки од вас су тог дана правили том истом Дрновшеку чампрас диван и присуствовали отварању њиховог 'Меркура'. Треба да вас је због тога срамота.

Појављују вам се и неки самозвани представници Срба са Косова и Метохије. Ко тај Оливер Ивановић и многи други. Њихова функција је „представник Срба са Косова и Метохије”. Једино их нигде нема кад дођу избори. Добију 1 или 2 процента. Они који добијају 70 или 80 одсто, а то су српски радикали са Косова и Метохије, по вама нису представници Срба са Косова и Метохије, а ови ваши јесу. Сви то у овој скупштини знате. И сутра, кад преговори почну, опет ћете њих звати, јер су их активирале стране службе, да вам кажу како је план да добијемо паре за наше светиње и да Северна Митровица добије некакав статус, бољи него ово што Резолуција садржи.

Територија Косова и Метохије је територија Србије, Уставом регулисана, свиђало се то неком или не. Ни нама се не свиђа председник Републике, који је по том уставу изабран. Да је Уставом регулисано да је председник Републике онај ко има више гласова у првом кругу, данас тај не би био председник. Данас том председнику Устав не одговара, а не-

Резолуција, коју је усвојила Народна скупштина, већ у првом и другом ставу преамбуле, позивајући се на Устав Србије и Уставну повељу Државне заједнице Србија и Црна Гора, утврђује да је територија јединствена, недељива и неотуђива, а утемељење на нормама и начелима Уједињених нација, укључујући и Резолуцију 1244 и споразум Ахтисари – Черномирдин, гарантује суверенитет и територијални интегритет, обавезује преговараче да испод тог нивоа не могу и не смеју да иду.

Тачком три Резолуције се Народна скупштина Републике Србије обавезала да, поштујући све правне разлоге, свако наметнуто решење будућег статуса Косова и Метохије прогласи нелегитимним, противправним и неважећим, а над евентуално отетом територијом, поштујући став Светог архијерејског синода Српске православне цркве и Његове светости патријарха српског господина Павла, прогласи окупацију.

кад му је одговарао.

Ми имамо обавезу да данас говоримо о људским правима и слободама. А да ли се неко од вас данас сећа оних осамнаестогодишњака изгинулих у кафићу у Пећи, само зато што су Срби? Да ли вам значе нешто имена Вукота Гвозденовић, Иван Радојевић, Зоран Станојевић, Иван Обрадовић, Светислав Ристић, Драган Трифовић? Где су данас њихове убице? И на крају још нешто. Ми из Српске радикалне странке смо убедљиво најјача политичка странка у Србији. Хтели смо и суштинску улогу у овим преговорима. Ту улогу су преузели други. Ми ћемо вас рушити на изборима на свим нивоима власти а данас вас пуштамо да преговарате, јер државу Србију никада нећемо рушити”.

Нико не може да потпише независност

Гордана Поп Лазивић је у својој дискусији подсетила на план Запада о растакању српске државе следећим речима: „Даме и господо, мене данас не чуде ови тонови који долазе из небитних и непостојећих партија, какав је Грађански савез на пример. Њихови ставови су идентични са ставовима оних који нам, ево већ десет година државу разарају. Да се вратимо мало уназад и констатујемо још једном да је сепаратизам, а затим и грађански рат, индукован споља. Западне силе су прво подржале словеначки сепаратизам, затим сепаратизам у Хрватској, па у Босни и Херцеговини муслиманске сепаратисте, а сад је на ред дошло Косово и Метохија. Сетимо се само документа, познатијег под именом план Ахтисари – Черномирдин. Већина од вас који данас вршите власт сте били ванпарламентарне странке, а сетите се изјаве Вука Драшковића: 'Ово је велики дан за мир. Ово је велики дан за Србију јер су наш суверенитет и територијални интегритет Србије сачувани'. Тада је оптужио нас српске радикале да смо примитивно иступили против мира. А тада је председник наше странке др Војислав Шешел, образлажући став странке и последице тог документа говорио: 'Кад тамо учврсте сепаратистичку власт, онда ће кренути на остатак Србије: Кад њихове трупе једном дођу тамо, следећи захтев ће бити слободан пролаз кроз Србију, дипломатски имунитет за њихове војнике и право да се заустављају где

Симптоматично је да се, мада преговори још нису ни почели, кроз средства информисања провлаче поруке албанских представника. Тако ће перјаница албанског сепаратизма Адем Демаћи изјавити: „Уколико се не узму у обзир захтеви Албанаца, стање може да измакне контроли, а догађаји престигну оне од 17. и 18. марта прошле године”. Извесни Самидин Џезари, ветеран ОВК, како се сам представља, немачком „Шпиглу” изјављује: „Уколико ствари измакну контроли, покренућемо рат а сваки политичар који потпише ма шта друго осим независности, биће мртав”. Кад се погледају изјаве Вука Драшковића и Бориса Тадића и упореде са овим изјавама, види се разлика само у другом делу изјава. Ови други једино не прете Србији ратом. Први делови изјава су исти. А они су, на нашу жалост, чланови нашег преговарачког тима.

год им одговара’. То је било пре шест година. Да ли је Војислав Шешељ био у праву? Није ли управо Вук Драшковић потписао са њима такав споразум? Јесте.

У маси разлога због којих вам Војислав Шешељ не треба овде је и тај што је могао да вам у лице каже какве сте губне потезе спремни да повлачите. Познаје Запад до у танчине, а познаје и вас. Знао је да сте спремни и ђаволу да служите. Питам вас да ли се данас поштује Дејтон, који је такође потписан. Не поштује се. Да ли се већ десет година гази – гази се. Да ли нестаје Република Српска – нестаје. Да ли је Република Српска Крајина била под заштитом УН – јесте. Да ли је настала – јесте. Да ли се крши Резолуција 1244 – крши се. Да ли су предвиђени било којим актом избори – нису. Да ли се вратила војска и полиција – није. Да ли су се вратили избегли и расељени – нису. Како онда можемо да верујемо да ће поштовати оно што сада потпишете, кад ништа од овога до сада нису поштовали. Зато вас упозоравамо да не потписујете ништа што би могло да значи пристанак да нам отму део територије јер, иако имамо сада окупацију, једном свакој окупацији мора доћи крај. Ако ми и не доживимо, доживеће наши синови и унуци а Косово и Метохија морају остати српски и у српској држави. Уосталом, шта је један животни век према миленијумском трајању српске државе”.

Истим тоном и са истим порукама народним посланицима су се обратили и Наташа Јовановић, Зоран Красић, Љубомир Краговић, Драгутин Перић, Вјерица Радета, Милорад Буха и сви други посланици Српске радикалне странке. Из свих дискусија извирале су јасне поруке и упозорења преговарачима да не смеју потписати ништа што би могло да се изроди у независност, да тамо не иду да заступају своје ставове већ искључиво ставове и интересе Србије и српског народа и да не смеју подлећи никаквим притисцима. И наравно, да морају обавестити Скупштину о свему шта тамо раде и докле се дошло у преговорима. Добили су мандат за преговоре али и стриктна ограничења.

Наравно, било је и других тонова – ставова чији аутори седе или у Бриселу, или у Тирани и Приштини, а они који су их овде пренели били су само звучници оних који их плаћају за такво издајничко деловање. Тако ће Душан Петровић (шеф посланичке групе странке којој припада и председник Србије Борис Тадић), изјавити: „Постоји нешто што је мно- го важније од Косова и Метохије. То је питање како ће жи-

вети седам милиона људи у Србији. „У свету постоји (како рече Петровић) мишљење да Косово и Метохија треба да буду независни и између историје и садашњости морамо да изаберемо садашњост. Важна је свакој нацији историја, али је важнија садашњост и будућност. Питам се није ли и Петровић само Тадићев звучник а и једном и другом станице навијају и мелодију траже, ако не баш из Тиране и Приштине, а оно ту негде из околине. Углавном са Запада.

Наташа Мићић (она иста која је увела ванредно стање и омогућила хапшење више од 12.000 људи за само 2 месеца), била је још „експлицитнија”. Она каже: „Приоритет треба да буду људи а не територије. Политика, какву сада заступа- те, довела је до референдума а затим до ратова и бомбардовања и исељавања Срба са Косова. Управо по томе се разликује политика коју ја заступа од овакве политике”. И на крају рече „мудра” Наташа да не жели више да учествује у расправи и да напушта седницу Скупштине. Претходно је свратила до благајне да наплати дневницу за тај дан. Заједно са путним трошковима, наравно. И Мехо Омеровић је, у име СДП, изјавио да та странка неће учествовати у „давању легитимитета” документу који се усваја јер се не слажу да документ буде само покриће владајућој коалицији. И Александар Влаховић је поновио ставове Демократске странке, по којима је стандард грађана важнији од територија, па према томе и територије Косова и Метохије. И наравно, став да председник Србије има легитимитет да преговара и мимо владине делегације, а тај легитимитет, како кажу и он и остале демократе, произлази из самог директног избора.

Жарко Кораћ (кога ли он представља) се залаже за политику „свршеног чина”, јер су, како каже, Албанци на Косову већ формирали паралелне институције и да је независност Косова данас реалност. Аферим Кораћ, наравно, не помиње, поред уставних одређења, ни тероризам, ни 25.000 расељених, ни 150 спаљених цркава и манастира, ни „белу Ал киду”. Није му плаћено за то. Ради оно за шта су му платили.

Било како било, Резолуција је усвојена, ограничења преговарачима, до које границе смеју да иду верификована, мандат Војиславу Коштуници да формира преговарачки тим поверен, а упозорења, уколико пређе границе Резолуцијом одређене, јасно и гласно изречена. У састав делегације се нећемо мешати. То је његово право а на његову душу иде све што из преговора произађе а не одговара српском народу и српској држави.

Осуђени да изумиру, а уцењени да ћуте!

У ипренујску који, могуће, дугорочно одређује судбину Косова и Метохије и српског народа, нема Срба са Косова и Метохије: у Савету за Косово и Метохију, преговарачком тиму и свуда где се о њима одлучује налазе се малобројни самозвани или од власти одабрани представници Срба из Покрајине. Њих никада и нигде неће бити осим у овим модерним резервајима, створеним на равнодушности и одсуству савести овога свега и сопственог народа.

Пише: Будимир Ничић

С агледавши положај америчких Индијанаца у резерватима, познати глумац је рекао да му је сада јасно зашто се Хитлер распитивао за систем функционисања резервата када је тражио солуције за своје коначно решење јеврејског питања.

Ове речи Марлона Бранда упућене америчким Индијанцима смештеним у резерватима можда најбоље одсликавају и одређују судбину и ситуацију Срба на Косову и Метохији данас.

Како год да буде будуће решење за Косово и Метохију, коначно или привремено, резултат ће бити исти, Срби ће изгубити слободу на територији коју већ око хиљаду година насељавају.

Подела, децентрализација или условна независност: било које од ових решења имаће за последицу и званично губитак слободе за косовске Србе.

Народ који после хиљаду година постојања на једном простору изгуби право на слободу кретања, достојанство, равноправност са другим народима, право на своје градове, своје материјалне споменике културе и право на очување своје културе уопште, изгубио је и право на своје постојање.

У тренутку који, могуће, дугорочно одређује судбину Косова и Метохије и српског народа, нема Срба са Косова и Метохије: у Савету за Косово и Метохију, преговарачком тиму и свуда где се о њима одлучује налазе се малобројни самозвани или од власти одабрани представници Срба из Покрајине. Њих никада и нигде неће бити осим у овим модерним резерватима, створеним на равнодушности и одсуству савести овога света и сопственог народа.

И док Срби у Покрајини беспомоћно посматрају како власти у Београду до задњег часа истрајавају у политикантству и странчарењу и на овом државном питању пар екселанс сами себи постављају питање, када се кроз годину или две дође до „решења“, и кад кроз неку годину опет сви на

њих забораве, ко ће бити крив. Они који су у њихово име говорили, они који су ћутали, они који су лагали, они који су претили, они који су обећавали или они сами. А тада ће бити сами. Сасвим сами. Заборављени од међународних „добротвора“, „хуманитарних“ организација, Лекара без граница, Амнести интернационала... свих оних који су били заговорници и сведоци лажног геноцида над косовским Албанцима. Они који су доживели стварни геноцид над својим народом, избегли и прогнани и интерно расељени Срби са Косова и Метохије где ће тада бити и како ће се звати, хоће ли сви снови о повратку и правди на овом свету бити мртви или ће њихова нада опстати. Да ли ће Срби са Косова тада прихватити кинеску пословицу да су правда и проститука исте – дају се само онима који имају новац.

Можда је највећи парадокс у томе што ће се ових дана сви залагати за слободу кретања Срба на Косову и Метохији, али то је она слобода кретања за коју су се изборили љубитељи животиња у сафари логорима, то није слобода која је човеку дана рођењем од Бога и њега достојна. Срби на Косову и Метохији се никад са тим неће помирити. Слобода, и кад је нема, остаће њихов сан и смисао живота.

Слобода

*Ослободите нас или убијте
Ви силници свети
И ви, локалне убице
Са нама губите време
То није у нашој крви.
Ми никада нећемо бити
Ваши робови
Или слобода или гробови.*

*Враћите отието или нам
Сјалије све
Зар ће нам довека
Злојвори чувати храмове?
Ојоганисте нас од облака
До колевке и себе.
Од олтара и дечије раке.
Враћите отието
Или нам сјалије све.*

*Продајте нас већ једном
Или љконије
Ви београдске канџарије
И ви, косовски башибозлуци*

*О знамо,
Злајте вам је и у тирејој руци.*

*Једном ћете се договорити
За собом зајворити двери
За нас Косовце не брините
Све су нам смрти по мери.*

Ова песма први пут је изговорена на трогодишњем помешно четрнаесторици убијених жетеоца у Старом Грацком код Липљана, на њиховим свеже порушеним надгробним споменицима. Тада је на том страшном месту реч Слобода први пут јавно, гласно и пркосно на окупираном Косову изговорена.

Снимци наступа на којима је ова песма изговарана налазе се већ годинама у добро обезбеђеним „резорима“ такозване националне телевизије, чекајући нека „боља времена“.

Тако је говорио косовски песник Драган Ничић - Цинцуберски 29. новембра 2005. у Чаглавици.

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић за „Велику Србију” говори о предстојећим преговорима о статусу Косова и Метохије

Пришремљена листа за трговицу око Косова и Метохије

Игра око Косова и Метохије, оних који се залажу за ошимање дела територије Србије, биће веома озбиљна. Неки са Запада не могу да укажу ошимање дела територије суверене државе а да при томе објасне како и зашто то не може да се деси са Републиком Српском, Републиком Српском Крајином или било којим другим делом неке суверене земље у региону. Дакле, свако ће у овом делу Европе да се суочи са истим проблемом. Јер када једном ошворише Пандорину кушију, не можеће то зауставити на другом примеру, да после годину дана већ усановљен принцип мањше. Њима је због тога потребно да пронађу људе у Србији који ће да пристају да се план ошимања дела територије Србије ошвари.

Разговарала: Марина Томан

Говорећи о предстојећим преговорима о статусу Косова и Метохије генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић истиче да Србију очекује изузетно тежак период у коме ће заговорници независног Косова и Метохије учинити све не би ли пронашли људе у Србији који ће помоћи да се њихов план оствари. Категорички тврди да је Србија, пре него што је ушла у било какве преговоре, морала да тражи поштовање Резолуције 1244 у свим њеним тачкама. „То је требало да буде услов ове државе али нико није имао храбрости да то уради, да им то каже у лице”, каже Вучић. Наду да Косово и Метохија остане и даље у саставу Србије види у стицању наклоности Русије и придобијању њене заштите.

• Како коментаришете састав преговарачког тима Србије?

Преговарачки тим је очигледно састављен од представника Демократске странке и Демократске странке Србије плус несрећни Вук Драшковић са својих 1,5 посто бирачког тела. Уколико се било шта добро догоди, Вук Драшковић би требало да буде тај који ће то да поквари и уради нешто против српског народа и српске државе. Свеједно, сву одговорност за деловање тог тима сносиће Војислав Коштуница јер је у Народној скупштини Влада Републике Србије добила овлашћење да формира тим и да у складу са принципима

Косово и Метохија није приоритет за Демократску странку

Српска радикална странка поднела је иницијативу Народној скупштини Републике Србије за смену Бориса Тадића са места председника Србије због тога што је супротно одлукама Скупштине, нанео штету виталним интересима српског народа. „Уверен да парламентарна већина у Народној скупштини опет неће да прихвати предлог да се расправља о његовој одговорности за повреде Устава Републике Србије које у континуитету врши, председник Републике Србије Борис Тадић руши преговарачку позицију Србије изјавом да албанска национална мањина има право на самоопредељење и, у вези с тим, иступа у светској јавности са планом о решавању кризе на Косову и Метохији и уређењу аутономне покрајине за који не само да није добио сагласност Народне скупштине и Владе, већ их није ни упознао макар са основним решењима за која се залаже”, наводи се у захтеву за Тадићеву смену и истиче да је иступ посланичке групе Демократске странке у Народној скупштини за време расправе о Резолуцији о Косову и Метохији и изјава да Косово и Метохија није приоритет за Србију, очит доказ да је председник Србије Борис Тадић заборавио део заклетве коју је положио пред Народном скупштином, који гласи: „Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије...”

НАТО база Бондстил

које је установила Скупштина обавља преговоре и расправља о будућности Косова и Метохије. Ми ћемо у сваком случају контролисати рад Владе.

• **Кажете да ће Српска радикална странка да контролише рад Владе, на који начин?**

Имамо на располагању два начина контроле. Први је кроз Народну скупштину, кроз матичне одборе и кроз седнице, а други кроз позив грађанима да се одазову на мирне и демократске демонстрације којима ћемо показати да се не слажемо са одређеним понашањем или решењима која Влада буде покушала да спроведе а која су у супротности са Резолуцијом коју смо усвојили у Скупштини.

• **Како ће, по вама, да се одвијају преговори?**

Игра око Косова и Метохије, оних који се залажу за отимање дела територије Србије, биће веома озбиљна. Неки са Запада не могу да укалупе отимање дела територије суверене државе а да при томе објасне како и зашто то не може да се деси са Републиком Српском, Републиком Српском Крајином или било којим другим делом неке суверене земље у региону. Због тога је председник Румуније оштро реаговао и рекао да подела не долази у обзир и да неће прихватити промене граница на Балкану. То је добра изјава и то је нешто што охрабрује, јер људи тиме показују да, без обзира на решеност појединих великих сила, не желе да се настави растакање земље на овом простору, јер онда ће Мађарска да тражи Трансилванију, онда ће неки други да траже неке делове на које мисле да имају право. Дакле, свако ће у овом делу Европе да се суочи са истим проблемом. Јер када једном отворите Пандорину кутију, не можете то зауставити на другом примеру, не можете да после годину дана већ установљен принцип мењате. Њима је због тога потребно да пронађу људе у Србији који ће да пристану да се план отимања дела територије Србије оствари.

• **Када је у Скупштини усвајана Резолуција о Косову и Метохији примећено је нејединство, један план за преговоре нуди Влада а други председник Србије Борис Тадић – реците нам нешто више о томе.**

Српска радикална странка најоштрије осуђује све оне на политичкој сцени Србије, који нарушавањем јединства народа, јединства грађана по питању односа државе према Косову и Метохији, покушавају да направе слабе тачке у преговарачкој позицији и на сваки начин хоће да учине све што је у њиховој моћи, да Косово и Метохија више не буде део Републике Србије. Најзанимљивије је то да моралне придишке и предавања већ неколико дана највише слушамо од представника Демократске странке, Карићеве, Човићеве и осталих, који са потпуно бесмисленим или никаквим аргументима покушавају да оспоре ставове о територијалном интегритету и суверенитету Републике Србије, изгласане у

Резолуцији 1244. Кренуле су невероватне приче. Прва таква прича је заједничка прича Човића и Карића. Они кажу – није важно где су границе Србије, ако нас 2007. године приме у Европску унију јер онда смо еврорегија и ми и Косово, Албанија, Црна Гора, Македонија и не знам шта све већ. Нас не интересује јесмо ми ли еврорегија, тактичка или оваква или онаква регија. Нас интересује да Косово и Метохија и даље буде део Србије, а о томе они не говоре ни једну једину реч. То је тај преварантски део којим они покушавају на сваки начин и по сваку цену да преваре грађане Србије. Они ће да кажу – па онда није важно где су границе Србије. Можда није важно, али важно је да ли је Косово и Метохија у Србији или није. То је припрема за такозвану шопинг листу која се припрема у марту.

• **Каква ће се то трговина, по вама, одвијати?**

О положају Срба на Косову и Метохији са нашим тимом разговараће се до марта идуће године. Понудиће специјални статус за Митровицу, Зубин Поток, Лепосавић, Лешак и Звечан или неку врсту широке аутономије за Србе на Косову и Метохији. Даће милионе, милијарде, трилионе за српске цркве и манастире. Заштитиће безбедност Срба у централнокосовским енклавама, Косовском поморављу, Штрпцу, Хочи и Гораждевцу. Све ће то они да направе а онда следи шопинг листа, када ће да кажу – е, све смо вам обезбедили, ваши људи ће да имају сва права, све ће да буде у реду, али ми идемо на условну независност. То морате да прихватите. Морате да размислите о будућности Србије, о будућности тих људи. Ако то прихватите, под број један нудимо вам улазак у Европску унију пре времена, под два улазак у НАТО и Партнерство за мир, под три дајемо вам стотине милиона евра кредита на поклон уколико желите да се развијате.

У том тренутку се појављују Тадић, Карић и остали који кажу – па ми морамо да мислимо на будућност седам милиона грађана Србије, а Косово смо и тако изгубили 1999. године или не знам кад. Тадић је већ изашао са својим предлогом, који је потпуно блесав и који нема никакве везе ни са чим и никакве разлике у односу на то што је већ био план Владе Републике Србије. Тадић је то урадио тек да би изашао са нечим својим и да би својим менторима могао да каже – ево, ја сам пореметио неку врсту јединства. Нема више јединства. Нема више ничега.

Веома је опасно и то што се у целу причу убацују и такозвани представници Срба са Косова и Метохије. Они нису никакви представници Срба, нико их никада није бирао да некога представљају. Ко су Оливер Ивановић, Гојко Савић, Раићел Нојкић, о Богдановићу да не говорим, он никада ниједан глас није добио, он је у преговарачком тиму само због тога што је члан Демократске странке. Њихова улога је да у једном тренутку кажу – добро, није нам лако, али добили смо гаранције да ће ово остати наша територија, да ћемо имати аутономију. Ми морамо да живимо овде, да сви заједно улазимо у Европску унију. Значи, иде се и на то да се наводни представници Срба са Косова и Метохије, као додатна варијанта, сложе са тим планом о условној независности и да онда грађани Србије кажу – па чекајте, ако су се представници Срба са Косова и Метохије сложили са тим (а право то нису ничији представници), онда на то морамо да пристанемо. То је цео науц и цела прича.

Видите како се Ахтисари састаје са Теодосијем и Савом Јањићем, са људима који на Косову и Метохији представљају отворену антисрпску опцију, не само у црквеним круговима. Ахтисари више неће да се среће са Владиком Артемијем, зато што је он данас на народним позицијама, на позицијама српског народа. Уместо тога, среће се са Савом Јањићем и Теодосијем, који су најгори Срби, не би ли се са њима договорио и рекао – ако треба, саградимо још неколико Дечана, модерних наравно, имаћете пара колико год желите, само да пристанете на условну независност Косова и

Прво је морала да се поштује Резолуција 1244

„Пре него што је Србија ушла у било какве преговоре, морала је да тражи поштовање Резолуције 1244. То је требало да буде услов ове државе али нико није имао храбрости да то уради, да им то каже у лице.

Са киме ми то улазимо у преговоре, ако су то исти они који нису испунили нити поштују чак ни Резолуцију коју су силом наметнули Србији и српском народу! Веома је важно да се обрати пажња на тачку 4. Резолуције 1244, која се позива на Анекс други тачка шест, у којој се говори како и под којим условима се наше снаге безбедности враћају на Косово и Метохију. Где је то данас? Зашто то до сада нису извршили? Трбало је да кажемо – нећемо да улазимо у разговоре док не испуните оно што сте нам наметнули, јер, како можемо имати поверење да ћете било шта и било када у будућности да урадите. Нека испуне то, па да разговарамо даље.

То вам је као и прича са Дејтонским споразумом. Они нам наметну Дејтон а онда закључе да ни он није довољан да се униште Република Српска и српски народ. Ко су нам гаранти да ће споразуми, резолуције итд. бити поштовани? Ко нам гарантује да ће оно што буде потписано бити и поштовано? Уједињене нације можда? Па до сада нису биле гарант”, каже Александар Вучић.

Метохије, а онда за све што се догодило оптужите Милошевића, Шешела, овог или оног. То је цео план у вези Косова и Метохије. Нема неке велике филозофије. То је оно чему ми морамо да се супротставимо.

• Где, по вама, треба тражити решење не би ли Косово и Метохија остало и даље територија Србије?

Наше је да видимо шта траже Русија и Путин, да покушамо да добијемо њихову заштиту, да урадимо све што је у нашој моћи да њихову заштиту стекнемо и да се њих чврсто држимо. То је једина нада за Србију. Није велика, али је то једина нада да сачувамо Косово и Метохију.

• Поједини медији објавили су вест да се на Косову и Метохији и југу Србије спремају терористички напади, имате ли нека сазнања о томе?

Могуће је да се то догоди ако им крене лоше у преговорима. Они у овом тренутку пуцају пенал у празан гол, па нису ваљда блесави и луди да сипају петнаест кофи воде око те лопте па да им се лопта заустави у води, благу итд. Они су дисциплиновани терористи. Имају свој политички циљ и што да га угрозе на било који начин. Ја нећу да ми као кључну тему наметну питање безбедности и људских права, јер

ће на томе да инсистирају непријатељи Србије. Да би отели територију Србије, они ће да причају о томе како су обезбедили безбедност Србима гарантујући им сва људска права и слободе. Могу они да причају и раде шта год хоће, али Косово и Метохија је територија Србије. Пажња никако не треба да се скрене на друге ствари, а они управо то хоће.

• Без обзира што Српска радикална странка није у преговарачком тиму, чини нам се да су очи Срба са Косова и Метохије упрте у српске радикале.

Урадићемо све што је у нашој моћи да сачувамо Косово и Метохију унутар Србије. Нисмо свемоћни, али учинићемо онолико колико можемо. То говоримо и чинимо сваког дана. Српски радикали су увек уживали велику подршку међу Србима на Косову и Метохији, мислим да та подршка никада није била већа него данас. Они који добијају 70 или 80 одсто гласова на Косову и Метохији, то су српски радикали, међутим, гласачи Српске радикалне странке за власт нису представници Срба са Косова и Метохије већ су то они које су активирале стране обавештајне службе. То су самозвани представници Срба са Косова и Метохије.

Новосадски „Грађански лист“ од 2. децембра 2005. године објављује разговор са лидером Демократске заједнице војвођанских Мађара Палом Шандором, који тврди:

Нисмо једина мађарска странка спремна на ширу сарадњу са радикалима

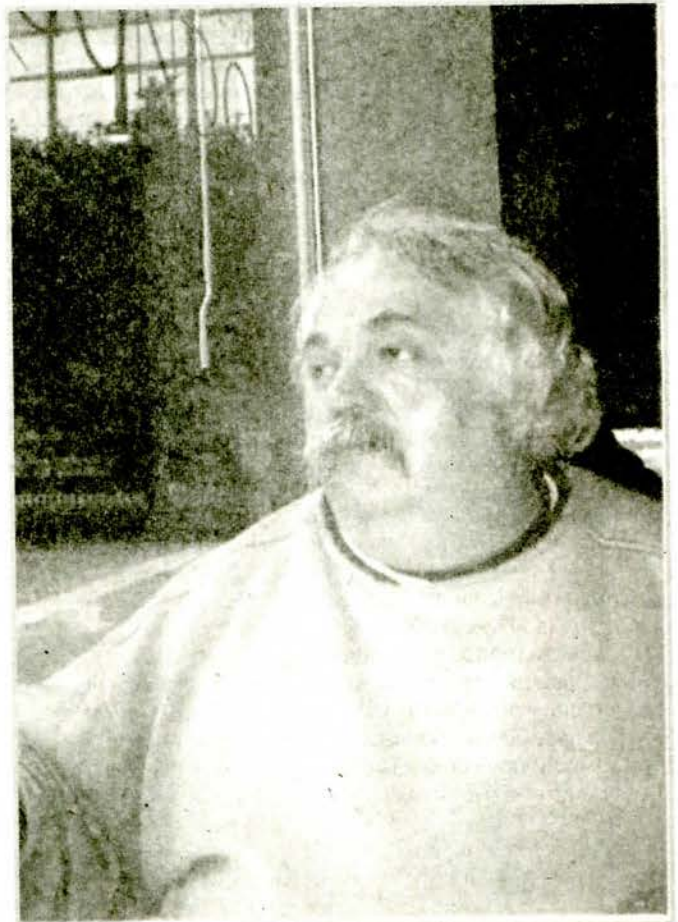
Демократска заједница војвођанских Мађара (ДЗВМ) спремна је да сарађује са Српском радикалном странком на свим нивоима, изјавио је јуче за „Грађански лист“ лидер те странке Шандор Пал. Он наводи да то свакако не би значило додворавање радикалима, већ само признавање политичке чињенице да су на изборима српски радикали добили највећи проценат гласова од бирача и да они имају партијски програм који нуди основу и за остварење циљева ДЗВМ-а. Шандор Пал тврди да његова странка и није једина мађарска партија у Војводини која је спремна на сарадњу с радикалима. Пал тврди да и „утицајни људи из СВМ-а мисле тако“.

– Челници Савеза војвођанских Мађара незванично сматрају да би ова партија већ одавно требало да сарађује с радикалима. ДЗВМ то каже и јавно, с обзиром на то да се Српска радикална странка у свом програму залаже за реформу општина и за успостављање локалне самоуправе на нивоу насеља. То желимо и ми, јер би децентрализација општина практично значила да би свако насеље могло самостално уређивати све оне послове који су сада поверени општинама – каже Шандор Пал.

– ДЗВМ у Бечеју већ сарађује са Српском радикалном странком. Нисмо у коалицији, али сарађујемо у свим оним стварима које служе за добробит нашој општини. А да се та сарадња не односи само на редовно изношење смећа и осталих комуналних послова, најбоље сведочи чињеница да у бечејској општини нема и није било међуетничких сукоба као у другим местима у Војводини – тврди Шандор Пал. Лидер СВМ-а Јожеф Каса јуче није био расположен за изјаве. А председник Демократске странке војвођанских Мађара (ДСВМ) Андраш Агоштон за Грађански лист каже да ће се

о могућој сарадњи с радикалима изјаснити након што радикали јавно кажу шта мисле о мађарској аутономији у Војводини. Он је навео да три мађарске партије (ДСВМ, ДЗВМ и ГСМ), које су се у Бечеју средином новембра договориле да се заједно изборе за мађарску аутономију – сада делују и појединачно, свако у свом политичком делокругу, како би оствариле заједнички циљ.

– Подсетио бих на то да се мађарски политичари у Војводини већ петнаест година држе тога да ће, ако треба, преговарати и с црним ђаволом само да би остварили мађарску аутономију. Дакле, за одговор на ово ваше питање, да ли је моја странка спремна на сарадњу с радикалима, претходно је потребно да Српска радикална странка јавно саопшти шта су и око чега преговарали са Шандором Палом – рекао нам је Андраш Агоштон.

Ко заиста штити српске интересе

Чињенице говоре да у Србији нема политичке снаге која је националне интересе у јужној српској покрајини јасно препознавала и ипак ујорно и доследно бранила као што је то за деценију и по свој постојања чинила Српска радикална странка

Пише: Душан Марић

Српска радикална странка је странка коју воде национално свесни и одговорни људи, и она је од почетка свога постојања вршила стални, конструктивни притисак на државу да се одлучније супротстави шиптарском сепаратизму и тероризму.

Милошевићев режим је на све радикалске притиске и предлоге остајао глув. Осим у неколико случајева, када је, због њиховог инсистирања на заштити државних и националних интереса, између осталог и у јужној српској покрајини, прве људе Српске радикалне странке трпао у затвор и што је веома значајно, притом имао скоро неподељену подршку осталих парламентарних странака, укључујући и сампроглашене „демократске снаге“.

Већ неколико месеци након почетка рата и разбијања СФРЈ, председник Српске радикалне странке Војислав Шешељ упозоравао је у више наврата да је план САД и њених европских сателита да униште Републику Српску и Републику Српску Крајину, разбију СРЈ и, на крају, Србији отму Косово и Метохију, Војводину и Санџак.

Да подсетимо да се у то време Српска војска Крајине налазила на Велебиту, у предграђима Карловца и Сиска, а Републику Српску Крајину „штитили“ су Венсов план, Југославија и Уједињене нације. Војска Републике Српске надмоћно је контролисала ситуацију на ратиштима у БиХ, а на Косову и Метохији владао је скоро идиличан мир.

У таквим околностима, чак и међу Србима који су већ препознали непријатељске намере САД и Запада према српском народу, Шешељева упозорења оцењивана су као неодмерено претеривање, док су његови политички противници са тиме терали спрдњу, уз оцену да лидер радикала плански измишља српске непријатеље и глобалне антисрпске завере, са циљем да изазове страх међу Србима и њихову хомогенизацију, наравно, око Српске радикалне странке.

Већ годинама и ђорав види да се тај мрачни сценарио, иза којег стоје Вашингтон, Брисел, Бон и Ватикан, остварује баш онако како је најавио лидер радикала. Уз стално и брутално кршење Повеље УН, међународног права и свих могућих дипломатских и моралних начела. Међутим, овдашњи утеривачи демократије империјализма би радије појели сопствени језик него што би преко њега превалили. Шешељ је на време упозоравао“ или „радикали су били у праву“, а камо ли признали да су „за све ово зло“ криви управо њихови ментори и финансијери са Запада (уз њихову заиста несебичну помоћ, која се у законодавству свих држава третира као издаја и колаборација).

Док се у нормалним државама владајуће странке хвале резултатима рада министара и владе, владајуће странке у

Београду већ месецима хвале се једино успешним извозом Срба у Хаг и „великим коалиционим капацитетом“. Кад год их неко у јавној полемици суочи са чињеницом да својом негодворном политиком земљу воде у пропаст и да им је због тога рејтинг међу грађанима понижавајуће мали, представници ДСС, Г17, СПО и Демократске странке (која се, иако је Борис Тадић председник државе, упорно лажно представља као опозициона странка) одмах се као пијан плота оберучке ухвате за фразу „али зато имамо највећи коалициони капацитет“.

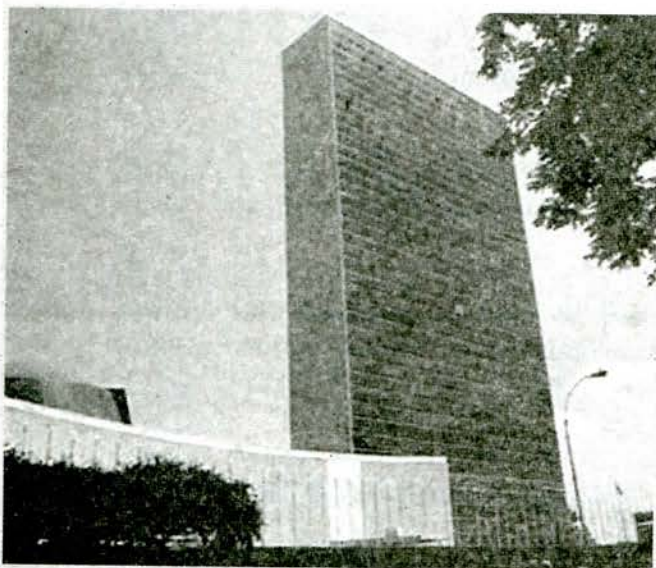
Та способност и спремност да склапају коалиције са свим и сваким, не питајући за цену коју Србија због тога мора да плати, постала им је највећи „квалитет“, суштина постојања.

Истовремено, те странке, ни после седам година, не престају да тешко оптужују Српску радикалну странку због тога што је 1998. године ушла у коалицију са СПС-ом и тим чином; по њиховом накарадном тумачењу, починила страшан грех и изазвала рат на Косову и Метохији.

Коме смета одбрана земље?

Када су радикали 1998. године пристали да узму учешће у вођењу државе, рат на Косову и Метохији је практично увелико трајао. Скоро половина територије јужне српске покрајине налазила се под потпуном контролом шиптарских терориста у тој мери да војска и полиција, у циљу избегавања оружаног сукоба, нису ни залазиле тамо, а камо ли да су обављале своју дужност. Упркос тој, у новијој европској историји незабележеној уздржаности, напади на регуларне оружане снаге, српске цивиле и албанске цивиле логалне држави, киднаповања и убиства, били су уобичајена и скоро свакодневна појава. А шта је то него рат?

Ако је рат кад Ал каида изврши терористички напад на Лондон и притом убије 50 људи (а сви у Европи, од енглеске владе до „демократских снага“ у Београду, тада су се сложили да су терористи објавили рат Енглеској), како може да не буде рат кад шиштарски терористи изводе више стотина терористичких напада на војску, полицију, државне установе и цивиле у Србији, у којима страда више људи него што их је страдало у Лондону? И шта је дужност сваке национално одговорне странке, него да се укључи у одбрану земље. Без резервно, преузимањем пуне одговорности.

Управо захваљујући притиску Српске радикалне странке на Милошевића и државне органе, након уласка те странке у републичку и савезну владу, уследила је енергична полицијска акција, терористи су до ногу потучени, а држава Србија је успоставила стварни суверенитет на читавој својој територији. Наравно, политички противници радикала за ту, по међународном и домаћем праву потпуно оправдану и успешно извршену антитерористичку акцију никада, за седам година, нису рекли ниједну похвалну реч. Напротив, жестоко је осуђују, само због тога што сматрају да ће на тај начин стећи симпатије и новац од Запада, односно да ће понављањем својих лажи Српску радикалну странку дискредитовати међу грађанима Србије. Колико су у праву, види се по садашњем односу снага у српском парламенту и чиници да на свим изборима одржаним од 1998. године до сада Срби са Косова и Метохије гласају за листу и кандидате радикала, и да српски радикали увек убедљиво побеђују у јужној српској покрајини.

Кад Српска радикална странка ступи у коалицију са социјалистима због тога да би припомогла одбрану нападнуте отаџбине то је „недопустиво“, „злочиначки“. Кад ДСС, СПО, Г17 плус и Нова Србија са тим истим социјалистима ступе у коалицију само ради очувања голе власти, то је савим у реду.

Наравно, представници наведених странака неће признавати да су са СПС-ом у коалицији због приземног интереса какав је лична и партијска власт, већ ће тврдити да то чине због узвишеног циља – да Србију уведу у Европу. Али и ако прихватимо да је заиста тако, то не мења стање ствари – ваљда је одбрана земље важнија од „уласка“ у Европу?

Најтежа, најчешћа и најбезумнија оптужба јесте да су радикали криви за агресију НАТО-а на Срп, окупацију јужне српске покрајине и „све ово зло“ које се у њој догодило од почетка окупације до данас.

Пођимо редом.

Нису 24. марта 1999. године Срп и Србија нападе земље НАТО-а или неку другу државу, него је ова бандитска војна машинерија, авијацијом и пешадијом, састављеном од припадника ОВК, Ал каиде и других исламских терористичких организација, нападе Србију. Нису три месеца српски авиони бомбама тешким и по неколико тона разарали градове и села и убили на хиљаде војника и цивила по Немачкој, Америци, Енглеској, Француској, Белгији, него су авиони тих земаља сејали смрт по Србији.

И то само због тога што је, после скоро деценије трпљења терора наоружаних шиштарских сепаратиста, држава предузела легалну полицијску акцију да заустави њихов покушај насилног разбијања државе у циљу припајања једног дела њене територије Албанији.

Све земље света имају право, чак и императивну обавезу, коју су им наметнуле УН и Америка, да се боре против тероризма, само то право нема Србија. Не само она „Милошевићева“, него ни ова „демократска“.

Америка и десетина њених савезника се против тероризма, стварног али и измишљеног, „боре“ хиљадама километара далеко од својих граница, али „Милошевићева“ Србија то није смела ни на својој територији.

Кад њихови политички тутори и финансијери из Вашингтона и Брисела, под изговором борбе против тероризма, нападну другу државу и у њој убију десетине хиљада људи, то је за СПО Вука Драшковића и странке које су стасале на семинарима и колоквијумима у Сегедину и Лакташима, сасвим оправдано. Али кад Србија поведе борбу против терориста у Пећи, Призрену, Дечанима и Митровици, то је „неодговорно вођење државне политике“, „хуманитарна катастрофа“, „гурање прста у око целом свету“, „ратни злочин“ довољан разлог и оправдање да „демократски“ Запад са 1.000 авиона три месеца сеје смрт по Србији и Црној Гори.

Београдски портпароли НАТО-а објашњавају да је до агресије на Срп „морало доћи“, зато што је „диктаторски“ режим, ратујући у лето и јесен 1998. против терориста изазвао хуманитарну катастрофу. Та „катастрофа“ огледала се у убиству неколико стотина терориста и покрету десетак хиљада албанских цивила који су, бежећи од ратних дејстава, напуштали своја села и склањали се у збегове.

У новембру прошле године из ирчког града Фалуце, Американци су под претњом уништења протерали преко 250.000 цивила, а онда град засули бомбама, укључујући и оне пуњене напалмом, и убили више од шест хиљада људи. Нисам чуо да је неко у Србији, од владајућих странака, преко „невладиних организација“ до „независних“ медија (дакле неко од оних који Српску радикалну странку и Милошевића криве за напад НАТО-а на Срп), изрекао иједну реч осуде злочина у Фалуци и назвао то хуманитарном катастрофом, а камо ли, што би било еквивалентно, затражио да се због масовног убијања невиних Ирачана бомбардују Њујорк, Вашингтон, Чикаго и други амерички градови.

Косово и Метохија окупирано након прихватања плана Ахтисари-Черномирдин

Када је у марту 1999. године почела агресија НАТО-а на Југославију, српски радикали су, као и друге политичке странке, имали две могућности. Прва је да напусте владу и разбеже се по Црној Гори и иностранству, као што су то учинили Зоран Ђинђић и још неки челници ДС; или да се одметну по Равној гори и Јелици, код тадашњег „четника“ Веље Илића.

Друга могућност је била да испуне своју законску и моралну обавезу и укључе се у одбрану земље. Радикали су се определили за ово друго и тако починили још један „грех“.

Цаба што здрав разум каже да они који су у рату бранили своју земљу, никако не могу бити криви за неповољан резултат те борбе као они што су дезертирели или, попут тадашњег лидера „демократских снага“ Ђинђића, преко агресорских медија апеловали на НАТО машинерију да не прекида убијање Србије, обећавајући да ће Милошевић „издржати најдуже још две седмице“. Или они што су скрштених руку, ћутке, у својим београдским кабинетима чекали да виде ко ће да победи, па да се онда одреде. За победника, наравно.

Цаба то што, док су се радикали питали, ниједан педаљ Србије није био окупиран од стране непријатеља.

Као што се зна, Косову и Метохији је окупирано тек након што су Милошевић и Скупштина Србије прихватили „мировни“ план Ахтисари – Черномирдин и након потписивања тзв. Кумановског споразума. Српска радикална странка је једина парламентарна странка чији посланици су у парламенту гласали против тог и таквог „мировног“ споразума и доласка агресорских трупа у јужну српску покрајину у улози „миротвораца“. То су чињенице.

Док су радикали упозоравали да се кроз споразум Ахтисари – Черномирдин Србији подмеће капитулација и да ће уследити страхан прогон и погром српског народа на Косову и Метохији, СПО, Демократска странка и друге „демократске снаге“ су у својим саопштењима за јавност славиле споразум и „долазак мира“.

Мира у којем ће, како су тврдили, Косово и Метохија и тамошњи Срби бити под сигурном заштитом њихових, али и српских „пријатеља“, који нису имали и немају ништа против српског народа, већ само против Милошевића, Шешеља и њихових странака.

У том „миру“ и под том „пријатељском заштитом“ на Косову и Метохији до сада је убијено преко 3.000 Срба и Албанаца лојалних Србији, дакле, више него што их је погинуло у одбрани земље од агресије НАТО-а.

Тој чињеници треба додати да је од јула 1999. године, из јужне српске покрајине протерано око четврт милиона људи, порушено преко 40.000 објеката, међу којима и 150 манастира и цркава, а државна српска имовина вредна десетине милијарди евра опљачкана и распродата.

Након што су снаге НАТО-а окупирале Косово и Метохију, а курсисти из Сегедина и Лакташа Србију, Српска радикална странка остала је једина респектабилна политичка снага у земљи која се, доследно и безрезервно, у границама које јој је омогућавао статус опозиционе странке, супротстављала нескривеним настојањима Запада да, преко УНМИК-а и КФОР-а, на територији Србије створи другу албанску државу у Европи.

Први корак администрације УН у Приштини на путу уставно-правног одвајања јужне српске покрајине од матице било је доношење тзв. уставног оквира за Косово и Метохију. Док је Српска радикална странка јасно и гласно осудила тај потез, аргументовано упозоравајући да се ради о Нацрту устава независног Косова и Метохије, почетно стидљиво негодовање досовског режима убрзо се изгубило у срдачним јавним загрљајима Зорана Ђинђића са Хавијером Соланом, односно Небојше Човића са Бернаром Кушнером и Михаилом Штајнером.

Време и трагичан положај Срба на Косову и Метохији, који су под заштитом УН послали најобесправљенији народ на планети, потврдили су и исправност става српских радикала да треба бојкотовати шиптарске изборе.

Међутим, захваљујући политичкој кратковидности „демократских снага“ у Београду, у шиптарском парламенту у Приштини постоји стална поставка српских марионета, које Ругови, Тачију и Харадинају служе као јефтина икебана и дају легитимитет њиховим одлукама и активностима на издвајању Космета из Србије.

Српски радикали једини осудили злочиначки план разбијања Србије

Српска радикална странка је и једина парламентарна странка у Србији која је у потпуности одбацила и подвалу названу „стандарди пре статуса“, коју су главни архитекти и креатори независног Косова и Метохије из Вашингтона и Брисела смислили да би, прво релативизовали и обесмислили, а затим ставили ван снаге Резолуцију 1244 Савета безбедности УН, највећу сметњу у остваривању свог злочиначког плана разбијања Србије. Јер, тај документ не само што УНМИК и НАТО обавезује да омогуће повратак протераног српског становништва, српске војске и полиције у јужну српску покрајину и на њене границе са Албанијом и Македонијом, него и гарантује њеностанак у државном оквиру Србије и Црне Горе.

Уместо да прихвати упозорења српских радикала и инсистира да се, пре било којих следећих корака, разговора и договора о будућности Косова и Метохије, прво спроведу све одредбе Резолуције 1244, власт у Београду не само што је, не трепнувши, прогутала мамац „стандарди пре статуса“, него је отишла и корак даље у нуђењу својих добрих услуга Западу и Шиптарима на разбијању Србије.

То је учињено кроз лансирање небулозне понуде да се Косову и Метохији да „више од аутономије, а мање од независности“. Уставно-правна теорија и пракса кажу да „више од аутономије“ никако не може бити „мање од независности“.

Пошто ни после неколико месеци Коштуница, Тадић и Драшковић нису ни покушали (а вероватно нису ни знали) да објасне шта подразумевају под термином „више од аутономије“, ствар су „растумачили“ њихови пријатељи из Вашингтона и Брисела. Превели су то као „условна независност“, оценили да је то „најоптималније решење, и пресудили да преговори о будућем статусу Косова и Метохије почну.

Српски тим за преговоре у којем се налазе Вук Драшковић и Борис Тадић не буди никакав оптимизам. Време ће показати ко је био у праву и каквим се мотивима и интересима која од странака руководила.

Русија ће помоћи Србији

– Ваши пријатељи у Русији и Белорусији спреми су да вам помогну у решавању вашег изузетно осетљивог проблема само ако ће ваша земља сама бити спремна да ишприши ваш интелектуални. Човеку се може помоћи да стоји на ногама једино уколико он сам жели да се усправи, тврди Сергеј Бабури

Делегација Парламентарне скупштине Савеза Русије и Белорусије коју је предводио потпредседник руске Думе Сергеј Бабури на позив Српске радикалне странке боравила је почетком новембра у Србији. Том приликом Сергеј Бабури, Валериј Бликот, члан Комисије Парламентарне скупштине Савета за безбедност, одбрану и борбу против криминала; Виктор Кучински, члан Националне скупштине Републике Белорусије и Олег Дзиза, начелник Управе Секретаријата Парламентарне скупштине сусрели су се са посланичким групама Српске радикалне странке у парламенту Државне заједнице Србије и Црне Горе и Народној скупштини Републике Србије и разговарали о ситуацији у нашој земљи и региону. Драган Тодоровић председник Извршног одбора Српске радикалне странке и Александар Вучић генерални секретар странке упознали су госте са ставовима српских радикала поводом почетка пре-

говора око статуса Косова и Метохије, затраживши помоћ Русије у очувању територијалне целовитости Србије. Бабури је истакао да се ставови Русије и Белорусије нису променили и да они и даље сматрају да је неопходно обезбедити територијалну целовитост држава Еврoпе, сматрајући да је питање Косова и Метохије унутрашња ствар Србије и да се то питање мора решавати у Београду.

Неизоставна тема сусрета две делегације био је и Хашки трибунал. Домаћини су истакли да је Хашки трибунал политичка творевина и да су неке оптужнице, пре свега она против др Војислава Шешеља, директно писане у Београду и сложили су се са тврдњама делегације Парламентарне скупштине Савеза Русије и Белорусије да овдашње државне институције не инсистирају на гашењу Трибунала, нити питање о његовом раду покрећу пред надлежним међународним институцијама.

Косово и Метохија унутрашња ствар Србије

Драган Тодоровић је упознао госте са ситуацијом у земљи и радом парламента Државне заједнице, истакавши да се Српска радикална странка залаже за јачање и интензивирање сарадње између два парламента. Говорећи о предстојећим преговорима, Тодоровић је истакао: „Сматрамо да нико уместо Србије не може потписати било какву независност за Косово и Метохију. Ми тражимо да се поштује Резолуција 1244 да бисмо уопште имали поверења у преговарачки процес, који се одвија под патронатом САД и Запада. Јер, по свему судећи, на основу искуства из преговора које смо имали у Рамбујеу, ови преговори ће служити само као алиби САД и Западу да једнострано прогласе независност Косова и Метохије и због тога ми у овим преговорима нећемо да учествујемо”.

Бабурин је нагласио да се у Русији и Белорусији са великом пажњом прати све што се након 1999. године дешава у Србији и Црној Гори. „Са узнемирености пратимо развој ситуације око Косова и Метохије. Сва ваша и наша страховања од пре пет година најжалост се ближе реализацији. САД и њени партнери не раде на стабилизацији Европе, већ се баве својим тренутним интересима и раде на стварњу муслиманске државе у Европи. Не верујем да ће чак ни трагични догађаји током последњих недеља у Француској успети да их уразуме. Што се тиче наших ставова они нису променили, сматрамо да су Косово и Метохија унутрашња ствар Србије. Али, у ком правцу ће овај проблем повести господин Хавјер Солана и компанија, чак ни Бог не зна, можда чак и зна, али није у могућности да заустави”, рекао је Бабурин и истакао да су чланови делегације заинтересовани да саслушају информације о ситуацији не би ли о томе информисали Парламент Русије и Белорусије.

Виктор Кучински пренео је најбоље жеље истакавши да су Руси увек изражавали солидарност са српским народом. „Званични став Републике Белорусије и руководства наше земље је непромењен током свих ових година. Желим да истакнем да је наш председник Александар Лукашенко изразио своју солидарност за време бомбардовања ваше земље и лично дошао у вашу земљу”. На крају разговора Драган Тодоровић је још једном истакао да Српска радикална странка уважава позицију Русије али и сматра да би нека резолуција у Парламенту Русије и Белорусије на јасан начин

представила став руске и белоруске Думе о кршењу међународног права и неиспуњавању Резолуције 1244, „што би у сваком случају имало ефекта у току ових преговора око Косова и Метохије и на неки начин учврстило позицију Србије и Црне Горе”.

Руска подршка

Након сусрета са посланичком групом у републичком парламенту Александар Вучић је истакао да је Бабурин нагласио да Русија жели да помогне Србији и српском народу али да прво наша земља и народ морају то сами да ураде: да у међународним односима морају да се боре за свој територијални интегритет и суверенитет више него што је то био случај до сада. „Морао сам да се сложим и изнесем своја надања да се неке ствари, попут оних које су се дешавале у прошлости у будућности неће понављати. Замолио сам наше госте да ураде све што је у њиховој моћи и да, ако је то могуће, након резолуције у српском парламенту, и они у својим парламентима донесу неку резолуцију или декларацију, или неки други акт о подршци територијалном интегритету и суверенитету Републике Србије и нарушавању међународног јавног права. Добили смо обећање да можемо да очекујемо руску подршку”, истакао је Александар Вучић и додао да је Србији, у тренутку док јој је ургожена територијална целовитост и интегритет, потребна помоћ и подршка и да се српски радикали не стиде да је траже на сваком месту на кугли земаљској. „У једном пријатељском разговору изразили смо уверење да данас, када је Русија поново моћна и тако велика сила као што је то била у највећем делу историје, неће да нам пошаље неког Черномирдина и сигуран сам да ће на много бољи начин заштитити српске интересе. Уверен сам да ће се то десити”.

Бабурин је нагласио да су у Русији и Белорусији заинтересовани да се сва питања у вези Косова и Метохије реше у оквиру међународног права и Уједињених нација и нагласио: „Ваши пријатељи у Русији и Белорусији спремни су да вам помогну у решавању вашег изузетно осетљивог проблема само ако ће ваша земља сама бити спремна да штити ваш интегритет. Човеку се може помоћи да стоји на ногама једино уколико он сам жели да се усправи”.

Поруке са научног скупа „Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала, са посебним освртом на оптужницу против др Војислава Шешеља”

Хашко фалсификовање историје

- **Томислав Николић:** „Мењајући истину, преправљајући књиге или пишући нове, избрисају српске жртве и убедили и саме Србе (пored осталих свеиш), да се све баш иако одиграло и да смо сви Срби (или њихово сви), убице, криминалци, зликовци – иако је главни задатак Хашког трибунала и његових америчких налогодаваца”.
- **Косија Чавошки:** „Хашки трибунал не суди само људима, већ пресуђује и историји.
- **Брана Цричевић:** „Данас живимо у време када се српским радикалима каже да не могу у свеи јер их дисквалификује иако иако је председник странке хашки заговореник. И иако говоре људи веома сумњивој морала, јер је оштријезнаио да иако радикале уираво квалификује за свеи, а њих дисквалификује, као људе који су их послали у Хаг и који иако ишесно сарађују са Хагом”.
- **Оливер Анђић:** „Историја не прихвата ни коваче лажне истине, ни коваче лажне правде”.
- **Никола Појковић:** „Хашки трибунал је евидентно пољитички суд”.
- **Мила Алечковић:** „Хашки суд је болесна реинкарнација фашизма”.

Пише: Момир Васиљевић

Настављајући да се бори за истину о Хашком трибуналу, као политичкој институцији коју су основали непријатељи српског народа и српске државности, на челу са САД, Српска радикална странка је организовала велики научни скуп на тему „Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала, са посебним освртом на оптужницу против др Војислава Шешеља”.

Скуп је одржан 19. новембра 2005. године у Центру Сава у Београду, у „уобичајеној” атмосфери која је редовна карактеристика сличних скупова које припремају и реализују радикали, а то значи да је број посетилаца, знатнијељника и посвећеника питањима истине и правде барем дупло надмашивао број места у сали; затим, да је експертски тим презентера стручних и родољубивих саопштења и обраћања био импозантан, како по броју – 34, тако и по њиховој стручној, научној, академској и јавној квалификацији, као и да је рад, без паузе, трајао преко седам сати. Овај импозантни скуп водио је генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

Први се скупу обратио заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, који је, између осталог, рекао:

„Искрено верујем да ће учесници овог научног скупа осветлити и разобличити још једну зликовачку превару коју је Хашки трибунал смислио у намери да осуди невинне, а амнестира злочинце.

Можда је српском народу и нашој држави суђено да прођемо кроз велика искушења, али моћници нису имали поверења у Божију правду, па су одлучили да проведу своју, на свој начин.

У свету, у коме је пронађена замена за све што је створио Бог, пронађена је и замена за прошлост – виртуелна прошлост.

Срби нису живели оно чега се сећају, већ оно што о њиховој прошлости говоре моћници новог, обезбоженог, светског поретка. Кад више нису биле довољне оптужбе којима се Срби представљају као највећи кривци за све учињено на планети, приступило се измени историјских чињеница, како би нова, диригована истина, нашла своје место и у научној дисциплини која се зове – историја.

Мењајући истину, преправљајући књиге, или пишући нове, избрисати српске жртве и убедити и саме Србе, поред

остатка света, да се „све баш тако одиграло“, и да смо сви, или готово сви, убице, криминалци, зликовци – то је главни задатак Хашког трибунала и његових америчких ментора!

За њих Фрањо Туђман није усташа; Алија Изетбеговић није довео Ал Каиду, па зато нису учесници злочиначког подухвата, као ни они који су за њих гласали, али су зато злочинци Срби који су бирали своје представнике власти, како би се одбранили.

Хаг није српски, наравно, али како Книн није српски, већ је хрватски; Грачаница није српска; Никола Тесла није Србин; Бог није и српски?

Хашка виртуелна прошлост каже да Словенци нису убили нашу децу и стварали своју државу (и такви су сада већ међу „својима“ – у Европској унији); да Хрвати нису избрисали српски народ из Устава, а онда га, као пре 50 година, убијали и прогањали док га нису протерали. Зато ће и они ускоро бити међу „својима“, у Европској унији; а муслимани нису, заједно са Хрватима, поништили присуство Срба у Босни и започели рат – трагично и симболично – убијањем српских сватова, показујући како Срби не смеју да се жене и рађају децу у Босни, па ће зато муслимани бити награђени и добити целу Босну, свидело се то Србима, или не.

Југословенска војска је, по Хагу, била окупатор на територији Југославије, а заједно са полицијом Србије 'окупатор' на територији Србије!

НАТО није био агресор на Југославију, већ 'анђео новог кова' и од 'новог Бога' који сеје бомбе!

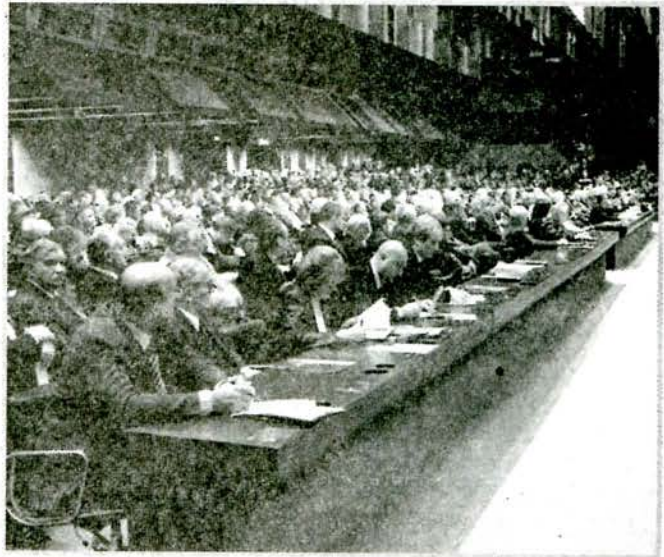
Тако Хашки трибунал покушава да од терориста направи свеце, а од легалних државних органа терористе и бандите, а све грађане Србије јасно обележи као кривце због 'погрешног избора' политичких представника који нису хтели да учествују у уништењу свог народа и сопствене државе. Као политичку последицу данас имамо покушај отимања дела територије Републике Србије, затим покушај укидања Републике Српске, па и покушај затирања трагова о постојању Републике Српске Крајине.

Политички трибунал у Хагу постао је перјаница у процесу фалсификовања историје и сатанизације Срба и Србије. Он је настао без права, не само неправно, већ директно против права, као оруђе моћника који хоће да понизе и слома Србију, без временског ограничења, и са циљем да Србија постоји све док испуњава геостратегијске циљеве Американаца и НАТО-а на територији бивше Југославије, замисљен као одлучујуће оружје које треба да оствари овај циљ. Срби су жртвовани. Срби морају да буду губитници, а ако треба и да нестану као народ, и то више нико од хашких прогонитеља и не крије.

Ми овим скупом испуњавамо обавезу да се супротстављамо фалсификаторима, њиховим лажима и обманама, да сачувамо и одбранимо истину, не због нас, већ због наше деце и будућности Србије.

Посебан случај и огроман проблем за Хашки трибунал представља наступ Војислава Шешеља. Три године у притвору, три године суђење не почиње, јер Хашки трибунал на том суђењу чека човек оптужен за љубав према свом народу, а не човек који има мржњу према другим народима. Чека их врхунски светски интелектуалац, невин, велики Србин, који ће уз нашу помоћ одбранили право невиног да живи на слободи и право Срба да, као и народи великих држава – Руси, Французи, Шпанци... одбране своју државу од терориста и наоружаних сецесиониста.

Не знају шта да раде са њим, не знају шта ново да измисле против њега, а ми очекујемо да, уз Божију помоћ, победе право и правда, и да Војислав Шешељ све издржи, а његови сужањски дани ће постати симбол храбрости поносног српског народа и његове борбе за слободу!"

Хашки суд изнова ствара српску историју

Академик Коста Чавошки је навео неколико круцијалних историјских фалсификата из оптужнице против др Војислава Шешеља:

„Хашки трибунал ће ући у историју неправде, и то тако што историју преправља, фалсификује и надограђује. Да бих то доказао, најпре ћу навести неколико одломака и исказа из оптужнице против Војислава Шешеља.

Најпре параграф први: 'Уочи избора 1990. године, националистичка Српска демократска странка, која је заступала аутономију, а потом и сецесију хрватске области већином насељене Србима, основана је у Книну. Војислав Шешељ одржавао је контакте са вођама СДС-а. Он је посећивао састанке СДС-а и узимао учешће у политичким манифестацијама СДС-а'.

Овај исказ хашког тужиоца највећма није тачан. Оснивању СДС-а претходило је један састанак у САНУ, коме је председавао потпредседник САНУ, покојни Антоније Исаковић. Том састанку присуствовало је тадашње уже руководство странке, укључујући и моју маленкост као њеног оснивача.

Поред многих угледника, том састанку је присуствовао и Добрица Ћосић. Том приликом поставило се питање да ли на територији ондашње Хрватске треба направити само огранке већ постојеће Демократске странке или треба направити нову странку. На том састанку ја сам посаветовао покојног Јована Рашковића да није згодно да Срби у Хрватској буду чланови Демократске странке, пошто ће морати да се обраћају Београду за помоћ и подршку. А како је на власти у том тренутку био Слободан Милошевић, који је на Демократску странку, као конкурента, немилостиво гледао, било би боље да Срби у Хрватској имају своју посебну странку.

Јован Рашковић је прихватио овај мој савет и 10. фебруара 1990. године је у Книну основао Српску демократску странку.

Ја сам присуствовао, и у име Демократске странке поздравно овај скуп. Лично ми је познато да Војислав Шешељ није био ни на једном од ових скупова, нити се, у том првом периоду рада Српске демократске странке, икада састајао са председником странке Јованом Рашковићем.

По мојим знањима, Војислав Шешељ се тек марта 1992. године први пут састао са Миланом Бабићем, када се овај, под притиском Слободана Милошевића, повукао са положаја председника владе. Због тога је највећма нетачна тврдња хашког тужиоца да је Војислав Шешељ имао кон-

такте са вођством СДС-а и присуствовао њиховим састанцима.

Затим параграф 11: 'Крајем априла 1991. године наоружани месни Срби, потпомогнути Шешелевим људима и другим српским добровољцима, подигли су барикаде у Борову Селу крај Вуковара.

Дана 1. маја 1991. године ови наоружани Срби узели су као таоце један број хрватских полицајаца који су били послани да васпоставе ред и закон у Борову Селу'.

Ни то није тачно. Хрватски полицајци су заправо напали Борово Село и у тој оружаног борби неколико хрватских полицајаца је било заробљено. Није, дакле, реч о таоцима, већ о заробљеницима.

И тако редом, могли бисмо навести и друге параграфе хашке оптужнице против Војислава Шешелја.

Дакле, да видимо о чему се ради.

Реч је о покушају да се преправља, фалсификује и надограђује историја, што је Хашки трибунал чинио и раније.

Ја вам могу рећи да је Хашки трибунал утврђивао историјске чињенице, почев од Косовске битке; па све до 1992. године.

Хашки суд је узео себи право да беспризивно утврђује и пресуђује, не обичне, него историјске чињенице, и да тиме, заправо, не суди само осумњиченима и савременицима, него и самој историји!

Тако овај суд утврђује – када је Аустроугарска окупирала, а када анектирала Босну и Херцеговину, куда се, после пада Константинопоља, провлачила променљива граница између католичанства и ислама. Када се, најпре појавила, а

потом разбуктала замисао Велике Србије, по чему је Титова Југославија била јединствена у свету комунизма...итд, итд. Тиме су хашке судије ставиле до знања да је утврђивање историјских чињеница преваходно ствар судског пресуђивања.

Када се једном упустио у ово пресуђивање, за које нема ни стручности, ни моралног права, Хашки суд је отишао корак даље – он није само утврђивао историјске чињенице, него је почео да их исправља и мења, а тиме и да изнова ствара историју. Дакле, Хашки суд не само да брише историјске чињенице, већ их и ствара, преузимајући улогу Бога!"

Наш познати књижевник и бескомпромисни борац за истину о Хашком трибуналу, Брана Црнчевић је, у свом препознатљивом маниру, рекао следеће:

'Данас ћу се бавити Војом Шешелом и подсетити вас да је приликом његовог сведочења на суђењу Слободану Милошевићу, српска јавност могла да чује по мало, иако са телевизије која не воли Шешелја, из његове биографије, у опису послова којим се бавио пре него што је отишао у Хаг, и то добровољно, али га одатле не пуштају, нити му још увек отпочињу суђење.

Сазнали смо да је дошао из Сарајева, које је за њега већ тада било тесно, јер су у Сарајеву тада почели да се уздижу муслимани, а полако сатанизују и заборављају Срби, што је било евидентно у литератури, у филозофији, на телевизији, где сте међу седам Селима могли наћи једва једног Петра. Док је то зло трајало, Шешелју, коме је тамо било тесно, па ло је на ум да дође у Београд, у ком је примљен и овако и онако...

Сада живимо у време када се српским радикалима каже да не могу у свет, јер им је председник странке хашки затвореник. То говоре људи веома сумњивог морала, јер опште је познато да то радикале квалификује за свет, а њих дисквалификује, као људе који су их послали у Хаг и који тако тесно сарађују са Хагом.

Хашки суд мисли да ће нас, преко својих казни, дресирати, направити нам неки условни рефлекс, као Павловљевим псима и да ћемо онда ми Срби, на речи транзиција, демокра-

тија, ММФ, реаговати послушно, као људи које то 'силно' одушевљава и који без ММФ-а не знају потрошити своје паре.

Па имате читав један полигон у коме, скрећем вам пажњу, 'братска' телевизија Б-92 има 'специјалну' заслугу у умарању народа, јер преноси хашка суђења, с тешком надом да ће то дојадити народу да гледа, да ће одвићи децу од размисљања. То траје данима, па чак и ја помислим – добро је што то раде, а заборавим да то раде циљано, намерно, не би ли та хашка прича била посејана на српску њиву, из које ће нићи неки 'нови Срби', којима нити је до Србије, ни до Српства, ни до српске историје..."

Научном скупу се потом обратио проф. др Оливер Антић:

„Овом приликом морам рећи да хашки процеси, посебно онај против Војислава Шешелја, изазивају глобалну опасност по међународно право и по међународну правду. Ови процеси доносе правну несигурност, а она је пут и ефикасан начин сламања слабих нација, јер се на тлу правне несигурности развијају неморал и криминал.

Хашки суд је ковач лажне истине и лажне правде и хашки процеси су ренесанса старог цивилизацијског изума, по којем злочинац присиљава жртву да се покори и покаје и то је врхунац нечовештва.

Хашки суд чини све да сломи морал српском народу и да га нагера да се и сам осећа кривим за оно што није учинио, а што му се приписује да јесте.

Војислав Шешелј је један од оних којима се морал не може сломити. Он лично доказује изворну снагу хришћанских начела – правде и праведности, као и слободе.

У Хагу се врши инверзија свих основних цивилизацијских вредности, пре свега права и морала, због чега се оправдано поставља питање да ли вреди живети у таквом свету у којем је све дозвољено и у којем се основни принципи газе и девалвирају.

На ово питање политичари најчешће одговарају позитивно и оправдавају неморал и незаконитост зарад политичке корисности и због пуког преживљавања, док се великани светске мисли залажу сасвим супротно.

Хашки суд асоцира на ноћ, а не на дан, и његове оптужбе су крајње пристрасне и тенденциозне. Тамо се не суди сецесији, нити рушењу мира и државе и то је најбољи пример инверзије историје.

Као последица правног насиља које спроводи Хашки суд, настаће 'холокауст', јер ће све историјске вредности цивилизације – право, правда и слобода – бити бачене под ноге и погажене.

Али, тамо у Хагу је Војислав Шешелј, који се, као прави српски јунак из најсветлијих примера српског јуначког подвизништва, бори против те немани. Он тамо слободно и храбро говори о свим опасностима које вребају, не само Србе, већ и цело слободоумно човечанство и он показује да се за слободу и живот може дати.

Војислав Шешелј је данас овде са нама!

Он је стварно крив зато што упорно и храбро ради на духовном учвршћењу српског народа. Њему се искључиво суди због његовог могућег утицаја на политичко расположење грађана Србије и српског народа. Ето, то је разлог што је он у Хагу, а не зато што је прекршио било коју норму међународног права”.

На лажима настаје лаж

„Хашки суд је једна обична наказна творевина и то је данас јасно свима, и само политички далтонисти и потпуно злонамерни људи могу о њему говорити као о некој правед-

ној институцији” – овим речима започео је своје излагање проф. др Мирко Зуровац и потом наставио:

„Хашки суд је највећа морална мрља на лицу савременог човечанства.

Оптужнице против Срба, па и оптужница против Војислава Шешелја, најбоље показују у којој мери је реч о белосветским лупежима, окупљеним око НАТО-а, у чијој су служби и право, и сила, и медији.

Они суде како желе и коме хоће, а хоће и желе да суде легално изабраном руководством, политичком и војном, српских држава, као и да суде свим Србима.

Када немају чињенице, они их измишљају (Маркале, злочин у улици Васе Мискина, Рачак итд), а чак измишљају и имена злочинаца, попут имена наводног злочинца 'Трубана' који и не постоји у стварном животу, већ је јунак из једног романа Миодрага Булатовића!

Све хашке оптужнице су лажне и исконструисане. Они хоће да нас убеди да је слободу потребно нападати, а да се она не сме бранити.

Ја одговорно могу да кажем да се слобода данас брани једино у Хагу!

Ја се, такође, данас искрено надам да ће српски народ успети да препозна српске хероје и да ће успети да разабере ко су издајници, ко марионете, као и да ће их презрети! Они нису низашта, а они су данашња власт Србије!”

Мр Бранислав Ристивојевић је анализирао основне фалсификате историјских чињеница, које је, у пресуди Душку Тадићу, извршио Хашки трибунал:

„Прави правни преседан учињен у Хашком трибуналу догодио се већ приликом изрицања прве пресуде једном Србину. То је случај пресуде Душку Тадићу, и ја мислим да ће она битно утицати и на суђење Војиславу Шешелју.

Наиме, из те прве пресуде се црпи комплетно право Хага, и то је оно што представља преседан, и то је оно што од Хашког суда чини нелегитимну институцију и институцију која је превасходно политичка, а не правна.

Да би изрекао пресуду Душку Тадићу, Хашки суд је морао да одреди општи друштвени, правни, географски и историјски концепт који је компатибилан са изреченом пресудом и који омогућава 'право покриће' за такву пресуду.

Основно обележје тог концепта јесте да је он потпуно сужен на простор Босне и Херцеговине и у оквиру СФРЈ. То је учињено да се не би сазнала права истина о разбијању СФРЈ, као и да се не би именовали прави кривци за грађански рат у Хрватској и Босни и Херцеговини.

Чињенице у пресуди Душку Тадићу су потпуно погрешно представљене, затим – то су полуочињенице, као и тоталне лажи. Ту имамо и замене теза, као и перфидно импутирање историјских закључака, који су нетачни и погрешни. Рецимо, у навођењу елементарно историјског контекста, за партизане се каже да су Срби, док се за усташе не говори да су Хрвати!

Пресуда Душку Тадићу ће касније послужити за 'историјско, политичко и правно' утемељење свих пресуда, а за њу смо констатовали да је препуна лажи и историјских фалсификата.

И увек је то тако – на лажима настаје лаж.

А што се тиче др Војислава Шешелја – он је тамо, јер се боје да буде овамо!”

Мирослав Тохол, књижевник, је у својој беседи упоредио средњовековну инквизицију са Хашким трибуналом, о чему је истакао следеће:

„Ових дана сам листао по неким старим књигама из историје, у којима је описана историја средњовековних инквизиција – шпанске и римске.

Скоро девет векова траје (тобоже све у славу Бога и

Христа), затирање народа, вера, култура, цивилизација.

Био сам шокиран сазнањем о постојању толиких фалсификата, чији су се творци просто надметали који ће више извући и објавити фалсификата, кривоклетстава, фалсификованих биографија и сл. и чини се да није остала ниједна реална историјска чињеница коју није дотакла магија фалсификовања, која јој је сасвим изменила садржај.

Није остала ниједна, осим ове, која је очигледна, непобитна и коначна истина, а која гласи – да се срамна традиција наставља у случају Трибунала у Хагу.

Није случајно што је др Војислав Шешел, у једном свом овлашном осврту приметио како је службена одора и тога његових хашких тужилаца и судија, обогатена са нешто савременијих модних детаља, иста она службена одора коју је у 15. веку носио велики инквизитор Томас де Торквемада.

Ми ћемо овде приметити и да имена данашњих великих инквизитора (или инквизиторки) обично садрже сличност са 'славним прецима инквизиције', па је Дел Понте исто што и Де Торквемада.

Први и основни злочин – предуслов свих евентуалних ратних злочина, према тумачењу ове савремене инквизиције јесте то што ће се жртвама злочина приписати постојање злочиначког плана. Због тога је следила оптужба да су они који су се борили за очување мултиетничке државе, у којој ниједан народ није био национална мањина, били заправо 'њени рушитељи', само да би у складу са тим, наводним, злочиначким планом, направили једну мању велику државу.

Трећи велики фалсификат међу фалсификатима резултирао је крвавим протеривањем делова најбројнијег југословенског народа са најзападнијих поседа, на којима је створена једна нова, моноетничка и монорелигијска држава, коју је први признао римски папа, у знак награде за верност и историјско савезништво у свим новијим крсташким ратовима.

И на крају морам рећи и ово:

Истина је Бог, и ђаво је не трпи ни у најмањој мери”.

Наш угледни интелектуалац из српске дијаспоре, Мила Алечковић, је рекла:

У тренутку док у централној Европи наши пријатељи – праве европске патриоте – настоје и желе да се извуку из америчких војних канџи, у том тренутку Србија у њих хрли. У тренутку док у Европи поново говоре о изласку из НАТО савеза, у том тренутку наша отаџбина Србија жури да што пре постане члан ове војне организације. Дакле, све у свему, ми Срби апсолутно каснимо, и зато служимо ми, Срби Европе, да нешто о томе кажемо и сведочимо.

Ми се боримо за ту Велику Европу на линији Француска – Немачка – Русија. Наравно, Балкан је у идеји новог деголизма најважнији, а Србија посебно.

Ми се боримо против 'мале' бриселске Европе, којој је потребан исламски тероризам, који једино новодеголистичка Европа може да искорени.

Када је реч о мом ставу према Хашком трибуналу, онда могу рећи да је већ речено пуно тога што и ја мислим, али додаћу и ово из угла психолога. Дакле, јасно је да је реч о једном суду који је насилан, који је једна садистичка манифе-

стација моћи победника. Реч је о суду, који суди искључиво побеђенима, зараћеним племенима, за које чека негде спреман 'Маршалов план'.

За мене тај суд није чак ни антисрпски суд. Он је антицивизацијски и антиисторијски суд. Иако је овде речено да он води рачуна о историји, заправо то је само фалсификат историје. То је суд који не уважава народе, не уважава обичаје, не уважава традицију. То је суд који искључиво намеће једну редукционистичку, англосаксонску слику света, и то ради на јако бруталан начин.

Хашки суд је болесна реинкарнација фашизма.

Велика Европа, наша Европа, без НАТО алијансе, где Брисел није њен представник, долази после 2007. године, и до тада се треба стрпити и издржати све притиске и сва искушења..."

Велики логор за Србе

Гордана Поп Лазић је прецизно, стручно и веома детаљно анализирала све аспекте оптужнице против др Војислава Шешеља, указујући на научну и правну неутемељност те оптужнице:

„Овом суду дато је у надлежност да процесуира злочине који су се десили пре његовог формирања, што је такође противправно.

Овај суд је већ у старту почео да криши један од елементарних принципа који гласи 'нема казне која није претходно предвиђена законом.'

И када се ово зна, и када су о овоме говорили и други, онда се логично поставља питање – зашто нико, осим Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља не истрајава на овим позицијама. А кад кажем 'нико', не мислим на поједине интелектуалце, културне и јавне раднике, већ на званичнике, на државне органе, којима, изгледа, такав и тај Хашки трибунал уопште не смета.

Истини за вољу од оних који од 2000. године бране ту антисрпску творевину, (изручивањем својих држављана, који дозвољавају да се у нашој и међународној јавности развија теза о српском народу као геноцидном народу, монструозном народу, народу који је био у стању да у некаквим хладњачама са Косова и Метохије преноси лешеве наводних 'цивилних жртава', и затрпава их на разним локацијама унутар Србије то се и не може очекивати.

Жртва постаје злочинац, а злочинац жртва, и још бива награђен за своје злочине!

У таквим околностима, без елементарних судских права, као што је право да му суђење започне у примереном року – јер Војислав Шешељ је скоро три године у Хагу, а суд и Тужилаштво нису још спремни да започну суђење због, што је свима јасно, неодрживости оптужбе.

Војислав Шешељ, као сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, објашњава пред целокупном светском јавношћу, и оставља правној науци и историји да потврде његове ставове, везане за историјске чињенице које су довеле до распада СФРЈ, да утврде историјску позадину косовско-метохијског проблема, који траје више од три стотине година.

Шешељ даје одговор на питање – како је дошло до тога да косовско-метохијска средина, где је стопроцентно живео српски народ, постане етничка средина у којој ће Срби бити, сасвим убедљиво, етничка мањина. Шешељ тврди да то није било спонтано, нити мирно, већ увек с насиљем и терором над Србима."

Данило Лазовић, великан српског глумишта, великан српске борбе за правду и истину, по обичају је одржао инспиративан и веома „запаљив говор”:

„Ја пре свега мислим на животворне каноне наше вере православне, која нама омогућава да не скренемо и да не забасмо. Канон јесте животворан, зато што даје живот. Даје нашој мисли сигурност. Животворним га је време потврдило.

По две хиљаде година сваки наш канон траје. И један од таквих канона је и онај који се односи на наше суседе – Латине: 'Латини су старе варалице!' То да су старе не морате проверавати, а да су варалице сигурно је време показало.

Ово, ако данас погледате, исто како је нашој браћи у Ораховцу, онде око нашег храма, или како је у Хочи, онде у жици где је ограђено 12 анђеоских храмова из времена Драгутина и Милутина, како је њима у тим логорима, тако је исто и у логору који се зове Хаг. Исто је тако у логору који се налази у Книну, и око Книна, ако се којим случајем који Србин тамо врати. Исто је тако и у логору који се зове Београд. Велики је ово логор!

Не питајући никога, наш окупатор, преко оних који су колаборационисти, у овој ствари, нас жели повести у Европу.

Постоји стара, средњовековна казна, да се живи, пред којим је будућност, везује за већ мртвог, да ноћ проведе ланцима везан за мртвог. Ево, сада је на делу та средњовековна казна да нас, пред којима је будућност, желе да вежу синциром за мртвог!

Они желе да облесава овај народ, да би га тако облесаваљеног, у неком мраку Мачве, као у Првом светском рату, о нека вешала окачили.

Будућност наша је једино кроз Српску православну цркву и благослов нашег патријарха. Ко нема благослов Патријарха, има Јусуфспахића. Ко нема Јусуфспахића, Соланин има сигурно!

Ја предлажем да се у додатну наставу, у наше куће, уведе искључиво хајдучки циклус."

Лаж, фалсификати и преваре...

Да су хашке оптужбе против др Војислава Шешеља најобичнији историјски фалсификати, најобичније лаж и бескрупулозне подметачине, у свом обраћању скупу истакао је и члан тима за одбрану Шешеља, Зоран Красић:

„У нашем језику за ово би могло да се каже и лаж. Међутим, кад неко нешто каже, па се то што је рекао означи као лаж, онда је то врло блага реч за оно што се дешава у Хагу, што се тамо изговара као оптужница, и које све то последице може да изазове.

Фалсификат је софистицирана лаж, јер саставни део неког фалсификата јесте нека корист за неког, а штета за нас. Па да видимо ко жели да постигне корист, служећи се фалсификатима, односно лажима.

Вероватно они који су створили овај трапави Трибунал. Ко треба да доживи штету? Српски народ. И то цео српски народ!

Мени је драго што су сви говорници данас исправно приметили да је у једном кривично-правном, лако случају, а то је предмет против Душка Тадића, Хашки трибунал имао потребу да мења историјске околности, односно да створи нови историјски контекст. Значи, да фалсификује историјски контекст.

Поред оног што су о овом случају већ рекли моји претходници, ја бих само желео да додам – да ни то што су утврдили као историјски контекст. Хашки трибунал није могао у потпуности да прихвати већ је, у каснијим предметима, себи дао за право, наводно по налогу Жалбеног већа, да поједине делове тог историјског контекста преиспитује, јер им онај њихов, претходни, није био довољан!

И онда имамо, не само фалсификат, него имамо да се фалсификат, од параграфа до параграфа, демантује. На жалост, то је све прошло.

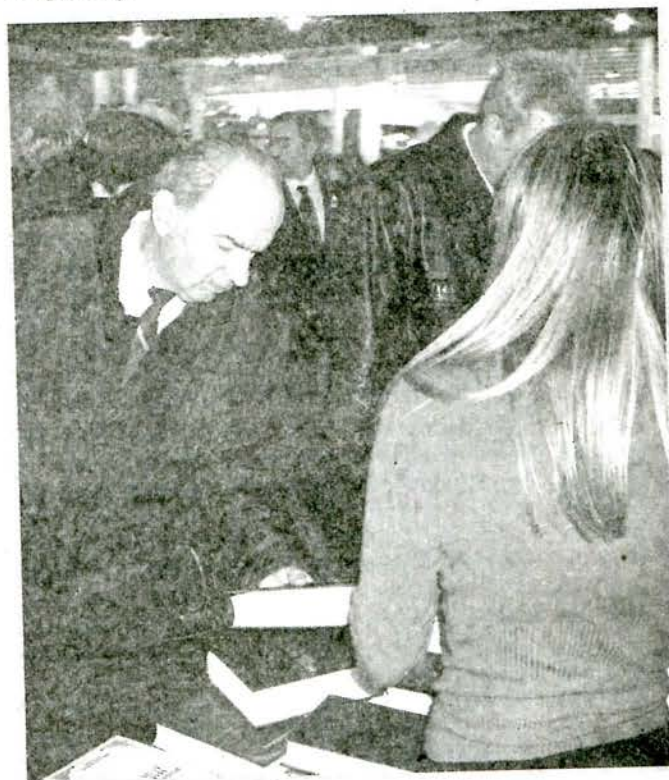
Када се изврши анализа свих тих оптужница, као и пресуда, онда видимо да су оне обичан списак фуснота, јер то се види из тога што су, уз пресуде написане на петсто и више страна, ту још и додатне стотине страница фуснота. И обавезно имамо да у петој-шестој фусноти пише 'види пресуду у предмету том и том'.

Онда долазимо до закључка да они рачунају да су зацементирали историјски контекст догађаја на територији бивше Југославије. То што су они то урадили не значи да ми то морамо прихватити. Како бисте ви прихватили чињеницу која је 'утврђена' у таквом трапавом поступку, пред овим квазисудом, да је, рецимо, 14. конгрес СКЈ био одржан 1989. године, када у свим историјским документима стоји да је то било 1990. године?

Таквих квазиисторијских чињеница има безброј".

У раду научног скупа „Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала, са посебним освртом на оптужницу против др Војислава Шешелја”, учествовали су и: Горан Петронијевић, Урош Шувачковић, Зоран Бингулац, др Кљајевић, Драгољуб Томашевић, Александар Растовић, Љиљана Булатовић, Драго Пантић, Момир Лазић, Дејан Мирковић, Радмило Маројевић, Јо-

во Бајић, Ђорђе Мартић, Слободан Јарчевић, Бранко Надозеза, Петар Јојић, Вјерица Радета, Марко Атлагић, Мирко Петровић...

Рекли су о научном скупу:

Милован Дреџун:

„Овим скупом направљен је континуитет у разоткривању саме суштине Међународног кривичног трибунала у Хагу за простор бивше Југославије, званом Хашки трибунал, у организацији Српске радикалне странке, и ти скупови наилазе на јако добар одјек у јавности. Осим тога, они су утемељени на чињеницама, што им даје научну валидност, као и општу објективност. Дакле, ради се о правим научним скуповима, где људи, који имају шта да кажу, могу и да сучеле чињенице и са онима из Хашког трибунала који другачије мисле.

Мислим да су овакви скупови јако потребни, јер у Србији има веома мало дијалога по питању Хашког трибунала и његових последица.

Или су мишљења искључива, као код ставова досовске власти и тзв. 'мондијалиста' (па се догађа да само једна страна – тзв. демократска страна износи своје мишљење), док ова друга страна (која много трезвеније гледа на Хашки трибунал) има веома мало могућности преко медија да искаже своје ставове о раду тог Трибунала и о пресудама које тај суд изриче.

Због тога су овакви скупови веома потребни, и нормално, њих не може нико други организовати на овакав начин (који је капацитетан и просперитетан), осим Српске радикалне странке.

Данашњи скуп је аргументовано показао где су главни фалсификати Хашког трибунала, и мислим да су све дискусије биле усмерене према почетним фалсификатима, који желе да компромитују читаву нашу државотворну и националну идеју и да нам оспоре то право, а да се мање задржавало на конкретним примерима, јер научни скуп и треба да разоткрива позадину свега тога, како би се указало на велику опасност која прети од свих тих пресуда, које ће бити изречене комплетном државном, полицијском и војном врху Републике Српске Крајине, Републике Српске и Србије.”

Др Милан Петровић:

„Скуп је изванредан и мислим да је тема изванредно погођена, јер у целој, као што сам рекао у свом излагању, западноевропској историји, лаж је доминирала над истином и фалсификати над истином, тако да је борба против фалсификата наша трајна обавеза и трајни задатак, као православног народа, који треба да отвори очи пред овим притиском да уђемо у ту Европу лажи и србождерства.”

Господари глобалног села

Доказано је да онај ко располаже средствима за производњу и значајнијим финансијским средствима, практично располаже и мно́го већом снагом него што је још видљиво на први поглед: диктира услове расподеле, креира систем јавног информисања, управља организацијама и институцијама културе и спортиа, па на такав начин, посредно и непосредно, утиче на јавно мњење и моралне стандарде друштва. У томе, за наше прилике новом, моралном кодексу, неједнакости се подразумева, као природна последица предузимљивости и сигурности, још једном се лицемерно претпоставља да су, у ствари, услови за све учеснике били једнаки (али се о начину стварања иницијалног капацитета увек говори шкрипо и нерадо). Пишање како је зарађен први милион је бесмислено.

Пише: мр Јоргованка Табаковић

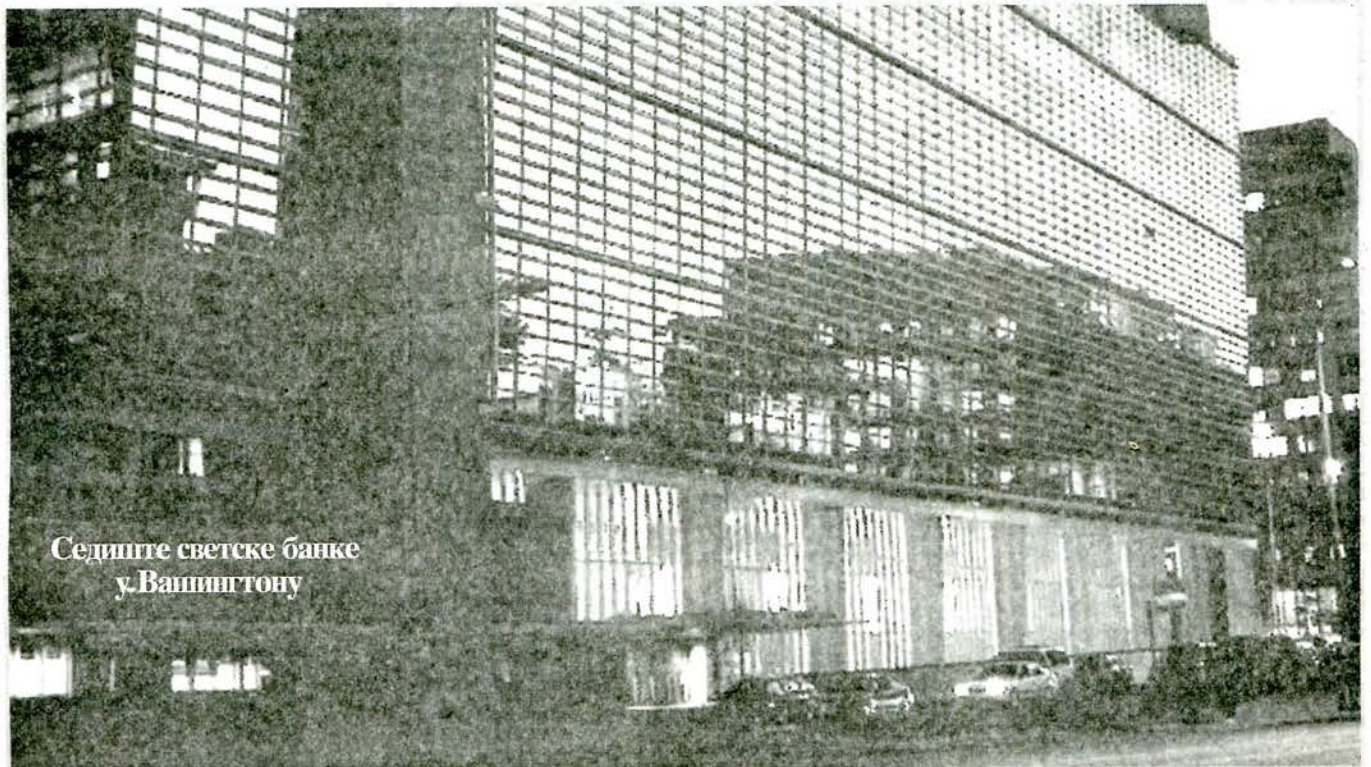
Нова економска филозофија оставила је дубок траг и у пракси најважнијих међународних финансијских организација (ММФ-а и Светске банке), који ће врло брзо показати шта „невидљива рука“ тржишта, неспутана мерама државне интервенције, може да постигне, али и шта све може да разори. Нарочито када се упутства међународних финансијских организација сведу на јединствен, универзални рецепт: стабилизација, либерализација, приватизација (као основни облик структурног прилагођавања).

Концепт света као „глобалног села“, са слободним протоком роба, услуга и капитала, али не и слободног протока радне снаге, добија сасвим јасне контуре. Намеће се императив слободе, сем слободе од беде, као и захтев да тако формирано глобално село добије свога господара.

Свака, па и најповршнија, анализа може да покаже да је капиталистички модел ефикаснији, али једино ако постоје

снажне државне институције које га подржавају. Ако је правни поредак у држави слаб, ако је својина несигурна, ако је сваки закон и уговор подложен бахатој арбитражи политичких моћника, „тржишни“ модел генерисаће веома скромне резултате, а привреда ће деценијама таворити у безнађу корупције, криминала и племенских или мафијашких монопола. За становништво земље са slabим правним поретком тржишни модел ће се претворити у своју карикатуру, што не мора да значи да ће он бити једнако неприхватљив и за „међународну заједницу“, нарочито ако је тржиште земље довољно „отворено“, или ако су природни ресурси довољно богати.

На међународном плану, деведесете године донеле су и знатно ширење сфере утицаја међународних финансијских организација на исток. Земље у транзицији придружиле су се земљама трећег света у примени јединственог рецепта ММФ-а. Тзв. Вашингтонски консензус ММФ-а, Светске банке и владе САД-а о стабилизацији, либерализацији и

Седиште светске банке
у Вашингтону

структурном прилагођавању, као идеалном рецепту за одрживи привредни раст, примењен је, са више или мање среће, у новим привредама источне, југоисточне и централне Европе, као и у балтичким републикама које су се одвојиле од СССР-а. Био је то својеврстан експеримент и тријумф идеје новог глобализма, мада су неки „недобронамерни“ антиглобалисти тврдили да је привредни раст ових земаља био утолико бржи, уколико су те земље у мањој мери прихватале примену спасоносног рецепта међународних финансијских организација.

Ако се прихвати став да је економска моћ најоперативнији и највидљивији облик моћи, онда капитализам (еуфемизам је – тржишни модел) пружа практично неограничене могућности за стицање, али и за демонстрацију моћи појединаца или колектива. Доказано је да онај ко располаже средствима за производњу и значајнијим финансијским средствима, практично располаже и много већом снагом него што је то видљиво на први поглед: диктира услове расподеле, креира систем јавног информисања, управља организацијама и институцијама културе и спорта, па на тај начин, посредно и непосредно, утиче на јавно мњење и моралне стандарде друштва. У том, за наше прилике новом, моралном кодексу, неједнакост се подразумева, као природна последица предузимљивости и спретности, пошто се лицемерно претпоставља да су, у старту, услови за све учеснике били једнаки (али се о начину стварања иницијалног капитала увек говори шкрто и нерадо). Питање како је зарађен први милион је бесмислено.

Признаје се постојање олигарха, али тврде да им је структура промењена. У чему је разлика?

„Јунаци“ транзиције

Корупција је другачија и локализована, кажу не ради се о институционализованој корупцији.

Чим се финансијска моћ афирмише као најважнија, ако не и једина мера вредности појединца, морални кодекс друштва доживљава многа „прилагођавања“. Спретни, смели и предузимљиви морају бити добрим делом ослобођени стега

моралних норми да би успели у тој борби. Нови људи за ново доба, највише се диве сопственим способностима да преваре, отму или обману, а од свог окружења захтевају да такође цени ове њихове особине, макар их крстили другим именима („прагматичност“, „окретност“, „сналажљивост“ и сл.).

Електронски медији, новине, филмови, а највише пословни, експертски и политички јунаци транзиције, уверавају их речима и делима да је тако.

Начела која у тржишном моделу важе за појединце, имају свој природан одраз и на односе међу државама. На том (вишем) нивоу, лицемерје се претвара у отворени цинизам глобалних силеција, које промовишу рат као мир, ропство као слободу, незнање као моћ. Покорност мањих овде се подразумева, а понизност слабијих се сматра уобичајеним обликом прагматичности. Зар ћете бити таоци моралних предрасуда, док други народи грабе брзим корацима ка бољој будућности, са добро плаћеним послом и угодним животом?, питају нови господари света. Али, као за пакост, пред народе који хрле ка лагодном животу (не желећи да буду таоци етичких норми), постављају се све нови и нови услови и препреке.

Како су разноразни „експерти“ докусурили српску економију

Наравно да се и у процесу транзиције, тј. на „новом почетку“, после успостављања тржишних односа, морао очекивати „крах“ великог броја фирми које нису биле ни технолошки, ни организационо, ни финансијски спремне за праву конкуренцију. Ово је важило и за неке тзв. гиганте (заштићене велике системе, који су раније називани „локомотивама развоја“), али и за банкарски систем, којег је почетак транзиције затекао са огромном „контаминираним“ активом, генерисаном, углавном, обавезујућим инструкцијама партијских комитета на свим нивоима.

Нестанак великих социјалистичких предузећа или банака може се сматрати природном последицом успостављања конкурентских односа. Важи теорема која тврди да здрава конкуренција има, као последицу, нестанак привредних су-

бјеката са тржишта, али су неки експерти сматрали да ће се уништавањем привредних субјеката успоставити здрави конкурентски односи и слободно тржиште.

Већ у првим годинама после режиране револуције (5. октобра 2000), експерти су пожурили да се јавности похвале резултатима „креативне деструкције“. А имали су и чиме!

У првом удару, насилним успостављањем „кризних штабова“, у извесном броју предузећа је уништена функција менаџмента, па су многа од њих запала у тешкоће. Чак и у предузећима до којих није стигла рука „револуционарне правде“, менаџмент је био парализан страхом од смене, па су активности предузећа готово замрле. Интересантно је запазити да ни веома издашне донације из иностранства, које су у то време притицале, нису успеле да дођу до предузећа или банака и помогну да се пословна активност покрене.

Талас либерализације увоза 2001. (половни аутомобили, половне гуме итд) дотукао је многа предузећа која, уз давно уграђене системске дефекте, после десетогодишње блокаде, рата и бомбардовања, нису била у стању да се носе са иностраном конкуренцијом на „ослобођеном“ домаћем тржишту. Истина је да су, мада прилично касно, и сами експерти приметили да је оваква деструкција сувише разорна, па су мере либерализације увоза ублажене. Експерти у служби власти данас изјављују да та либерализација није била изнуђена, да је идеја домаћа, ваљда за разлику од других мера са једнако погубним последицама.

Почетком 2002. следила је темељна деструкција банкарског система. Уместо најављиване санације, која се по рачуницама (експерата) показала сувише скупа, извршена је ликвидација четири велике банке, не водећи рачуна да су трошкови ликвидације били (ако се тачно израчунају) можда и већи од трошкова санације неких од тих банака. Ти су трошкови, међутим, пребачени на леђа пореских обвезника у Србији, а привредне организације су остале без потенцијалних гараната и кредитора за веће пословне подухвате. Рашчишћен је простор на финансијском тржишту за нове банке, са страним капиталом, а неки мањи колективи (читај „мали колектив“) из земље и иностранства успешно су, у просторијама ликвидираних банака, организовали банкарску активност, уз малу помоћ пријатеља, који су им обезбедили не само средства, него и уносне послове. У међувремену, јавност је замајавана дискусијом о проблемима поновног запошљавања отпуштених банкарских чиновника, као да је

то била највећа штета од уништавања домаћег банкарског система.

Преостале домаће банке доживеле су убрзо нови удар. У преговорима у Паризу договорено је да се отпише десетогодишња камата (из периода санкција) на дугове Париског клуба (66% дуга), за које је гарант била држава. Обавезе банака, међутим, нису смањене, него су претворене у својински улог Републике Србије. Тако су, после дужег периода, неке банке опет постале државне, а како је познато да је то најнеефикаснији својински облик, убрзо су запале у тешкоће.

Домаћи финансијски систем тиме још није био потпуно дотучен. Због тога су, у следећем налету, вршени појединачни удари на приватне банке, које нису могле да се спасу ни пуноважним судским одлукама.

Начете су и друге финансијске институције: промет неких хартија од вредности практично је „измештен“ са берзе, а неке друге организације (нпр. Централни регистар ХоВ), које по својој природи не би требало да се баве прометом, добиле су ту функцију. Промет акција (због којих је берза основана), неспутано се одвија мимо берзе, директним нагодбама купаца и продаваца.

Приметимо, али нипошто узгред, да је интензивно настањена и политика спољног задуживања, иако је познато да ефикасан (тржишни) систем алокације капитала на поједине пројекте још није успостављен. И ово је својеврстан прилог деструкцији привредног организма. Изгледа да од главобоље, од које је привреда боловала осамдесетих, нико није ништа научио, па су експерти нестрпљиви да се она понови после 2010. године.

Промене не доносе увек напредак

Последњих година дошло је огромних технолошких, економских и друштвених промена. Али, да ли је било и напретка?

Али шта је са драматичним променама нагоре које се везују за феномен глобализације?

Већ неколико година активно се воде расправе широм света о користи и штети глобализације. Она је повезала многе земље. Добра и услуге слободније путују од земље до земље. До тога је дошло зато што су технолошке промене допринеле паду цена транспорта и комуникација, а препреке које су сами људи поставили, рецимо царине, уклоњене су или умањене. Земље источне Азије, у којима је пораст зарада највећи, а борба са сиромаштвом најуспешнија, за то великим делом треба да захвале глобализацији. Оне су искористиле предности светског тржишта за своју робу. Уочиле су да се развијеније земље од мање развијених разликују не само по количини ресурса, већ и по количини знања; покушале су да се напоје из светских резерви знања и да умање тај јаз. Већина се чак и отворила за прилив иностраног капитала.

Али, у мање успешним земљама на глобализацију се гледа с подозрењем. У великом делу света последњих година развој је успорен, сиромаштво расте, човекова околина се уништава, пропадају националне културе и осећај културалног идентитета. Глобализација је доказ да промена не мора са собом донети и напредак.

И у Америци се догађају промене, чак и брже него у другим земљама, али није јасно да ли је већина Американаца због тога боље. Недавне статистике кажу да производња расте импресивном брзином од четири процента годишње. Али, радно време запослених Американаца је продужено, а све више њих остаје без посла: неки су напросто незапослени, а неки су толико обесхрабрани недостатком радних места да су чак престали да траже посао (па стога и нису забележени у статистици о незапосленима); неки су узели инвалдске пензије, што не би учинили да су могли да добију по-

сао. Последњих деценија дошло је и до одговарајуће промене у систему вредности: пре четрдесет година најбољи дипломци су тражили посао који ће им омогућити да допринесу обезбеђивању грађанских права свакоме Американцу, посао на којем ће се борити против сиромаштва и у САД и у иностранству, или на којем ће имати прилику да прошире своја знања, а деведесетих су година најбољи дипломци желели да се запосле на Волстриту или у некој великој правној фирми. Нема сумње да је до те промене дошло делом и због непропорционалне разлике у заради која је, у ствари, говорила о томе колико је друштво више ценило рад менаџера у односу на рад истраживача чије су иновације на подручју високе технологије, биотехнологије и интернета довеле до економског бума.

Многе, међутим, забрињава наводна ерозија моралних вредности, тако уочљива у скандалима који су последњих пет година уздрмали земљу („Енрон“, „Артур Андерсен“, „Ворд Ком“, њујоршка берза и тако даље) – у те скандале су биле умешане готово све главне књиговодствене фирме, већина главних банака, многи заједнички фондови и велики број највећих корпорација.

Трулих јабука, наравно, има у сваком друштву. Али када их је толико, онда се треба упитати није ли проблем у самом систему. Претпостављена ерозија моралних вредности само је једна од промена која не говори у прилог постојања напретка. (Друга је, рецимо, све веће сивило приградских зона у којима живи много Амерканаца).

Како се то догодило? Како технолошки напредак, који наводно свима отвара нове могућности, па стога и читавом друштву доноси бољитак, толико често доводи до управо супротних последица, до промена које се не могу разумети као напредак? Већ на основу саме формулације овог питања види се шта ја подразумевам под напретком: повећање благостања, или барем уверење да је до тог повећања дошло. Али тиме се заобилази део тог питања: чијег благостања, и чијег уверења.

Када кажем напредак, мислим на побољшање које ће сви осетити.

Али, идеологија и интереси могу да стану на пут томе. Конзервативни филозофи ће рећи да сваки појединац има право да задржи оно што је створио властитим трудом. Али то је тврдња која наводи на погрешан пут зато што појединачни напор и рад нису довољно добро дефинисани: оруђе и технологија која појединац користи, на пример, вероватно

нису резултат његовог рада. Они су, највероватније, резултат јавних улагања, неке врсте државних инвестиција у истраживање и технологију (инвестиција које су, рецимо, створиле интернет). А пре свега, помаци у биомедицинским истраживањима, који су опет резултат државног финансирања, могу да буду услов да појединац уопште буде жив, и у стању да било шта произведе.

Интереси подупиру идеологије

Конзервативци ће прибећи филозофским аргументима да би објаснили зашто не треба да буде редистрибуције, а они који се налазе на врху пирамиде расподеле – они чији су приходи последњих година значајно порасли – имају своје властите интересе када се залажу против прогресивистичког становишта. Ови последњи тим питањима неће прићи из перспективе коју отвара проблем социјалне правде – како то чини, на пример, Ролс када пита који бисмо порески систем сматрали праведним уколико бисмо о тој ствари морали да одлучујемо под „велом незнања“, то јест пре него што уопште знамо да ли говоримо с позиције сиромашних или богатих, квалификованих или неквалификованих. Али, наравно, сви знају коју друштвену позицију заузимају и сваки се залаже за оно што је добро са становишта тренутне предности коју ће он сам имати.

Економисти не воле да говоре о моралу. Штавише, великани традиционалне економске мисли су покушали да нас увере како појединци, који се воде властитим интересима, нужно раде у корист целокупног друштва. Главна мисао Адама Смита, сажета у његовој чувеној аналогiji невидљиве руке, гласи: појединце, који се држе властитих интереса, тржиште води, као неком невидљивом руком, до тога да допринесу општем интересу. Себичност је тако уздигнута до врлине.

Као што је после велике депресије тридесетих година требало да нам буде јасно да тржишта не функционишу тако добро као што то тврде њихови заговорници, после „дивљих деведесетих“ прошлог века требало би да нам буде сасвим јасно како задовољавање властитих интереса не води нужно ка општој економској ефикасности. Менаџери „Енрона“, „Артура Андерсена“, „Ворд Кома“ и тако даље добили су деонице и онда су учинили све што су могли како би „напумпали“ вредност тих деоница и на тај начин максимално повећали своју зараду; многи од њих су успели да их продају још док је цена била висока. Али они који нису имали приступа инсајдерским информацијама нису продавали деонице и када је цена на берзи пала, њихов иметак је у трену збрисан. У „Енрону“ су радници изгубили не само посао, већ и пензије. На основу тога није лако видети како би поступање у властитом интересу – у овом случају необуздана похлепа корпорације – могло да допринесе општој добробити.

Власници деоница морају делегирати одговорност за доношење одлука, али они, пошто не поседују довољно информација, практично не могу да буду сигурни да ли менаџери, којима су поверили своје власништво и бригу о компанији, раде у њиховом интересу. Менаџер има огромну одговорност. Он би требало да ради у име других. То је његова морална обавеза. Али стандардна економска теорија каже да би он требало да се води властитим интересима. У питању је, дакле, сукоб интереса.

Током деведесетих су ти сукоби интереса постали драматични. Књиговодствене фирме су више зарађивале дајући савете него радећи свој посао, па су и престале да озбиљно схватају обавезу да правилно воде књиговодство. Аналитичари су више зарађивали препоручујући деонице за које су знали да имају много већу вредност него што је реално, а мање ако дају тачне информације својим необавештеним клијентима.

Појавила се нова норма – похлепа.

Прилог за биографију Светозара Маровића

Лопужа са педигреом

Филозоф из Будве, Маровић, један је од највећих криминалаца на Балкану који чека нову прилику, након афере „панцир“, да нешто ошљачка у Србији и збрише у Црну Гору. Ђукановић, никако случајно, Маровића и Мараша није послао у Београд како би руководили Државном заједницом. Ако буду ухапшени због лоповлука, у којем и један и други имају завидно искуство, то би, по Ђукановићу, био добитак са два краја. Маровић и Мараш у зајвору, заједно би Ђукановић ошљачку Србију и онда би кренуо у коначно осамостаљење. Тако би остао без конкуренције у мафијашким пословима али би истовремено обезбједио имунитет како га не би хапсили ван Црне Горе.

Пише: Душко Секулић

Афера „панцир“ само је наивне и неупућене покренула на размишљање о моралном лику председника Државне заједнице дон Светозара Маровића званог Свето.

Устаљена у народу слика о шефовима мафије, створена понајприје гледањем филмованих прича са далеког Запада, преточена је у нашу стварност и свакодневну збиљу. Наиме, углађен и претјерано фин до феминистичких манира, опрезних политичких (про)цијена, лукаве јужњачке физиономије, Маровић је сваког посматрача просто наводио на помисао да се ради о човјеку великих мафијашких амбиција који је игром случаја залутао у политичке воде.

Простом аналогijом сваки добронамјеран човјек може једноставно да закључи у каквим рукама се налази Државна заједница Србија и Црна Гора, али не само то. Може одмах да претпостави намјере ове двојице експерата за криминалне послове које правда поодавно заобилази у широком луку.

За вријеме председниковања у АМ савезу тадашње Југославије, Мараш је, за длаку, избјегао хапшење јер се недвосмислено утврдило да је украо преко седам милиона њемачких марака. Да ли је Мараш сам приграбио опљачкани новац, може само да се нагађа, али мало боље упућени тврде да је значајнији дио опљачканог новца дао свом политичком босу Милу Ђукановићу и тако добио не само моћног патрона, већ и трајну заштиту.

Но, кренимо редом.

За вријеме Брозове владавине Маровић се необично брзо пео политичким лествицама, посебно имајући отворену подршку католика у Црној Гори. Осјећајући брзи пад комунистичког режима постаје „плишани опозиционар из Будве“, уписује католички факултет у Риму о државном трошку и о трошку которске бискупије, опчињен политичким достигнућима Ватикана. Тако је Титов омладинац и један од најбољих ђака кумровачког универзитета постао један од будућих школованих професора унијаћења Црне Горе.

Идући за максимум да „циљ оправдава средство“, Маровић се након октобарских догађаја 1988. године, у Црној Гори виноу у политичке висине истим начином, методом и са истом подршком.

Постаје номинално трећи човјек у хијерархији Црне Горе, устоличен у фотелју председника Скупштине. Ту је велику већину свог времена користио како би пред очима грађана одиграо улогу прозападнoг, демократског и модерног политичара широких схватања.

Да би политички учврстио свој положај, Маровић постаје близак пријатељ са тадашњим председником Црне Горе, Момиром Булатовићем, па га чак позива за кума, Булатовић му је крстио не само дјецу, већ је и њему постао духовни тата. Десетак година касније у књизи „Правила ћутања“, сам Булатовић открива суштину и право лице Маровића. Наиме, Булатовић тврди како је од Државне безбједности једнога дана сазнао да је његов кум, политички савезник и председник црногорског парламента Светозар Маровић прошверцовао 40 шлепера пуних дувана преко Црне Горе и тако за један једини дан зарадио преко 400.000 њемачких марака. У истој књизи, опет податак да је Маровић са дувана прелазео и на виски, тако да је од овог шверца у џеп ставио, ни мање ни више него 1,6 милиона марака.

Званичне изјаве државног тужиоца, председника Уставног или Врховног суда о „кретању у обрачун са организованом мафијом у Црној Гори“ дјелују комично до суза.

Све те људе на та одговорна мјеста поставила је директно мафија, тако да они имају задатак само да штите најкрупније криминалце.

Опозиција немоћна, мафија све јача, телеграфски је извјештај из Црне Горе. Ако у Црној Гори падне велики снијег или дува хладан и јак вјетар, ако се прехлади неколико људи и ако ових дана добијемо птичји грип – по ријечима црногорских политичара на власти – крива је Србија!

У новим прилозима за биографију Светозара Маровића сија податак који је изнио Срећко Кестнер, главни извршилац послова на шверцу цигарета, рекавши у својим каснијим сјећањима да су црногорски прваци узимали рекет од самог шверца а да је Маровић, по том основу, мјесечно закидао државни трезор за око 100.000 марака.

„Бе ври ту и киши”, каже стара српска пословица, тако да је Маровић након згнрутих силних милиона одлучио да се скући у Будви, па је у свом родном Грбљу направио вилу површине од хектара. Али ту вилу је требало опремити на одговарајући начин, тако да је газда одлучио да шета Европом. Станко Суботић, звани Жабац, мафијаш европског калибра уплетен и у мутне послове шверца дувана, нафте, дроге и оружја преко територије Црне Горе, одлучио је да части Владу и њеног председника Ђукановића, па је купио авион. Авион је купљен у САД-у, са десетак луксузних сједишта, направљен за свјетски џет-сет.

Тада се Маровић дочепао авиона и без икаквог знања, како председника Булатовића, тако и премијера Ђукановића, прво одлети за Атину и Турску како би купио персијске тепихе за своју вилу. Пилот владиног авиона се и данас живо сјећа како је читава послуга на челу са Маровићем покушавала сатима да у авион угура огроман персијски тепих купљен у Турској, који је ваљда имао намјену прекривања новог дневног боравка председника парламента. Како очеви-

ци кажу, „Маровић је ипак успио да убади и тај огроман тепих, који је након слијетања авиона у Тивту, шлепером пребачен до Грбља”!

Након застирки, Маровић се запутио пут Италије и тамо, по ријечима нашег тадашњег амбасадора Миодрага Лекића „често боравио у Милану, гдје је наставио са куповином скупоцијеног намјештаја, слика, уметничких дјела и европских одијела”. Наравно, владиним авионом.

Ту је заволио неизоставно и авион, па је значајан дио новца уштекао како би га након завршетка политичке каријере и – купио!

Од уштеканих пара Маровић је дјеци купио и велики стан у Паризу, сматрајући просто потребом да млађој генерацији обезбиди несметано студирање. Овај податак у јавност је изнио кум Мила Ђукановића и његов блиски пријатељ Ратко Кнежевић.

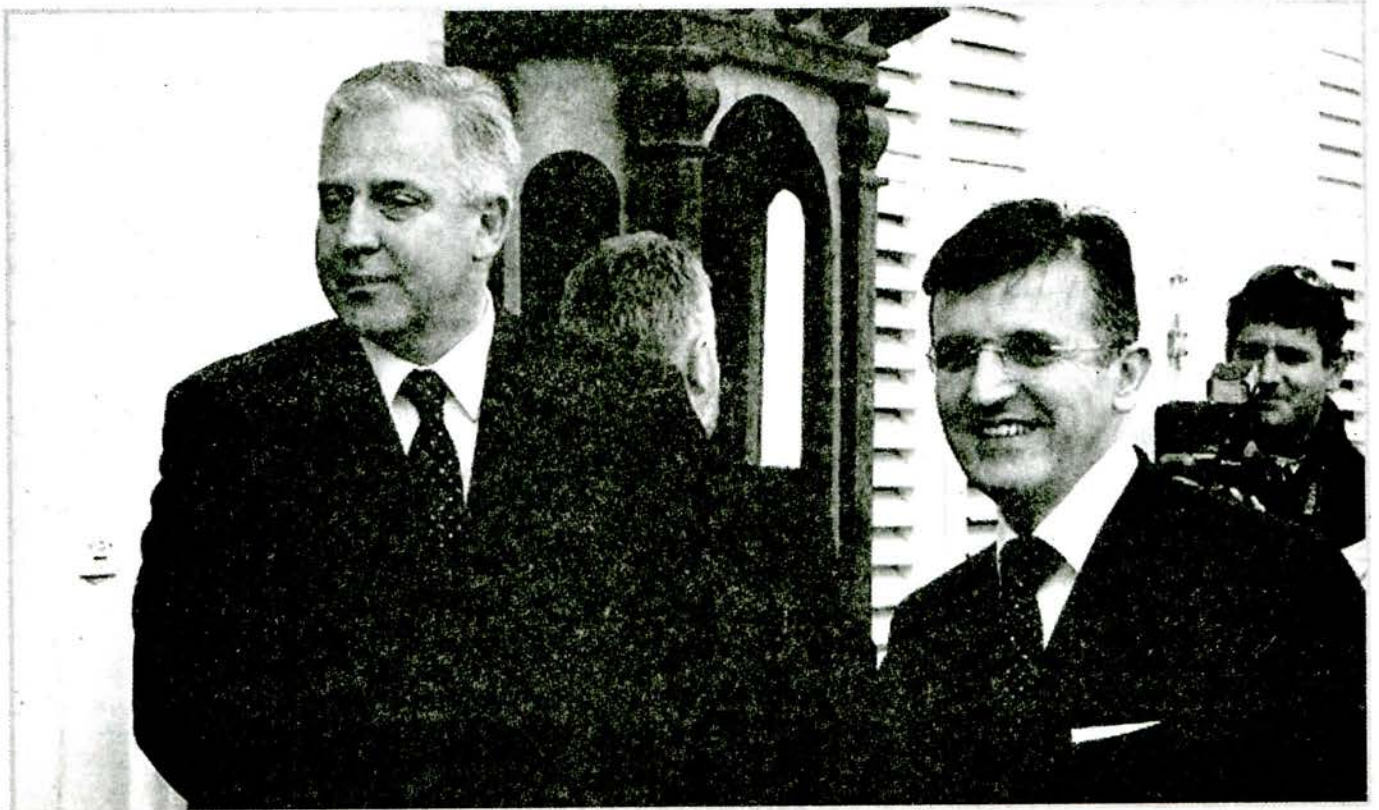
Момир Булатовић је са нескривеном дозом ироније казније причао како је Маровић носио одијела из Италије не скидајући чак ни етикету (тако му је жена наредила), са циљем да се и из далека види марка.

И тако је Маровић, након низа криминалних радњи, испунио услове да постане први, а можда и једини председник Државне заједнице Србија и Црна Гора.

С обзиром да му је правио друштво и Вукашин Мараш, звани Вуле, поставља се оправдано питање зашто је Ђукановић, заправо, послао ову врсту „кадрова” у Београд!

Одговор би се заснивао на два дијела. Први и основни циљ је да унапријед унизи Државну заједницу, а други како би још дубље и професионалније завукао руке у џеп Србије.

Након ових података није никакво чудо што се афера „панцир” покренула, па и завршила са Маровићевим предзнаком. Чак се Ђукановићу и његовој сепаратистичкој идеји указала могућност да хапшење Маровића због поновног лупежања, претвори у разваљивање Државне заједнице. Уосталом из тога што се на њеном челу налази ортодоксни лупеж се понајбоље види на каквим основама се заснива оваква државна заједница.

Крајинска голгота (4)

Ко је учествовао у наоружавању Хрватске

Аутор је годинама био на челу највеће фабрике месне индустрије у прелиходној Југославији „Гавриловић“, члан највиших партијских органа Хрватске и Југославије, посланик у Сабору Хрватске и у периоду 1994. на 1995. годину, премијер Владе Републике Српске Крајине

Пише: Борислав Микелић

Влада демократског јединства Хрватске, која је изабрана почетком августа 1991. године, у ствари је била ратна влада Хрватске.

Након што су хрватски специјалци и бојовници Збора народне гарде доживјели непријатна изненађења од српских снага приликом упада у Пакрац, затим Плитвице и Борово Село у првој половини 1991. године, у хрватском државном и војном руководству на челу са Туђманом завладала је паника.

Та паника посебно је била увећана у љетним мјесецима 1991. године, када су увидјели да ништа озбиљно не могу учинити са сјеверном Далмацијом и већим дијелом Лике, а поготово након губитка Кордуна и неколико банијских општина и сазнања да је и Сремско-барањска област изгубљена.

Управо је то био разлог што је Туђман иницирао споразум саборских странака о формирању Владе демократског јединства или ратне владе Хрватске.

Споразум о формирању Владе демократског јединства потписале су вође слиједећих политичких странака:

- (1) Хрватска демократска странка – Марко Веселица
- (2) Хрватска демократска заједница – Фрањо Туђман
- (3) Хрватска кришћанска странка – Иван Цесар
- (4) Хрватска народна странка – Савка Дабчевић-Кучар
- (5) Хрватска социјално либерална странка – Дражен Будиша

- (6) Хрватска сељачка странка – Драго Стипац
- (7) Странка демократских промјена – Ивица Рачан
- (8) Социјал-демократска странка – Антун Вујић
- (9) Социјалистичка странка – Жељко Мажар

Владу демократског јединства Хрватске или ратну владу потврдио је Сабор Хрватске на заједничкој сједници 3. августа 1991. године, а јавности је представљена 4. августа 1991. године. За председника Владе изабран је др Фрањо Туђман. Др Маго Гранић, др Младен Рамљак и др Здравко Томац добили су потпредседничка мјеста. За министре у Влади изабрани су: др Енцо Тирели, министар енергетике и индустрије; Јозо Мартиновић, министар финансија; др Звонимир Шепаровић, министар иностраних послова; Гојко Шушак, министар иселјеништва; Лука Бебић, министар одбране; Босиљко Мишетић, министар правосуђа и управе, др Јосип Божичевић, министар промета и веза; др Даворни Рудолф, министар поморства, Иван Тарнај, министар пољопривреде и шумарства, др Владимир Павлетић, министар просвјете и културе; Бернардо Јурлина, министар рада и социјалне помоћи; др Петар Кристе, министар трговине; Иван Векић, министар унутрашњих послова; др Иван Цифрић, министар заштите околиша, просторног уређења и грађевинарства; др Андрија Хебранг, министар здравства; др Анте Човић, министар знаности, технологије и информатике. За министре без портфеља изабрани су: др Звонимир Балетић, Дражен Будиша, др Иван Цесар, Живко Јузбашић, др Владимир Веселица, др Стјепан Здунчић и Мухамед Зулић.

Оно што је карактеристично за истаћи је, да је та влада демократског јединства изабрана једногласно у Сабору Хрватске.

Како видите, у тој ратној влади Хрватске од 1991. године од Срба као министар без портфеља изабран је господин Живко Јузбашић, у једном периоду од 1971. године генерални директор МИ „Гавриловић“ и велики пријатељ носилаца мас-поковског прољећа из 1971. године генерала Јанка Бобетка, Фрање Туђмана, Савке Дабчевић-Кучар и Мике Трипала. Наиме, избором Живка Јузбашића за министра у ратној влади Хрватске, господин Туђман је слиједио поглавника НДХ Анту Павелића, који је 1941. године у своју владу именован Црногорца Секулу Дрљевића да заступа Црногорце и Србе у фашистичкој влади НДХ, иако Јузбашић није имао било какве везе са српским копрусом у Хрватској да би их он заступао у тој влади.

Ево шта је концем 1992. године о Влади демократског јединства или ратној влади Хрватске из 1991. године рекао др Здравко Томац, потпредседник те владе и потпредседник СДП Ивице Рачана: „Било је потребно организирати што прије јединствену хрватску војску на два темеља: држави и грађанима. Рат у Хрватској никад није проглашен и објављен, нити смо га смјели прогласити и објавити. Ратовали смо против савезне државе, чије смо законе формално мо-

рали проводити, тако да смо морали пронаћи начине како их не проводити и потпуно рушити и на готово илегалан начин стварати своју државу, све до истека 'Бријунског мораторија' почетком листопада (октобра) 1991. године. Зато смо првих мјесеца дана морали радити дан и ноћ, те проналазити изванинституционалне начине организовања државе у ратним условима, будући да је свјетска заједница и даље била у то вријеме за одржавање територијаног интегритета Југославије, односно да је чак тајно и подржавала Југославенску народну армију (ЈНА) да војном силом одржи Југославију, па су због тога Хрватска и Словенија морале пазити да не дају аргументе нашим противницима, како нас не би оптужили да не поштујемо потписани 'Бријунски споразум', односно мораториј.

Због тога смо морали дјеловати на три начина:

1) Стварати одређене институције паралелно са државним органима (регионални кризни штабови, као концентрација цивилне власти и војне власти у условима рата; организовање одбране у склопу Министарства унутрашњих послова, а не Министарства одбране).

2) Одређене послове одбране проводити изван државних институција, у које се није могло имати повјерења због инфилтрације оних који су против нас ратовали, па су се одређени важни послови обављали преко владајуће странке ХДЗ-а и повјерљивих људи (набавка и расподела оружја и муниције, организација производње за посебне намјене) итд.

3) Припремити све законе и организацију за дан када ће бити укинута мораториј на примјену одлуке о проглашењу самосталне и суверене хрватске државе, како би држава што брже и успјешније почела функционисати.

Зато смо одмах предложили председнику Туђману организацију и реорганизацију кризних штабова и поступно раздвајање цивилне и војне власти.

4) Како Влада није смјела изравно бити ратна влада, послужили смо се лукавством, па смо ужи кабинет владе и Министарства прогласили Кризним штабом Републике. На тај начин влада је стварно преузела функције које има ратна влада, али је радила под именом Кризног штаба. На сличан начин ствари смо поставили на терену.

Тако су извршна вијећа општина своју ратну функцију обављала под именима кризних штабова општина и кризног штаба града Загребача."

Однос ратне владе Хрватске према ЈНА 1991. године

Према казивању Здравка Томаца, потпредседника Владе демократског јединства или ратне владе Хрватске, у књизи „Иза затворених врата“, односно како се стварала хрватска држава, штампаној концем 1992. године, стоји, између осталог, слиједеће:

„У нашој стратегији изграђивања одбране требало је потпуно од војске, добровољаца и домољуба, те различитих неформалних војних формација које су се стварале на терену (јер нисмо смјели имати своју војску, па је сваки облик отпора требало подржати, укључујући бројне иницијативе у насељима, општинама и регијама, па чак и у политичким странкама), створити јединствену хрватску војску, како би бранили своју домовину."

Томац даље наводи: „У склопу такве концепције знали смо да је пресудно за нашу одбрану ангажовати Хрвате војнике и часнике из ЈНА, те проналажење начина како они да пређу на нашу страну". Затим наводи циљеве који су се на тај начин постизали: „Први, добили смо часнике професионалце, којих нисмо имали; други, битно смо ослабили и изнутра разбили Југославенску народну армију; трећи, створили смо могућност да се бројне паравојне наоружане форма-

ције домољуба широм Хрватске повежу у јединствену хрватску војску; четврти, требало је много мудрости, такта, преговора, тајних састанака да 17.000 хиљада војника и официра пређе на нашу страну; пети, ништа лакше није било ни при стварању политичког расположења међу тадашњим борцима, који су од почетка бранили Хрватску, да прихвате часнике Хрвате, који су изашли из ЈНА и да се ставе под њихову команду; шести, долазак бројних генерала, адмирала, пуковника и осталих часника у наше редове био је одлучујућа прекретница у рату, јер су они знали све мане ЈНА и њихове планове. То је било и због политичких разлога важно, јер се рушила главна стратегија наших непријатеља; седми, при остваривању наведене стратегије дјеловали смо врло диференцирано, користећи се различитим методама. Праводобно смо доносили одлуке којима смо гарантовали сва статусна права часницима тзв. ЈНА који пријеђу на нашу страну (чинови, плаће, станова).

Добром пропагандом вршили смо притисак, а не само информирали, о нашим плановима. Преко одређених тајних канала и људи који су 'обрађивали' важне људе из ЈНА, дјеловали смо и појединачно и изванинституционално. Углавном смо врло брзо успјели добити на своју страну готово све Хрвате.

Тиме је наша војска битно ојачала, а тзв. ЈНА је разбијена изнутра. Била је то не само војничка, него и политичка побједа, јер Милошевић и војна хунта више нису могли говорити да се боре против некаквих усташа и фашиста, јер су морали ратовати против оних који су до јучер били у врху њихових редова."

Надаље, у својој књизи „Иза затворених врата" из 1992. године Здравко Томац се упустио и у савјете косовским Албанцима рекавши слиједеће: „За нашу будућност важно је да се тај савез прошири и да наши пријатељи Албанци коначно схвате да им је ово повијесна шанса да нешто направе, јер се држава и самосталност не могу постићи само правдом и дипломатском борбом". Нема друге, каже Томац, него присилити Србију не само дипломатским, већ и војним средствима да одустане од Велике Србије.

Како видите, Здравко Томац је још 1992. године, као потпредседник Владе демократског јединства Хрватске, позивао пријатеље Албанце на Косову да се војним средствима, а не само путем дипломатије супротставе Србији и боре за своја права, а на другој страни одбрану Срба у Крајини Хрватски су третирали као да су они побуњеници и терористи који се боре за Велику Србију.

ХДЗ-ова неофашистичка власт смишљено је пројектовала грађански рат са Србима у Крајини и обрачун са ЈНА у Хрватској.

Из аутентичног казивања потпредседника Кризног штаба или ратне владе Хрватске из 1991. године др Здравка Томаца види се да је за хрватско руководство било „легално" то што су 1991. године ратовали против међународно признате савезне државе која се звала СФРЈ, чије су законе, како он каже, формално проводили, а на другој страни су их потпуно рушили, да би на илегалан начин стварали хрватску државу све до истека „Бријунског мораторија" 7. октобра 1991. године.

За хрватску неофашистичку власт 1991. године „легална и дозвољена активност" је била да организује одбрану у склопу Министарства унутрашњих послова Хрватске, а не Министарства одбране, јер нису смјели казати да су у рату.

Њима је било дозвољено и сматрали су легалним чином, иако су били федерална јединица у саставу Југославије, да стварају регионалне и општинске кризне штабове на чистој националној основи, затим да врше набавку и расподелу наоружања и муниције преко владајуће неофашистичке

Здравко Томац

странке ХДЗ-а и од њихових повјерљивих људи, па чак и да се баве намјенском производњом за хрватску илегалну војску.

Здравко Томац коначно отворено признаје да је концем 1992. године ратна влада (коју су, због заваривања непријатеља, 1991. године прогласили Кризним штабом), у стратегији изграђивања одбране, требала од добровољаца и домољуба, као и различитих паравојних формација које су се стварале на терену, стварати своју, хрватску војску. То су чинили, како каже Томац, јер је сваки облик отпора против Југославије требало подржати, укључујући бројне иницијативе у насељима, општинама и регијама, па чак и у политичким странкама.

Зато је сваки облик отпора против Југославије требало подржати, укључујући бројне иницијативе у насељима, општинама и регијама, па чак и у политичким странкама.

За хрватско руководство из 1991. године изгледа да је било најнормалније и „легално“ да за своју илегалну ХДЗ-ову војску по моделу Адолфа Хитлера из 1939. године, који је из редова своје странке регрутовао најзагриженије „есесовце“, ангажују и тајно врбују Хрвате војнике и официре из редова ЈНА и да им за награду уступају станове у урбаним срединама из којих су у љетним мјесецима 1991. године протјерали Србе. Дакле, не устручава се господин Здравко Томац да јавно каже како су у рекордном року, у неколико јесењих мјесеци 1991. године из ЈНА на своју страну добили малтене све Хрвате, чиме су ЈНА разбили изнутра.

Када је била у питању илегално основана паравојна ХДЗ-ова војска (Зенге), за хрватско руководство нису постојали ни Срби у Крајини, ни Срби у урбаним срединама, а поготово припадници ЈНА – Срби који су родом из Хрватске, јер су за њих и њихове планове постојали само Хрвати.

За хрватско државно руководство, које је 1990. и 1991. године илегално наоружавало ХДЗ-ове паравојне формације по хрватским насељима и општинама, које су искључиво чинили Хрвати, са основним циљем да би се обрачунавали са Србима у Крајини и припадницима ЈНА у Хрватској, то је било легално право, док су на другој страни наоружавање Срба из Крајине, који су то чинили да би се одбранили од те неонацистичке немани, третирали као српске побуњенике који формирају четничке формације да се боре за Велику Србију, јер им је та теза одговарала код међународне заједнице. Међутим, за разлику од хрватског тумачења, Срби у Крајини су поштовали савезне законе и једину признату оружану силу по Уставу СФРЈ – Југославенску народну армију. Даље, за Здравка Томаца и остало хрватско руководство из 1991. године, у Југославенској народној армији за њих су постојали само Хрвати, које су врбовали, а нису постојали ни војници ни официри српске националности, који су били родом из Крајине, односно Хрватске, а били су у редовима ЈНА.

Такво опредјељење хрватског државног руководства из 1991. године, да блокирају и нападну касарне ЈНА у урбаним срединама, затим да тајним каналима врбују на своју страну 17.000 војника и официра Хрвата из редова ЈНА, Здравко Томац ће морати објаснити и одбрани пред Судским вијећем Хашког трибунала, као непријатељски свједок одбране. Уз претходно наведене чињенице, господин Томац и хрватско руководство ће морати објаснити и одбрани хрватски концепт стварања једнонационалне хрватске војске, и изостављање из тог концепта и урбаних Срба, којих је у тим среди-

нама живјело више него на читавом подручју Крајине. Наиме, по попису становништва из прољећа 1991. године, у Хрватској је било 581.000 Срба и 244.000 Срба-Југославена, што је преведено значило да је у Хрватској живјело око 800.000 Срба или 16 одсто од укупног броја становника у Хрватској. Када је ријеч о подручју западних дијелова Крајине, гдје су Срби били већинско становништво, у тим општинама је по попису становништва из 1991. године било око 190.000 Срба и 6.000 Југославена, те око 70.000 Хрвата.

Због тога се поставља отворено питање да ли су Срби у Крајини, након чврстих сазнања како хрватско државно руководство наоружава по насељима припаднике ХДЗ-а и врбује Хрвате као припаднике ЈНА, требали чекати код својих кућа и вјековних огњишта наоружане и идеологијом ХДЗ-а затроване хрватске бојовнике са моткама, па да их по стотину, као 1941. године, неколико бојовника воде на стријељање или у хрватске логоре. Мало сутра, што каже Месић. Уосталом, војна операција „Олуја“ из 1995. године најбоља је потврда како су прошли Срби у Крајини, који су остали код својих кућа, на Туђманов позив од 4. августа 1995. године.

Словенци радикализовали хрватску политику

Словенија и Хрватска су у борби за своју самосталност и сувереност дуго дјеловале као уигран тандем. Започело је то још у вријеме маратонских сједница ЦК СКЈ о проблему Косова и Метохије, а поготово је било изражено у предвечерје одржавања 14. конгреса СКЈ половином јануара 1990. године, када су предсједници и представници централних комитета Словеније и Хрватске режирали прекид 14. конгреса СКЈ. Знајући за активности руководства Савеза комуниста Хрватске и Словеније, као члан ЦК СКЈ из Хрватске половином септембра 1989. године на сједници ЦК СКЈ предложио сам да се одгоди 14. конгрес СКЈ док се не изграде механизми заштите међународно признате државе СФРЈ, као и права народа у свим тим републикама, мислећи у првом реду на могуће погоршавање положаја српског народа у Хрватској и Босни и Херцеговини, након што се донесе одлука о увођењу вишестраначког система у Југославији. То сам учинио и због чињенице да је Србија 1989. године усвајањем новог Устава смањила аутономност Војводине и Косова и Метохије, која је била равна федералним јединицама СФРЈ по Уставу из 1974. године, а што је дочекао „на нож“ у Хрватској и Словенији.

Нажалост, из моја иницијатива на сједници ЦК СКЈ у септембру 1989. године није наишла на разумијевање у руководству ЦК Србије и Црне Горе, па је тај мој приједлог добио премалог број гласова да се одгоди 14. конгрес СКЈ, а колико сам био у праву показала је управо 1990. година и избори у Словенији и Хрватској.

На првим вишестраначким изборима у Словенији и Хрватској у прољеће 1990. године побиједиле су националистичке странке, Демос у Словенији, а ХДЗ у Хрватској, док су за предсједнике тих република изабрани Милан Кучан и Фрањо Туђман.

Као добар познавалац безбједносно-политичке ситуације у те двије републике, знао сам да су се у предвечерје 14. конгреса СКЈ и након њега свакодневно договарали Ивица Рачан и Цирил Рибичић, а да су након избора за предсједнике република Туђман и Милан Кучан то такођер свакодневно чинили. Дакле, предсједници Туђман и Кучан су постизали пуну сагласност о свим битним питањима заједничког дјеловања против руководства СФРЈ, све до доношења одлуке Хрватске и Словеније о проглашењу самосталности и суверености концем јуна 1991. године. Иако је Словенија била присиљена прихватити ултиматум међународне заједнице и пристати на „Бријунски мораториј“, словенско руко-

водство на челу са Кучаном, упркос томе се одлучило да се не држи тога, па је низом практичних потеза, већ првих дана након проглашења одлуке о самосталности и суверености, почело примјењивати ту одлуку.

Одмах су преузели границе и граничне службе, стављајући их, ако треба и силом, под своју контролу.

И поред таквог екстремног приступа словеначког руководства на челу са Миланом Кучаном, које је свјесно кршило „Бријунски мораториј“, руководство САД је преко Џејмса Бејкера сматрало да се Југославија може очувати кроз економске реформе са којима је изишао Анте Марковић, тадашњи предсједник СИВ-а. На том плану руководство САД је подржавало и остајање ЈНА као снажне силе у овом дијелу Европе.

Контраобавјештајна служба ЈНА, затим државни врх Југославије и Србије су сматрали да Словенија није спремна за рат и да они немају снаге да се супротставе војној сили ЈНА.

Након што су Словенци преузели границе, државни врх Југославије доноси одлуку да војном силом врати границе на западу Словеније, односно Југославије и тако их стави под контролу савезне државе.

Из Хрватске су кренули тенкови према западним границама Словеније. Барикаде које су Словенци поставили на путевима, тенкови ЈНА спектакуларно руше, уз задовољство официра ЈНА, па и народа широм Југославије, јер је то приказивала и телевизија. Очекивало се да ће Словенија већ сутрадан капитулирати и да ће све границе бити заузете.

Међутим, већ сутрадан Словенци преко своје територијалне одбране показују зубе. Нападају складишта оружја и муниције, затим се још више наоружавају и почињу уништавати тенкове и рушити хеликоптере. Блокирају касарне и војници се у касарнама предају, а тенкови без пешадије на цестама постају неупотребљиви за намјенене циљеве.

Садржај одлуке Савезног извршног вијећа иза које је стајао Анте Марковић, као и начин на који се у пракси кренуло са њеном реализацијом, проузроковали су да на сраман и понижавајући начин животе изгуби преко 120 младих припадника ЈНА. Све је то у цјелини компромитовало много хваљену ЈНА и државно руководство СФРЈ, како у земљи, тако и ван граница СФРЈ.

Захваљујући таквом развоју догађаја у Словенији, у јавности је створена неповољна клима према ЈНА и њеном руководству, а након што су се родитељи војника који су били у Словенији, упустили у демонстрације по Србији и насилним путем ушли у Скупштину Србије, расположење за мобилизацију у Србији било је преполовљено.

Збор народне гарде

Драматични догађаји у Словенији придонијели су да државно и војно руководство СФРЈ и Србије донесе погрешну одлуку која је значила крај опстанка међународно признате СФРЈ, јер су омогућили Словенији да мирним путем напусти Југославију, иако је та република задала најтежи ударац ЈНА и СФРЈ.

Већ тада сам, у дневном листу „Експрес-политика“, изнио свој политички став у којем сам казао да ће таква одлука југославенског и српског руководства охрабрити хрватско неофашистичко руководство и да ће они још офанзивније кренути у обрачун са Југославијом и са Србима у Крајини. Истовремено сам предвидио да је то давање зеленог свјетла да и друге федералне јединице, по систему домина, сруше остатак Југославије, што се у пракси и десило.

За опстанак Хрватске и њен суверенитет пресудна је била блокада касарни ЈНА и илегалан увоз наоружања.

Иако је почетком септембра 1991. године однос снага на ратишту био веома неповољан за Хрватску, поготово на подручјима која су касније била у Републици Српској Крајини, а тај однос снага је могао бити још неповољнији за Хрватску да је Југославенска народна армија под своју контролу ставила подручје Сиска и Карловца, као и највећи дио Западне Славоније, ратна влада Хрватске на челу са Франјом Грегорићем, уз пуну сагласност Туђмана, донијела је одлуку по узору на Словенију да се блокирају све касарне на територији Хрватске.

Већ сама та чињеница да ратна влада Хрватске донесе одлуку по узору на Словенију да се блокирају касарне ЈНА у урбаним срединама Хрватске, указује на сву погубност одлуке Предсједништва СФРЈ и Врховне војне команде СФРЈ да се ЈНА повуче из Словеније. Наиме, одлуку о блокади касарни ЈНА на читавом подручју Хрватске донио је Кризни штаб или тзв. ратна влада Хрватске, коју је чинило неколико кључних министарстава у Влади Хрватске.

На основу казивања потпредсједника Владе демократског јединства или ратне владе Хрватске Здравка Томца, била је то једна од најтежих одлука, јер је то дефинитивно значило рат са ЈНА, односно остатком Југославије. То је, по Томцу, била неизбјежна одлука, јер се Хрватска налазила пред дубоким понором.

За разлику од ратне владе Хрватске, чије су одлуке углавном уродиле плодом, државно и војно руководство СФРЈ повлачило је закаснеле и изнуђене потезе који су завршавали не само на штету урбаних Срба и припадника ЈНА и њихових породица у урбаним срединама, већ и крајинских Срба, те остатка Југославије у цјелини.

Најеклатантнији примјери су Варајдински гарнизон и пресретање возова са наоружањем које је пребацивано из Словеније у Славонском Броду.

Након одлуке Кризног штаба или ратне владе Хрватске да се приступи блокади касарни на читавом територију Хрватске, као и блокади складишта наоружања и муниције, први на удару се нашао Варајдински гарнизон ЈНА. Наравно, то није било случајно, јер је у Варајдинском гарнизону била најмоћнија војна опрема и наоружање, не само у Хрватској већ и у Југославији.

Укупна вредност војне опреме и наоружања у Варајдинском корпусу, коме припадају и Чаковец и Вировити-

Дражен Будиша

ца, износила је преко 1.500.000 УСД или, тачније речено, преко 50 одсто укупне вредности војне опреме и наоружања у Хрватској.

Не улазећи овом приликом у шире елаборирање тог проблема, односно како је Вараждински гарнизон са најмоћнијом војном опремом и наоружањем постао плијен хрватских оружаних снага половином септембра 1991. године, морам ипак констатовати да је то био највећи промашај Врховне команде у Београду.

Стављањем Вараждинског гарнизона под своју контролу половином септембра 1991. године, хрватске оружане снаге довеле су у питање способност Вировитичког гарнизона ЈНА.

Заробљени возови са наоружањем и опремом у Славонском Броду

Други кључни тренутак који је омогућио хрватским оружаним снагама да се докопају значајне количине војне опреме и наоружања било је заробљавање неколико возова са војном опремом и наоружањем у Славонском Броду, који су превозили опрему и наоружање из Словеније. Умјесто да се композиције са наоружањем зауставе у Окучанима, који су већ тада били у српским рукама, а потом да се преко Бања Луке наоружање транспортује у Београд, војни врх из Београда је повлачио авантуристичке потезе који су ишли на руку хрватском руководству.

Хрватске оружане снаге су се у Славонском Броду докопале првих топова, минобацача и првог против - ваздушног и против - авионског оружја, а до тада су на том подручју имали само два минобацача, које је превозио цип из једног у друго мјесто, како би заварали ЈНА да располажу са више наоружања.

Дакле, освајање гарнизона ЈНА у урбаним срединама, међу којима је највећи подухват било преузимање Вараждинског гарнизона ЈНА, те заробљавање возова у Славонском Броду, а без било каквих посљедица по Хрватску, дало је огроман полет не само хрватским оружаним снагама, већ и хрватском народу у цјелини. Управо се од тада и промијенио однос снага у наоружању у корист Хрватске у односу на Србе у Крајини.

Уз претходно изнесене чињенице треба истаћи податак да је до краја 1991. године из редова ЈНА у оружане формације Хрватске прешло 17.000 војника и официра хрватске националности, те да су многи муслимани, Албанци и Македонци напустили редове ЈНА, што је и био разлог да су ЈНА од краја 1991. године третирали и у међународној заједници као искључиво српску армију.

Колико је ситуација у Хрватској постала драматична, у првом реду за припаднике ЈНА и њихове породице у урбаним срединама, показује депеша Врховне команде оружаних снага СФРЈ.

Ево садржаја депеше коју је предсједнику Туђману, Влади Хрватске и Главном штабу хрватске војске упутио штаб Врховне команде оружаних снага СФРЈ 1. октобра 1991. године у два часа изјутра:

„Руководство и оружане формације Републике Хрватске потпуно игноришу све досад постигнуте споразуме о прекиду ватре. Договорена примирја користе се за концентрацију снага и извођење напада на војне објекте и јединице. Касарне и други војни објекти нападају се са многоструко јачим снагама. Умјесто да се укине, појачава се блокада војних јединица.

Припадницима Армије ускраћује се вода и храна, што се по међународним конвенцијама мора обезбједити и ратним заробљеницима. Фактички се ради о својервном геноциду. Извршено је мноштво безочних злочина над припадницима

ЈНА. Домаћа и свјетска јавност упознати су са неким од њих. Злоупотребљавају се и на све могуће начине шиканирају, прогањају и уништавају породице припадника ЈНА. То се не може више толерисати и зато вас упозоравамо:

1) За сваки нападнути и освојени објекат ЈНА биће одмах уништен по један објекат од виталног значаја за Републику Хрватску.

2) За сваки нападнути и заузети гарнизон биће уништени витални објекти града у коме се гарнизон налази. То је истовремено упозорење цивилном становништву да се благовремено повуче из тих насељених мјеста.

Као војнички одговор на заузимање више касарни и других војних објеката након посљедњег споразума о прекиду ватре, предузећемо офанзивне акције и дејства на дијелу Републике Хрватске.

Уколико желите да избјегнете даље крвопролиће и зарања, нека локални органи власти одмах ступе у контакт са надлежним командама ЈНА ради омогућавања потпуно безбједног извлачења јединица са цјелокупном техником и покретном имовином, као и чланова породица припадника армије из угрожених гарнизона. На томе се могу ангажовати и посматрачи међународне мисије.”

1. 10. 1991. године у 2,00 часова,
Штаб Врховне команде
оружаних снага СФРЈ

Па и поред такве депеше, која је стигла на адресу Туђмана, затим Владе Хрватске и Штаба Врховне команде Хрватске, они су наставили са још жешћим блокадама касарни, заузимајући складишта наоружања и муниције, јер су тек након садржаја депеше Врховног штаба оружаних снага СФРЈ знали да су на правом путу у обрачуну са ЈНА и да треба још жешће наставити. Према ријечима Здравка Томца, преокрет у рату догодио се заправо тек онда када је хрватско руководство Југославенску народну армију почело третирали као правог непријатеља на читавом територију Хрватске.

Садржај депеше Штаба Команде оружаних снага СФРЈ од 1. октобра 1991. године више је охрабрио државно и војно руководство Хрватске, него што их је забринуо, јер су видјели да су њихове активности озбиљно уздрмале војни врх Југославије. На другој страни, најављене активности и акције Врховне војне команде оружаних снага СФРЈ према урбаним срединама у Хрватској биле су „пусто слово на папиру” и омогућиле су хрватском руководству да алармира међународну заједницу и стране медије.

Наиме, од војних активности у урбаним срединама Хрватске, у којима су биле блокиране касарне са припадницима ЈНА и малтретирали њихови најближи, није било ништа, изузев непромишљене операције на град Вуковар, где су се сударила два концепта: један у којем је ЈНА, као једина оружана сила међународно признате Југославије, по сваку цијену хтјела Вуковар оставити под контролом Југославије и други, у којем је непризната војна формација Збор народне гарде (ЗНГ), супротстављајући се ЈНА, хтјела Вуковар ставити под контролу хрватске неофашистичке власти на челу са Туђманом. У судару та два концепта тешко је страдао и просто уништен град Вуковар, у коме су у подједнаком броју живјели и Хрвати и Срби.

На том подручју страдало је и много Хрвата и Срба, уз почињене злочине на Овчари, који се сада процесуирају пред правосуђем Србије. Наравно да су ти догађаји у Вуковару и око Вуковара били најлошија слика која је слата у свијет.

Иако је Вуковар нешто касније као порушени град остао у Републици Српској Крајини, крајишки Срби са тим војним операцијама на Вуковар немају ама баш ништа, па и поред тога хрватско руководство је због Вуковара искаљивало сав

бијес на Србима из Крајине. На другој страни, врло је интересантно да у протеклих 14 година генерал Вељко Кадиевић са својим најближим сарадницима из Врховне команде оружаних снага СФРЈ као налогодавац активности ЈНА на Вуковар није одговарао за догађаје у Вуковару и Дубровнику, али зато одговарају они који у томе нису судјеловали.

Хрватска мимо резолуције Савјета безбједности увозила оружје

И поред свих упозорења генералног секретара Савјета безбједности УН, из појединих земаља и даље је настављено са илегалним испорукама оружја и војне опреме у Хрватску. Поред тога, у Хрватску су упућивани војни савјетници и инструктори, да се организују диверзантско-терористичке групе које су убациване на простор бивше Југославије, а настављена је пракса учешћа страних држављана у хрватским оружаним саставима.

Указујући на сву озбиљност те ситуације и тешких последица по рјешавање југославенске кризе, морам истаћи да је југославенска Влада упутила тада захтјев Савјету безбједности да без одлагања онемогући даљње кршење Одлуке о забрани увоза наоружања и војне опреме у Хрватску.

Наиме, поједине земље, посебно Мађарска, Немачка, Аустрија, Швајцарска и друге, непосредно или посредно омогућују снабдевање Хрватске наоружањем и војном опремом најразличитијих врста. Износим један дио релевантних података о илегалном увозу наоружања и опреме у Хрватску 1991. године.

Увоз наоружања из Мађарске

Познатом акцијом генерала Мартина Шпегелја, те Фране Грегорића у јесен 1990. године у Хрватску је увезено 100.000 „калашњикова“ поријеклом из СССР-а. Та активност са увозом наоружања и војне опреме у више наврата вршена је авионима пољопривредне авијације Хрватске и

Мађарске. Тако су у периоду од 25. до 27. септембра, као и од 6. до 8. октобра 1991. године успостављени ваздушни мостови између Берменда, Биља и Осјека, куда је авионима АН-2 и једрилицама транспортовано стрелачко наоружање и муниција за оружане формације Хрватске.

Са конвојима хуманитарне помоћи у Хрватску је 18. на 19. октобар 1991. године из Мађарске увезена већа количина оружја и муниције правцем Удвор-Кнежево. Поред напријед наведеног, мађарски држављанин Карол Гала, власник предузећа „Универзум СД“ у Будимпешти је из Польске преко Мађарске у Хрватску 16. новембра 1991. године увезао два шлепера наоружања и војне опреме: 2.000 „базука“ РПГ7, 2.500 мина за „базуке“, 2.000 „калашњикова“, 2.000 ручних бомби и 600.000 метака 7,62 мм.

Даље, на цивилном аеродрому у Будимпешти 7. децембра 1991. године ухапшено је седам лица која су из авиона Боинг Н-75, власништво фирме са Флориде – САД, преузимали оружје које је доведено из Чилеа за потребе оружаних снага Хрватске (амерички пројектил Low, експлозивна средства, муницију и Ар sig 542-1, произведено у фирми Фаме-Чиле).

Увоз у Хрватску из СР Немачке

Настављајући веома добру сарадњу са Хрватском, из СР Немачке је у Хрватску 4. октобра 1991. године стигао транспорт са противоклопним оруђима и 40.000 комплета униформи. Већ тада је поуздано утврђено да поједине хрватске паравојне формације носе немачке униформе и да су били снабдевени прехранбеним артиклима који потичу из немачких војних извора.

У истом мјесецу 1991. године у Задар су стигле четири покретне радионице, 6 хаубица 155 мм, више минобацача 120 мм, 70 противавионских ракета „Stinger“ и значајне количине панцир кошуља, а 5. децембра 1991. године испоручене су четири хаубице 203 мм. Даље, у Карловац су 9. но-

Туђман, Сушак и Готовина на Книској тврђави 1995. са својим бојовницима

вембра 1991. године стигла два шлепера противавионских ракета „Stinger” и значајне количине панцир кошуља, а 10. децембра 1991. године преко Италије у Задар је стигло још два шлепера разног наоружања. Затим је у Ријеку 19. децембра 1991. године искрцано 60 тенкова који су допремљени из СР Немачке. Поред тога, оружаним снагама Хрватске из Немачке су 8. на 9. јануар 1992. године испоручена три авиона „МиГ”, од којих је један био потпуно нов, док су друга два била кориштена.

Затим су средином јануара 1992. године шлеперима допремљени дијелови авиона „Торнадо”, а када су састављени, нашли су се на аеродрому Плесо. За потребе војске Хрватске средином јануара 1992. године допремљено је наоружање и војна опрема у вредности од 100.000 ДМ: снајпери са носачем за ноћно нишањење, двогледи за ноћно осматрање по цијени од 700 ДМ, ИС двогледи по цијени од 2.500 до 3.000 ДМ, оптичке справе за дневно гађање, радио станице за уградњу у моторна возила, ручне УКТ станице и већа количина разних калибара муниције. У истом периоду у Ријеку је стигао контејнер од 17,5 тона наоружања и војне опреме, од којих су три тоне отпремљене за 113. бригаду хрватске војске у Шибеник.

Из Ростока је у Хрватску 3. фебруара 1992. године стигао конвој од 32 камиона са наоружањем и муницијом. У марту 1992. године Министарство одбране Хрватске је преко немачке фирме „Вебе” набавило 90 камиона (војних) из вишкова француског контингента у Немачкој. Затим је марта 1992. године немачка фирма „Rita-Drahler” у сарадњи са фирмом из Бугарске „Соел” путем „Реекспорта” набавила тенкове Т-80, Par sam-7, авионе МиГ 29 и 31 и Сухој-24 и 27, радарске системе за контролу лета, снајпере и муницију разних калибара. У копарску луку је 10. и 13. априла 1992. године искрцано 60 тенкова који су одвезени у складиште Кукуљаново (12 км од Ријеке), а у току марта 1992. године у ријечку луку је стигло 27 противавионских ракета SAM - 7.

Увоз из Аустрије у Хрватску

За потребе хрватских оружаних снага у Аустрији је 27. септембра 1991. године (када је Стјепан Месић већ постао предсједник Предсједништва СФРЈ) уговорена велика количина противавионских ракета „Stinger” и „Milan” у вредности од 60 милиона УСД. Испорука је извршена преко Аустрије, а плаћање је обављено преко банке у Лихтенштај-

ну. Министарство одбране Хрватске је почетком октобра 1991. године уплатило 61 милион УСД на рачун аустријске банке „Die erste osterreichische spar case-bank” за набавку тенкова Т-72, који су испоручени крајем октобра 1991. године. Затим је, крајем октобра 1991. године, Министарство одбране, преко једне фирме са сједиштем у Бечу, купило 3.500 аутоматских пушака и 30.000 ручних бомби. Приватна фирма из Беча, чији је власник Карл Селец, октобра 1991. године је преко једне државне пољске фирме купила 20 хеликоптера (средњих) и 20 авиона типа АН-2 за потребе хрватске војске.

Током новембра 1991. године Хрватска је у Аустрији набавила одређени број пољопривредних авиона РТ-6, (тзв. турбо трактори), који су уз незнатну модификацију били предвиђени за избацивање бомби. Ови авиони носе терет до 2.500 кг и полећу са травнате полетно-слетне стазе.

Увоз из Швајцарске у Хрватску

Хрватска је у току 1991. године преко двије швајцарске фирме из Хонг Конга набавила 120 комада тенкова типа Т-72 у вриједности од 90 милиона УСД. Тенкови су иначе били поријеклом из бившег СССР-а. У истом периоду из Базела је у Хрватску допремљено неколико шлепера оружја (RB, MB и „Stinger”), а ово оружје је набављено у Немачкој и Швајцарској. Такође је овом приликом важно истаћи да је у мјесту Wintrathum, недалеко од Цириха 13. априла 1992. године швајцарска полиција открила и заплијенила муницију из складишта хрватске усташке емиграције, намјењену за дотур у Хрватску.

Значајна помоћ Хрватској из осталих земаља

На састанку челника организација и удружења хрватских иселјеника у Торонту у другој половини 1991. године познати Антун Кикаш је констатовао да више нема потребе да се оружје за Хрватску илегално пребацује, јер је „отворен редовни канал” за снабдијевање оружјем преко Италије захваљујући у првом реду Ватикану, те да ће на тај начин бити „сачуване” од непотребног експонирања Аустрија, СР Немачка и Мађарска. Међутим, италијанска полиција је 14. на 15. новембар 1991. године открила шверц оружја и радиоактивног материјала за потребе Хрватске. Део новца за ову трансакцију од 6 милиона долара био је уплаћен преко UBS банке у Лугану привреднику М. Gulietonea, а због овог је у Италији било ухапшено пет особа.

Затим је Ватиканска банка преко фондације Института за ширење религије упутила 6.000.000 УСД (преко банака у Швајцарској, Луксембургу и Холандији) за куповину оружја у Бејруту за потребе Хрватске. У новембру 1991. године бродовима „Кумровец” и „Козара” (власништво дуванског лојда из Сиска) довезене су значајне количине оружја и муниције из Бугарске и Румуније за потребе Хрватске.

Затим је из Париза, 2. децембра 1991. године, упућена већа количина оружја у Хрватску за фирму „Про” из Загреба. Оружје је испоручено из четири шлепера грчке регистрације. У другој половини 1991. године и првој половини 1992. године један од главних центара за илегално снабдевање оружјем и војном опремом за потребе Хрватске био је Праг, а на том послу је било ангажовано неколико чешкословачких предузећа. Преко тих фирми уговорено је и испоручено 50.000 аутоматских пушака АК-47 и 20.000 М-16 са 70 милиона метака, 100 RPG-7 са 500 ракета, 1.000 PTR Комар, те 100 UBR.

Крајем 1991. године Пољска је Хрватској продала 12 хеликоптера Ми-2 на којима је у Аустрији монтирано наоружање. Такође је уз сагласност званичних органа Пољске коњем 1991. године извршена испорука Хрватској 250 противавионских ракета са 25 лансера. Уз претходно изнесене,

само дјелимичне податке, потребно је изнијети још податак да су у периоду април-јуни 1992. године хрватско-муслиманске снаге заробљавањем, отимањем или евентуалним присиљеним споразумом од бивше ЈНА узеле: 231 тенк, 300 топова разних калибара, 27 UBR „KOL”, 60 VBR „Огањ”, око 5.000 минобачача већег калибра, 100.000 аутоматских пушака, 100.000 пушака М-48, 5.000 снајперских пушака, 15.000 митраљеза и пушкомитраљеза, као и веће количине артиљеријске и пјешадијске муниције.

Кад се сагледају ови, само дјеломични подаци о наоружању до кога је Хрватска у рекордном року дошла уз помоћ безмало свих земаља у нашем окружењу, отворено се поставља питање – што су то требали да чине Срби из Крајине.

Изгледа, по неким новопеченим демократама у нашој матичној држави, као и међународној заједници, Срби из Крајине су требали да имају само осушене мотке, лопате и рогуље и евентуално гумене метке.

Финале те прљаве активности хрватског војног и државног руководства било је почетком фебруара 1992. године. Тада су они у рејону села Кинково код Славонског Брода инсталирали рампе за лансирање ракета земља-земља типа R-300, које су купљене и испоручене од фирме „Омнипол” из ЧСФР.

Учешће странаца у паравојним формацијама и обука у иностранству

На том плану наводим само неке карактеристичне случајеве. Почетком октобра 1991. године преко 100 грађана Аргентине, поријеклом Хрвата, али и чистих Аргентинаца, дошло је у Хрватску и приступило у хрватску војску. Крајем октобра 1991. године у амбасаду Југославије у Москви дошла је група Украјинаца тражећи југославенску визу ради путовања у Хрватску, како би се прикључили тамошњим паравојним формацијама, а представништво фирме „Астра” у Москви било је главни центар за окупљање и слање плаћеника за хрватске оружане формације. Затим је преко наше амбасаде у Лондону, крајем 1991. године (октобар), стигло писмо од извјесног Stephena Schareka, који је понудио 250 бивших америчких падобранаца спремних да се боре на страни Хрватске.

У саставу Штаба ЗНГ Хрватске за Славонију, Барању и Западни Срем, неколико мјесеци током 1991. године се налазио пуковник мађарске армије Џула Атила, који је обављао дужност планера и организатора борбених дејстава јединица ЗНГ на овом простору.

Даље, у саставу оперативне зоне Осјек хрватске војске крајем 1991. године дејствовала је Интернационална бригада коју је основао Eduardo Russes Florens, дописник каталонског листа „La Vanguardia” из Загреба. Бригада је била састављена од бивших припадника француске Легије странаца и плаћеника у ратовима на Блиском истоку и Јужној Америци.

Ова јединица је често дејствовала самостално на простору Источне Славоније и починила је масакр над цивилним лицима српске националности у селима Дивош, Ернестиново, Тењски Антуновац и другим.

Да је претходна оцјена тачна показује податак да је у борбама код Вуковара учествовало више десетина страних држављана у саставу Збора народне гарде (ЗНГ) Хрватске, а ја истичем да су идентификовани: немачки држављанин Harlan von Besinger и француски држављанин Jean Nikolir. Даље, у заробљеничком затвору у Сремској Митровици идентификовани су: немачки држављанин Kurt Reinser, који је био активни припадник Интернационалних бригада из Осјека и Colton Perry, држављанин САД, поручник ХВ, за-

повједник вода 131. вр. ХВ из Жупање. Затим су код Окучана у новембру 1991. године погинули: један швајцарски држављанин и држављанин Холандије Gjerit Bronk као припадници ХВ, а код Тењског Антуновца држављанин В. Британије, као припадници Интернационалне бригаде.

У саставу тзв. Прве свехрватске ударне бојне из Сплита налазила се јединица за извођење диверзантских акција на мору, у чијем саставу је било двадесет италијанских држављана. Дакле, из само дјеломичног прегледа увоза наоружања и опреме у Хрватску 1990, 1991. и 1992. године, као и учешћа страних држављана у паравојним формацијама Хрватске, у борбама са Србима у Хрватској и БиХ које сам презентовао у претходном дијелу, види се да су то чиниле малтене све државе из окружења тада још међународно признате државе СФРЈ.

На основу претходно изнесене аргументоване информације, која би могла да садржи и далеко више података о илегалном наоружавању Хрватске у периоду 1991. године, када она није имала међународно признање и када је господин Месић као предсједник СФРЈ „чувао њену ЈНА” у Београду и Загребу, као и о учешћу страних држављана у Збору народне гарде (ЗНГ), поставља се питање – ко то има право да оспорава помоћ матичне државе Србије угрожењим Србима у Крајини да бране своја вјековна огњишта.

Због чињенице што је Србија и Југославија помагала Србима из Крајине, у првом реду због одређења да се очува заједничка држава СФРЈ, она је пред међународном заједницом стављена на стуб срама, што је и био разлог да Хашко тужилаштво подигне оптужницу против најистакнутијих функционера Србије и СР Југославије под називом „заједнички злочиначки подухват”, јер су преко крајишких Срба и Срба у БиХ „стварали Велику Србију”, што нема везе са истином.

Наиме, у грађанском рату у Хрватској било је жртава и злочина над недужним цивилним становништвом, како на једној, тако и на другој страни и за те злочине треба у првом реду да одговарају они који су их починили, па и они који су тим појединцима командовали, а ништа нису предузели да то спријече или да их касније изведу пред лице правде.

(наставиће се)

Снајпериста ХВ јединице Бизон

Округли сто о књизи др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”

Витезови округлог стола српског национализма

• Поводом 15 година од изласка листића „Збиља” (листића за културу, уметности и друштвена питања), редакција овог листића је, у сарадњи са Оштинским одбором Српске радикалне странке у Руми, организовала округли сто о књизи проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, у овом српском градићу 30. октобра 2005. године.

• По речима већине учесника, ово је до сада најкомплицираније дело др Шешеља.

• „Идеологија српског национализма” је и својеврсна монографија коју је сачинио др Шешељ, о великом српском емигрантском писцу и теоретичару политике, државе, историје и права, Лази М. Костићу.

Пише: Момир Васиљевић

У подножју Фрушке горе (у самом „центру” Срема), у „задужбини” грофа Пејачевића, у Руми, у свету недељу, 30. октобра, лета Господњег 2005. године (уочи дана Светог апостола и јеванђелистe Луке и Светог Петра Цетињског) одржан је импозантан научни скуп, посвећен фундаменталном делу проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”.

Овај скуп је организован (у свом првом делу) као својеврсна трибина посвећена теми српског национализма, као и поменутом делу др Шешеља, да би, након подневне паузе, попримио форму округлог стола, за којим су „витезови српског национализма” (иначе наши истакнути историчари, публицисти и духовници), „укрстили своје мачеве”, односно своје ставове и своја мишљења о поменутој књизи и поменутој теми.

Идејни покретач овог научног скупа (који је лично одобрио др Шешељ) и неуморни организатор, продуцент и промотер био је Момир Лазић, велики српски песник, публициста и бескомпромисни борац за српство. Велику помоћ имао је у Општинском одбору Српске радикалне странке из Руме и његовим активистима.

Повод за овај научни скуп било је обележавање петнаесте годишњице од изласка из штампе листа „Збиља”, познатог часописа за културу, уметност и друштвена питања, који излази у Београду, а који се дистрибуира (наравно, и чита) широм кугле земаљске, по васцелој српској дијаспори. На челу ове просветитељске и историјско-образовне новине налази се управо Момир Лазић.

Пред неколико стотина посетилаца, знатног гледалаца и поштовалаца Српске радикалне странке, као и дела др Војислава Шешеља, говорили су: Александар Вучић, Предраг Драгић Кијук, Момир Војводић, Мирко Зуровац, Марко Атлагић, Зоран Аврамовић, Милан Петровић, Милош Кнежевић, Никола Цинцар Поповски и Слободан Јарчевић.

Ево неких од њихових ставова, које су као „свијетло оружје” у одбрани идеологије српског национализма употребили ови „српски интелектуални витезови” за округлим асталом у Руми, у чијем је прочељу седео и столовао (главом и брадом) Момир Лазић:

Скупу се први обратио секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, који је, између осталог, рекао следеће:

„Зашто је данас књига др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма” нешто из чега можемо да научимо много о опстанку нашег народа, о ономе шта нам је чинити, о ономе где се налазе, или где су нам направљене бројне замке, како да их избегнемо, коме да верујемо и како и на који начин да трасирамо пут боље будућности нашем народу, нашим грађанима, нашој деци?”

Зато што је Србија данас угрожена, и то угрожена са свих страна, због чега су потребни одговори на многа питања. И те одговоре, управо, пружа ова књига, коју је Војислав писао пре неколико година у (на жалост) знатно мање лошим условима живота грађана Србије, него што су они данас.

Војислав је овом књигом направио и својеврсну монографију великог српског емигрантског писца – Лазе М. Костића, чији је обимни опус детаљно и аналитички обрадио.

Иначе, Лаза М. Костић је, за оне који су читали дела нашег највећег правника, историчара и социолога Слободана Јовановића, стваралац који је најјаснијим и најјезгровитијим стилем и језиком говорио о историји српског народа, о српском језику, о српском патриотизму, о српским пријатељима (много више о српским непријатељима), о заштити српског писма, итд. Све ћете то видети у овој књизи др Војислава Шешеља.

У њој он показује да је најбољи познавалац дела Лазе М. Костића, да је то дело проучио на најбољи могући начин, као и то да је из тог дела извукао најдрагоценије поруке

дава.

Када будете видели како и шта су чинили Хрвати у тридесетогодишњем рату, с почетка седамнаестог века, каква зверства, на који начин итд, видећете да смо могли и морали да се научимо много чему и пре деведесетих година прошлог века, као и да видимо шта то може да нас очекује и како да то спречимо”.

Након приступних и пригодних речи Александра Вучића, реч је добио велики српски интелектуалац, филозоф и књижевник Предраг Драгић Кијук:

„Народи имају величине против своје воље”, тако је говорио један од највећих песника Европе, Шарл Бодлер.

Једна од таквих величина, можда и највећи у историји српске интелектуалне школе, био је Лаза М. Костић, између два рата професор универзитета, угледни правник, оснивач катедре за статистику, који је цео живот посветио српском народу.

После толико година његово дело је (захваљујући веома аналитичком и симплификованом послу др Војислава Шешелја), нашло свој пут до свога, (српскога) народа. Скоро да не постоји ниједна тема која је толико важна за српски народ, којом се није бавио проф. Костић – од територија српског народа, Устава, монархије, па до комшија српског народа.

Истим трагом, и истим путем, поћи ће Војислав Шешел, надограђујући грађу која припада нашем времену, показујући на политичку шизофренију која влада у нашем времену, доприносећи тиме на најбољи начин актуелизацији можда најсрпскијег дела у историји наше културе, дела проф. Костића.

Шта је то што је, као главну карактеристику српске националне свести, уочио проф. Лаза М. Костић?

То је јединствена диференцијација у оквиру хришћанске заједнице (што су уочили многи европски теоретичари), у којој се код Срба осећање према националној заједници схвата као верска заједница. И не само као верска заједница, већ се национална заједница разуме и живи као литургијска заједница. То је жижна тачка свих књига које се баве српским народом, које је исписао проф. Костић и истовремено, то је најважније запажање које ће разрађивати у овој књизи под модернијим називом 'Идеологија српског национализма' др Шешел, бавећи се тумачењем колективне биографије српског народа.

Од 863. године, када Света браћа преводе Јеванђеље на српски језик, од 867. када Срби дефинитивно, као колектив,

примају хришћанство, они живе заједницу као саборну, верску, литургијску заједницу.

Та њихова одлика је и разлог историјског успења и суноврата српског народа, који се налазио у различитим историјским менама у сукобу са онима који нису разумели прихватање хришћанства онако како је то учинио један од древних европских народа, српски народ. Иначе, српски народ тек са Немањићима живи своју државност по оцу и сину.

Везаност за хришћански поглед на свет је истовремено не само национална одлика српског народа, главна одлика у историји његове националне свести, већ је то истовремено и везаност српског народа за своје свете. Срби се неће никада одвајати од својих светих.

Која су то основна својства српске националне свести, из којих произлазе сва наша разумевања или неразумевања са светом?

То су три својства и она важе данас, као што су важила од првог тренутка када су се Срби појавили у историји.

То су – историјски оптимизам, хришћански теизам и морални хероизам.

Ова три својства су неодвојиви део српског народа, па чак и тада када поклекне у нашем времену и када заборави на свој идентитет, чак и тада ова својства остају у колективном сећању нашег народа. Она су истовремено и разлог што се та национална заједница, која се разумевала као верска заједница, сачувала у свести српског народа, чак и онда када се он делио по религијским обредима. Никада Срби-католици нису изгубили свест о припадничтву српском народу, иако су променили црквени обред. То је случај и са Србима мухамеданске вероисповести.

Нико нема више заслуга од господина Шешелја, за то дело једног од највећих умова српског народа најзад нађе свој пут и своје место тамо где по својој природи припада у историји српске културе, у историји српске науке, која је писана на српском језику. Рекао бих и то да велика храброст краси господина Шешелја, који се изборио за дело о српској националној свести, које је он коментарисао веома аналитички. Нема сумње да је 'Идеологија српског национализма' једно од најзначајнијих дела у модерној историји српског народа и да је његово писање и објављивање равно храбрости Српске православне цркве која је прогласила Николаја Велимировића за светитеља. И најзад – шта је поука из, до сада најбољег дела Војислава Шешелја? Она се може сажети у једној реченици – Нека вера ваша буде ваша нада, а нека нада буде ваша вера”.

Следећим говорницима било лако да „поентирају” јаким речима у којима се изражава српско национално осећање. У таквој атмосфери говорио је и Зоран Аврамовић:

„Војислав Шешел је успео да објави дело Лазе М. Костића, успео је да напише велики број капиталних књига, успео је да оснује и изгради највећу политичку странку у Србији, успео је да њоме успешно руководи, због чега се може рећи како је он – и као политичар, и као функционер, али и као научник, урадио велико дело.

Иначе, и ја сам један од оних који су први пут чули за дело Лазе М. Костића тек у 'Великој Србији', где су објављени неки делови Шешелјеве књиге о овом научнику, због чега мислим да је то велика културна заслуга Српске радикалне странке. Упркос томе што се прећуткује, доиста је велики културни подухват то што је нашој јавности, научној и културној и коначно представљено дело Лазе Костића.

Требало је пронаћи и прочитати његове списе, објавити и направити своју анализу опуса, и не само то. Поред читања и анализирања опуса Лазе М. Костића, проф. Шешел је користио и друге изворе, он је читао и другу литературу, и све је то успео да уради истовремено бавећи се политичким

радом, и то је оно што не смемо да заобиђемо и што морамо да истакнемо увек када говоримо о овој књизи, због чега је то један заиста изузетан подвиг – интелектуални, практични и организаторски.

Друга ствар коју хоћу да напоменем тиче се идеја проф. Шешелја, које је обрадио у овој књизи.

Морам да почнем једном реченицом Слободана Јовановића, која гласи отприлике овако – Да бисмо оценили национални карактер једног народа, ми морамо да знамо које идеје тај народ има о себи, како размишља о својој прошлости и како размишља о својој будућности. То је нешто што је кључ за разумевање дела 'Идеологија српског национализма'. У овој књизи смо добили одговор о националној идеји, посебно о политичком и идеолошком аспекту ове идеје.

Пошто знамо да су три основне идеолошке идеје савременог света конзервативна, социјалистичка и национална, у овој књизи се проф. Шешел бави, пре свега, националним идејама српског народа.

Шта је још занимљиво у овој књизи? То је та веза између идентитета и национализма, и др Шешел се бави тим српским националним идентитетом и наводи да су то вера и језик, да је то уметност, да је то наука, филозофија.

Из тако схваћеног идентитета Шешел иде у идеологију национализма и повезује оно што ми имамо рођењем, што добијамо својим образовањем са једном идеологијом, која је увек везана за неки интерес, за неке вредности и то је оно што ми се чини да је посебно занимљиво у овој књизи – тај начин на који је Шешел повезао национални идентитет и идеологију националног опредељења, у смислу да се бране интереси и вредности нације у којој је неко рођен.

Али оно што је, у овој књизи, привукло највећу пажњу др Шешелја, то је однос између српског национализма и непријатеља српских националних вредности или српске националне идеје. Он је највећи део књиге посветио тим питањима, због чега је навео примере непријатеља српске националне идеје – Хрвате, комунизам... иза којих стоје католичка црква и југословенство".

Проф. др Мирко Зуровац је, између осталог, рекао:

„Драги пријатељи, сви знамо да живимо у веома смутном времену. Разлог томе је, по мом уверењу, што се једна велика људска тековина (мислим на науку и технологију), дословно претворила у своју супротност, у средство обмане и најгрубље политичке манипулације, у најширим могућим размерама.

Последица тога је да су сви појмови компромитовани, патворени и једноставно се не зна шта они више значе. Тако је и са појмовима који су садржани у наслову ове књиге, јер они за тај свет антисрпског корпуса имају друго, компромитовано значење, односно они желе да им дају то значење. Због тога појмови идеологија, српски и национализам за њих имају потпуно негативно значење.

Међутим, онај ко зна како ствари стоје, зна да су то речи које немају ничег лошег о себи, да оне имају сасвим пристојно значење и да те речи употребљавају сви нормални људи, у свим деловима света.

Ова монографија др Војислава Шешелја о научном и публицистичком делу Лазе Костића постепено је израшла у својеврсни уџбеник српског национализма. Упоредо са анализом Костићевих дела Шешел је изложио и ставове других врхунских српских научника и интелектуалаца.

'Идеологија српског национализма' представља заправо квалитативну синтезу најважнијег домета српског народног духа и интелекта његових водећих умова, а то је оно што је аутор хтео, и у чему је успео.

У овој књизи обухваћене су и систематизоване скоро све историјске чињенице, научни искази, теоријске елаборације, националне идеје и политички циљеви, на којима је саздан модерни српски национализам.

Претходници су на више места истицали неке особине тог национализма, међутим, мора се поменути да у идеологији Срба тај термин обухвата и феномен издаје. Ту су још и однос према националној држави, па онда патриотизам, верност, јунаштво, поштење, понос, достојанство...итд, уз које иду и њихове супротности – издаја, конвертитство, кукавичлук, непоштење, презир, подлост... Једно без другог не иде, на жалост!

Ми смо, заправо, народ екстрема и то је оно што нас је највише коштало и што можда прети да нас уништи.

Ни у једном народу не можете наћи тако чисте хероје, како је у нашој традицији обликован лик Милоша Обилића, али истовремено ни у једном народу не можете регрутовати толики број издајника као у српском!

А издаја је најпогрднија реч и наш народ се тешко усуђује да је превали преко језика, али ипак, она је део наше реалности и наше садашњости."

Марко Атлагић је у свом обраћању присутним посетиоцима на округлом столу о књизи др Шешелја истакао следећа запажања:

„Ја ћу бити толико слободан да кажем неколико ријечи о проф. др Војиславу Шешелју. Он се читавог живота бавио политиком и науком и зато је немогуће, говорећи о Шешелју, одвајати те двије ствари.

Већ у најранијој младости он је, читајући литературу и дјела социјалног карактера, као и дјела из области социологије, филозофије, историје и економије, градио сопствени идентитет човека, политичара, научника, родољуба, патриоте, па је тако изградио и свој посебан поглед на живот и свет.

У том сопственом идентитету др Шешел има, поред осталог, нешто посебно, нешто што нема ниједан од наших савременика политичара, а рекао бих и научника. То је активни и практични патриотизам или национализам, као најљепши украс човјечије душе, као најљепша врлина Србина и грађанина, са којом др Шешел настоји унапредити добро и културу своје отаџбине, за коју је спреман положити свој живот.

Васпитан је од оца и мајке у духу српског национализма и русофилства, пренет му завет предака да су завет и врлина, као и слобода, правда и отаџбина највише моралне вредности, за које се човјек рађа, за које живи, и за које умире.

Своје животно дјело 'Идеологија српског национализма' Шешел је писао под снажним утјецајем ријечи римског ученика Касидора, који је рекао – поштујте дјела својих предака, изналазите колијевку свога народа и отаџбине и прелиставајте историју његову, јер срамота је у властитој отаџбини бити странац.

Зато и читајмо Шешелјево дело 'Идеологија српског национализма', јер оно је вишеструко, оно није само историјско, ни само социолошко, политичко, већ је свеобухватно и пружа одговоре на суштинска питања српске судбине".

На поподневној сесији округлог стола посвећеног делу др Војислава Шешелја „Идеологија српског национализма", своје ставове изложили су и Никола Цинцар Поповски, Слободан Јарчевић, Милан Петровић и Милош Кнежевић.

„Постоји само један пут”

Гордана Поп-Лазич, виши председник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке током вишедневне боравка у Дамаску обновила је традиционално добре и пријатељске односе са БААС партијом; установила је основе и модальности сарадње РИФ Дамаск и општинске Земун и ојачала процес међуарламентарне сарадње сиријског парламента и посланичке групе Српске радикалне странке.

Догађај који је посебно одјекнуо био је сусрет са Мухамедом Наји Ал Отаријем, председником сиријске владе.

Пише: Марина Рагуш

Заштита државних и националних интереса у постојећем међународном окружењу пресумпција је кривице која је Сирију ставила на листу чекања пред вратима међународног суда правде – заједнички је закључак сусрета са кога је послата врло јасна порука да ће Српска радикална странка недвосмислено и предано пружати подршку свим слободољубивим народима и државама који ће рећи „не” помахниталом глобализму.

Један од најстаријих светских градова – Дамаск, ових дана налази се у (тако препознатљивој) ситуацији жустре дипломатске борбе која за циљ има само и једино: доказивање истине. Неправедно оптужен за умешаност у ликвидацију либанског премијера Рафика Харирија, престони град Сиријске Арапске Републике постао је последња лука у коју долазе бројни посматрачи којекаких мисија не би ли задали одлучујући ударац пред нокаут. Биће то тежак меч, бојмо се, са препознатљивим одбројавањем пред победом подмуклог противника који је купио судију и публику.

Заиста, политичке акције у последње време све више личе на професионални бокс меч. Вашингтон – Њујорк – Дамаск релације су на којима се одлучује хоће ли бисер Средњег истока завршити у шкољци америчке производње.

У клими оптерећеној опорим ваздухом који слуги на зло, делегација Српске радикалне странке коју су чинили Амјад Мигати и потписник ових редова, чланови Централне отаџбинске управе, предвођена потпредседником Централне отаџбинске управе Горданом Поп-Лазич, обрела се у Дамаску са јединим умишљајем: да пружи подршку сиријском народу и пошаље недвосмислену поруку да ће Српска радикална странка увек бити на страни оних који су одлучили да се боре и изборе за право на истину.

Током петодневне посете смењивали су се сусрети са свим политичким и државним функционерима који чине фронт отпора америчкој администрацији у покушају подметања још једне у низу гнусних подвала.

Сирију треба казнити – чита се као „амерички национални интерес,” што даље значи да је неко из Стејт Департамента „позволио на узбуну” и покренута је (по ко зна који пут) целокупна ратна машинерија.

Ова арапска република налази се у ситуацији у којој је српски народ већ више од деценију. Пригњечена теретом лажних оптужби моћника, батрга се као риба на сувом покушавајући да последњим атомима снаге покаже своју одлучност да докаже невиност и избори самосвојност. Што је она одлучнија, притисци са друге стране су све јачи и подмуклији.

„Ви морате да знате да је цена демаскирања глобалистичких намера изолација, санкције и на крају процесуирање у савременом Дахау – Трибуналу у Хагу”, истакла је током разговора са Наји Ал Отаријем, председником сиријске владе госпођа Поп-Лазич. „Не само да ћете бити обојени бојама фашизма на свим водећим проамеричким медијима, већ ће се потрудити да изолују ваше породице, пријатеље и

сараднике надајући се притом да ћете коначно пасти на колена пред таквим притиском.

Верујте, све што се налазило на менију америчке кухиње, Српска радикална странка осетила је са великом мучнином у свом желуцу.

Желимо да знате да смо уз вас, да вам нећемо окренути леђа, већ напротив, бити са вама раме уз раме у борби против америчког хегемонизма. Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, пример је цене која се плаћа за гласно изговорену истину, за доследно провођење идеологије која се темељи на слободарском духу српског народа. Међутим, сваки пут када умор почиње да нам се полако увлачи под кожу, једна његова реч нас диже и даје нам снагу да истрајемо. Овај пут вам др Шешељ поручује да сте обавезни пред будућим данима, пред генерацијама које долазе, да истрајете на путу који сте већ одабрали. То није лак пут, али је једини који ће историја препознати и потврдити да је био прави", поручила је у једносатном разговору са господином Наји Ал Отаријем госпођа Поп-Лазивић.

Намера да се изрази недвосмислена подршка сиријском народу конкретизована је Протоколима о сарадњи са БААС партијом и Риф Дамаском. Помоћник генералног секретара БААС партије господин Абдула Ал Ахмар и гувернер Риф Дамаска др Мохамед Саид Акил својим потписима потврдили су традиционално пријатељске односе и сарадњу између Српске радикалне странке и слободољубивог дела арапског света.

Позив који је Риф Дамаск упутио Земуну прерастао је у прави апел за међусобну подршку у данима који историјски памте два народа кроз предања о ослободилачкој борби предака. „Поклонити се можемо само свемогућем Богу!”

У целокупном слободарском делу света нема више ниједне дилеме кад је реч о политичкој акцији Српске радикалне странке. Да је ова тврдња тачна, показала је медијска пажња са којом је праћен боравак делегације која је испрва дошла поводом братимљења Дамаска и Земуна. Убрзо по доласку протокол је претрпео радикалне измене и сусрет са премијером био је више него довољна потврда рејтинга српских радикала међу популацијом којој можете спочитавати све, осим политичке наивности.

Коначна потврда десила се по повратку у Србију, када су, из већ познатих кухињица локалних испостава (дез)информативних агенција осули паљбу већ познатом муницијом по председнику земунске општине, госпођи Поп-Лазивић. Све би то било већ виђено, да нас до суза није насмејао господин Јанићијевић, претходни председник земунске општине речима: „...па ми смо прво планирали да одемо у Дамаск”. Дакле, цела демократска армада је потонула аутоголом који су постигли општински функционери Демократске странке.

Шта рећи?

То се, ваљда, броји у покушај маневрисања политички описмењених противника?!

Дамаск, старији од седам векова и најстарији у континуитету насељени град на свету, у југозападном делу Сирије, на обалама реке Бараде, са преко 200 џамија, заслужује извињење што нисмо мало романтичније описали место у којем дувају јаки цивилизацијски ветрови носећи песак који сведочи о најстаријим цивилизацијама; извињење што нисмо писали о „Улици праведника” за коју се верује да је била улица у којој је живео свети апостол Павле!

Можда неки други пут нашој читалачкој публици оживио авантуру каква само може да се доживи на Средњем истоку, у граду који следи за „бисер истока”. Овај пут смо осећали обавезу да руку пријатељства и подршке пружимо свима који су се окупили око националног интереса – очувати суверенитет Сирије.

Потпредседник Централне отаџбинске управе, Гордана Поп-Лазивић успела је да стигне до свих и стегне руку сваком

и пренесе снажну поруку подршке коју су сиријском народу упутили др Војислав Шешељ и Томислав Николић испред свих чланова Српске радикалне странке.

„Истрајати у борби за очување права на самосталност и сувереност; у доказивању истине и демаскирању подмуклих подвала у савременој политичкој историји је најтежи пут. Одрицања и жртве биће вам стални сапутници; често ћете бити у искушењу да одустанете под притиском свих, и оних најближих који ће желети комфорнији живот. Тада се сетите обавезе коју сте преузели на себе када сте преузимали државне и политичке функције, обавезе да ћете праведно владати и штитити интересе народа и државе која има сва права на атрибуте попут суверенитета и територијалног интегритета.

Ово су дани када морамо сви да се издигнемо изнад личних живота и делујемо тако да нас историја упамти као оне који су чинили ослободилачки покрет против хегемонизма савремених глобалиста, као оне који су имали потпуно другачију концепцију новог поретка света; поретка у којем ће се поштовати право сваке нације на самосвојност, уважавајући свака посебност: верска, културолошка, историјска; света којим ће владати мир, узајамна сарадња и поштовање. Не заборавите да оно што радимо данас већ одјекује у вечности која ипак припада херојима који су у своје време углавном били прогањани”, речи су поруке коју је Поп-Лазивић упутила председнику сиријске владе, господину Мухамеду Наји Ал Отарију, преко њега и председнику Сиријске Арапске Републике Башару Ал Асаду, потпредседнику сиријског парламента; помоћнику генералног секретара БААС партије Абдули Ал Ахмару и домаћину гувернеру Риф Дамаска др Мухамеду Саиду Акилу.

Лако али и мудро, потпредседник Централне отаџбинске управе оставила је неизбрисив траг у делу света у којем није уобичајено видети жену на позицијама на којима је Гордана Поп-Лазивић. Лакоћа је дошла из дефинисаности у политичким и идеолошким ставовима а мудрост из политичког дела биографије и времена у којем је ова жена била и јесте на важним страначким и државним позицијама. Искуство драгоцено и које ће, сигурни смо, послужити пријатељима из Дамаска да савладају бремени период који се надвио над Сиријском Арапском Републиком.

Колико је заправо људски било тешко задржати чврстину у тренуцима када као да проживљавате скорију прошлост и покушавате да улијете снагу саговорницима који се из петних жила труде да очувају своје достојанство, видело се при посети Малули, граду у планини у којем локално становништво и даље говори арамејски; у којем постоји православни храм који и даље литургије саслужује на изворном Христовом језику. Петнаест сестара, тридесетдвоје сирочади заједно са игуманијом, мати Баласија Саијаф становници су храма који стоји изван сваког времена и простора. Један поклон икони заштитнице храма Св. Текли и топлина мати Баласије отвара вам груди из којих крене да цури сва туга овог света јер сте рођени у време у којем је и небо плакало над својом децом јер су дозволила да им поробе дух.

„Нека нам Господ мудрошћу својом прочисти ум! Господе, помилуј и спаси нас грешне”, речи су које је госпођа Поп-Лазивић уписала у историју манастира који мајчински дочека и привије себи сваког ко чак и помисли да је залутао.

Да ли су сузе потекле; да ли се провукао јецај док се палила свећа за спас свих нас који смо се затекли у овом времену на било ком простору, нека то остане део сакривених успомена иза зидина Малуле, града у који опет пожелите да дођете и можда неко време и останете.

Уз благослов мати Баласије и у тишини вратили смо се у Београд који нас је подсетио да нас сутра чека тамо где смо стали јуче... да истрајемо на путу очувања свега што има префикс српског.

Ко је стварни купац Сартида

Иако је „US Steel Балкан д.о.о.“ представљен као страном предузеће – зависна фирма словачке компаније „US Steel Kosice“ (сестринска америчка фирма – како говоре у Смедереву), то није тачно!

Такође, није тачно да је то америчка фирма, јер ако је директор амерички држављанин, то не значи да је фирма америчка. Стога, неспорно је да је купац „Сартида“ домаће правно лице. Шта више, „US Steel Балкан д.о.о.“ је регистрован фебруара месеца 2003. године, као трговачко предузеће, које за своје пословање одговара целокупном својом имовином (а све им је у закупу), док оснивач одговара за обавезе до висине улога, тј. до износа од 5.000 УСД.

Међутим, власник – оснивач предузећа „US Steel Балкан д.о.о.“ није америчка „US Steel corporation“, али ни словачка фирма „US Steel Kosice s.p.o.“, већ холандска фирма „Torobi Beeher i b.v.“ – рег.ул. бр. 1-89302-00 Трговински суд Београд.

Претрагом података о тој холандској фирми, дошло би се до запањујућих података: да је ретко ко чуо за исту, да нема ни свој интернет сајт или имејл. Чак постоји основана сумња да под истим регистарским бројем и на истој адреси, постоји нека друга фирма! Поставља се питање – ко је у целој причи сада ова холандска фирма. Ових дана у разним медијима можемо видети огласе „US Steel Serbia – за бољи живот у Србији“, где се предочава да изван Америке, поседују фирму у Кошицама и ову у Смедереву, а при томе не помињу Холандију и фирму „Torobi beheer i b.v.“

Ако би се којим случајем, у неком повезаном ланцу зависних предузећа (преко неколико егзотичних острва и шифрованих рачуна), испоставило да се овај ланац завршава у „US Steel Corporation“ у Америци, поставља се основано питање зашто се није директно уговарало са америчком фирмом или бар фирмом из Кошица, а не преко неке новоосноване фирме као што је „US Steel Балкан д.о.о.“, чији је власник овде непозната холандска фирма. Вероватно се правио ланац трансакција, како би се прикрила стварно плаћена цена и провизија за учеснике.

Као додатни доказ о пропустима, злоупотребама и корупцији актера оваквих радњи, јавља се и чињеница да, у

ствари кроз стечајни поступак Ст. 7035/02, није продато предузеће „Сартид“ а.д. у стечају, улица Горанска 12, како је презентовано од стране Владе, суда и свих медија, већ предузеће за производњу и прераду челика „Сартид д.о.о.“, Горанска 12, бр.рег.ул. 1-630-00 Трговински суд Пожаревац, у које су претходни оснивачи унели 288,5 милиона УСД. (То није исто!)

Да то није случајно урађено, говори и чињеница да је купац „US Steel Балкан д.о.о.“, дана 25. августа 2003. године, на рачун предузећа „Сартид д.о.о.“ уплатио 10.000 УСД на наме обавезне докапитализације за акционарско друштво (иако је за д.о.о. потребан дупло мањи износ – 500 УСД, према члану 336. ЗОП-а), те је 25. августа 2003. године уплатио додатни износ од 35.177.000 УСД, у динарској противвредности, што укупно износи уплаћених 35.187.000 УСД.

Правно гледано, уговор о куповини стечајног дужника „Сартид а.д.“ у стечају, као правног лица, ништаван је, према члану 103 и 104 ЗОО, а у суштини није ни реализован. При томе, потврђене су клаузуле монополског положаја фирми из Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 8. 11. 2003. године.

Цела „игра“ око приватизације „Сартида“, у медијима и владиним наступима, се заташкавала перманентним и смишљеним коришћењем скраћенице „US Steel“, како би се приказало како је америчка фирма купила „Сартид“. Када је претходне чињенице проверио један од владиних службеника, по информацији аутора овог извештаја, десило се да стечајни списи буду „пресложени“, тако да нека документација постане невидљива (али и за то постоји благовремено прибављена и на сигурно место депонована копија). Чим се такви послови обаве, пракса је да се актери склопе, па су тако смењени стечајни управник Б. Игњатовић, стечајни судија Душан Маричићев...

Таквим поступцима актера продаје „Сартида“ учињена је међународна превара и оштећени су повериоци, али највише је изгубила Србија, само Влада о томе изгледа још није обавештена.

Страни фактори претопили „Сартид“

Када су аутори овог извештаја покушали да преко својих пословних и приватних веза, од наших Срба из Холандије и Америке, дознају нешто више о продаји „Сартида“ и извештавању тамошњих медија и званичника, добили су одговоре да за фирму „Torobi Beeher i b.v.“ нико није чуо.

Међутим, пронашли су податак да је, у априлу 2004. године, на пријему код тадашњег амбасадора СЦГ у САД, господина Ивана Вујачића, у присуству америчких званика, исти изјавио да: „Сартид“ је купио амерички „US Steel“, за 33 милиона УСД, од којих 23 милиона УСД у готовини; 6 милиона УСД за провизије, трансакцијске таксе и 4 милиона УСД за збрињавање запослених. Очигледно је да се наш амбасадор излетео, без консултација са „базом“ и одао (јавну) тајну. Међутим, очигледно је да је у игри био знатно већи но-

		ТРАГОС УЗ ПРОМЕНЕ СПИСИ		2
Број регистарског уписа регистарског суда и његово одређење		IS БЕОГРАД 1-89302-00		
Редни број	Фирма, одговорно име и одређење, ознака регистра и број регистарског уписа, матични број и број рачуна оснивача односно име и адреса, лични број и број личне карте оснивача и члана	Број и датум акта о оснивању	Датум приметности	
1	TOROBİ BEEHER I B.V., Kerregrecht 469 1017 BS Amsterdam, Holandiја reg.br. 54134452	06.02.2003.		
2				

вац. Додатном провером, добијена је информација о тачно пренетој изјави тог амбасадора, што је објавио и тамошњи лист „Pittsburgh Post-Gazete”. Поставља се питање: какве су то провизије – таксе за трансакције у износу од 6 милиона УСД, када банкарске провизије за плаћање износа преко 10 милиона УСД износе око 0,5 одсто (или 165.000 УСД за цео износ од 33 милиона УСД) и где се приметиле оних 10 милиона УСД разлике (33/23) у односу на продајну цену која је приказана у Србији?

То што се при преговорима и потписивању раније назначеног Уговора о пословно-техничкој сарадњи из новембра 2002. године, појављује као гост – сведок, некадашњи амбасадор САД у СЦГ, господин Вилијем Монтгомери, није ништа необично, јер је нормално да амбасадор лобира за америчке компаније које су купиле словачку железару. Међутим, откуда исти при продаји „Сартида”, када су га у суштини купили Холанђани? Било би проблематично, ако се утврди да је господин Монтгомери посредовао у куповини „Сартида” са позиције (незваничне) директора ЦИА за Балкан.

Из Америке је потекла и незванична информација да је ЦИА купила „Сартид” преко својих фирми, као и да је, поред Монтгомерија, у продаји учествовао и њен високи функционер, извесни господин Стјуарт. Таква информација се овде, нормално, није могла проверити.

А онда, као шлаг на сва претходна сазнања, дошла је и информација из америчких пословних кругова: „US Steel corporation” из Пенсилваније, у годишњем пословном рачуну, куповину „Сартида” укњижила је као трошак од преко 550 милиона УСД (што одговара реалнијој цени „Сартида” у тренутку продаје). Да ли је то тачно и где је завршила разлика у цени од 527 милиона УСД, званично се не зна, али...

Међутим, када се зна да је страна ревизорска кућа „Dilojt & Tuš” могла да закупи пословни простор тик (зид на зид) уз Владу, Скупштину и Министарство за привреду и приватизацију, те да је министар Александар Влаховић уједно и сувласник „Dilojt & Tuš” за СЦГ и да је та ревизорска кућа активно учествовала у процени вредности „Сартида”, онда ни такве информације нису нелогичне.

Светски експерти, а наша штета и брука... Нема шта.

Стечајна маса – бермудски троугао или игре без граница

Стечајну масу по Закону о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, чини продајна цена која је добијена продајом стечајног дужника увећана за средства која се добију уновчавањем – продајом остале имовине, ствари и права стечајног дужника, која нису укључена тим купопродајним уговором.

„Сартид” је био саоснивач и преко 20 других предузећа и банака (изван холдинга „Сартид”) а до сада није покренуто, а камо ли регулисано то питање.

Нико није дао одговор на питање: шта је са потраживањем „Сартида” од „Грмеча”, у износу од 4,5 милиона УСД и новцем који је на ино-рачунима остао и пристизао од продаја производа, пре саме продаје „US Steel Балкану”, односно пре уласка словачке фирме USSKE, по Уговору о пословно-техничкој сарадњи од 8. новембра 2002. године.

Широј јавности није познато да је „Сартид” у свом власништву имао велику имовину у непокретностима, која се налази изван фабрике, као и новчана средства на ино-рачунима („Сартид” је пре доласка Американаца годишње извозио робе за око 150 милиона УСД), а која нису укључена купопродајним уговором од 31. марта 2003. године. Тако део тих непокретности чине, нпр.: Стадион ФК „Смедерево”, стамбено насеље и куће у Југову, ресторан „Плаза” у Југову, хотел „Сплендид” у Тивту, пословни објекти у Крунској ули-

ци у Београду, рекреациони центар, брод-ресторан и велики број плацева и земљишта у Смедереву, плац хотела „Олга Дедијер” у Лисинама.

Основано се поставља питање: шта је са том имовином, зашто се иста не продаје – уновчава и придружује постојећој стечајној маси. Како је код нас све могуће, може се десити да је и она добила крила и прелетела у приватне џепове „савесних” учесника.

По свему судећи, како сада стоје ствари, кад се види како је радио смењени стечајни судија Марчићев, и како се до сада променило само пет стечајних управника (Бранислав Игњатовић, Татјана Цветковић, Душан Крスマновић, Горан Красић и сада Веселин Јовићевић), повериоци реално могу очекивати промиле од својих потраживања, и то за отприлике 3-4 године, у најбољем случају. Шта ће од и овако мале стечајне масе остати за повериоце, када се намире стечајни управник са месечним примањима од нето 80-90.000 динара, стечајни судија и веће са по 500 евра месечно, више од 10 преводилаца (ангажованих по Уговору о раду); држава за ненаплаћене порезе и доприносе, радници бившег „Сартида” за повреде на раду (исплаћивани износи од 400.000-900.000,00 динара по раднику), адвокати који заступају стечајну масу у више од 300 спорова, остаје да се види, али је сигурно да неки повериоци своје промиле од потраживања неће ни дочекати.

Неистине – парадокси изјава актера афере „Сартид”

У неистинитим, произвољним и нестручним изјавама око приватизације – продаје „Сартида” из стечаја, у медијима и пред полицијом, предњачио је господин Александар Влаховић, изјављујући да ништа не зна о стечају „Сартида”, а при томе је писмено обавештаван од стране стечајног управника и стечајног судије, заједно са Немањом Колесаром активно учествовао у преговорима о продаји, па је сачинио извештај који је влада усвојила 23. јануара 2003. године. Зато је неоснована и лицемерна изјава: „Какве везе има шта сам ја потписао, па нисам ја одређивао цену и ко ће да купи ‘Сартид’. С тим ја немам везе”. Поставља се питање – ко је онда одредио цену.

Такође, исти је изјавио да „америчка компанија ‘US Steel’, понудила је добар пакет и цену за ‘Сартид’, поготово у поређењу с приватизацијом железара у Румунији, Чешкој и Словачкој”, те да „нико други није хтео да подржи производњу у Смедереву и зато се ‘US Steel’ наметнуо”, као и „пре него што је стечај покренут, повериоцима је понуђено да они буду ти који ће наведене потребе ‘Сартида’ финансирати. Одбили су, па је после договора у марту прошле године ‘US

Steel Балкан' залегао са 50 милиона долара."

Ноторну глупост представља и непромишљена изјава господина Влаховића (можда је и намерна), дата дневном листу „Политика“ 4. јуна 2003. године, која је причинила такву штету за Србију, да ће привреда и влада дуго испаштати: „Стечај је у смедеревском 'Сартиду' спроведен у складу са законом. Тачно је да постоје немачки кредитори који тим поступком нису задовољни. Али, кад поверилац губи, има право да се љути. Међутим, мора се знати да не постоји пламан са нула посто ризика...". При томе, Влада Републике Србије за мандата Зорана Ђинђића додатно је гарантовала улагања аустријско-немачком конзорцијуму, или можда господин Влаховић о томе није обавештен.

Као провидан (транспарентан) покушај избегавања одговорности, може се оценити и изјава грађанина – господина Влаховића: „Да ли је било малверзација приликом продаје 'Сартида', ја не знам. Нити сам ја, нити Влада у томе учествовала, па зато питајте суд или УБПОК. Може господин Влаховић да се правда колико хоће, али је исти до грла уплећен у ове закулисне радње. Надамо се да ће га чешће помињати тужилаштво и УБПОК, пошто, по његовим речима, они знају ко је правио малверзације у случају Сартид. Знају то и Јанушевић, Колесар, Поповић, Лабус, Ђелић, Игњатовић, Кљајевић, Марчићев, Ристић, Живковић, Новаковић..."

Изјава Немање Колесара, дата приликом саслушања у УБПОК-у, јуна 2004. године, коју су после пренели медији је „Мој утицај на то ко ће купити 'Сартид' био је миноран. Уосталом, могли сте да видите да су уговор о продаји потписали тадашњи премијер Зоран Ђинђић и министар за приватизацију Влаховић. Са америчке стране уговор је потписао господин Кели, а ту је био и бивши амбасадор САД Монтгомери."

Таква изјава представља само још један пример, какви су људи радили о глави и како су поштовали покојног премијера Зорана Ђинђића, кад га његов шеф кабинета и наводни пријатељ прозива да је мртав васкрсао и потписао Уговор о продаји „Сартида“ (31. марта 2003. године), а при том Колесар „заборавља“ да је премијер убијен 19 дана раније! На такву особу више није вредно трошити речи, а исти је већ једном ухањен у лажи и ником ништа – око ситнине коју су му родитељи послали да се скући.

То што амерички менаџмент у „US Steel“ Србија д.о.о., са господином Томасом Келијем на челу, ћути и избегава било какве коментаре у вези афере „Сартид“, што се преко Америчке амбасаде у Београду перманентно врши притисак на Владу и Савет за борбу против корупције, по систему – шта има против „US Steela“ као и препоруке Владе да се све заташка, говори да су исти итекако умешани у све сумњиве радње.

Наравно да ниједан пословни човек не би имао ништа против да фирма као што је „US Steel Corporation“ из Пенсилваније инвестира и купи по законито спроведеној процедури предузеће у Србији, али да ли је она купила „Сартид“ и да ли је цео посао законски утемељен, остаје да се види. Још није дат коначан одговор.

Последице незаконите продаје „Сартида“

Случај афере „Сартид“ представља до сада најкрупнији пример корупције и малверзација у процесу приватизације, који има и међународни карактер. У скандал око продаје „Сартида“ умешан је и узак круг људи – представника Владе Републике Србије, посланика Републичке скупштине, затим неке судије – председници судова и стечајни управници, поједини новинари, амбасадори и ко зна ко још.

Афера „Сартид“ је до сада проузроковала велике и веома штетне последице по Србију, али ће се последице и штете тек видети у скорој будућности. Зато што се тако односи-

мо према пословним партнерима, домаћим и страним предузећима повериоцима, страним и домаћим банкама – имамо минимална здрава улагања у нашу привреду. Врло је лош сигнал дат страним компанијама и потенцијалним улагачима о спремности државе да гарантује улагања у српску привреду. Уговори су само мртво слово на папиру, а поштовање уговора се граничи са лудошћу. Заташкавањем случаја „Сартид“ под изговором „све је легално“, отвара се могућност систематског изигравања прописа и поверилаца и у случају других приватизација – стечаја. Сад се свако може позвати да је то једном прошло, а што не би опет! Имајући у виду да је у процесу приватизације „Сартида“ евидентно постојала спрега Владе, судова и одређених интересних група, то је настала велика штета, како за домаћа и страна правна лица и банке који су пословали са „Сартидом“, тако и за целокупну српску привреду и земљу уопште.

А када још буду стигле и међународне пресуде, то значи да ће одштетни захтеви оштећених морати бити исплаћивани из буџета Србије, који пуне порески обезбедили ове земље. Да не говоримо о бруци коју је Србија доживела очигледним прикривањем корупционашке афере око продаје „Сартида“, и због које ће је годинама прозивати.

Са билборда по Србији смеше нам се наводно радници садашњег „US Steel Serbia“, као задовољни и срећни (ко зна да ли су то заиста радници из Смедерева), а исти раде за око 0,6 УСД по сату, док у Кошицама радници добијају 3,5 УСД а у челичанама у Америци 16,7 УСД по сату. У фабрици „Бели лимови“ у Шапцу, коју су такође купили Американци, радницима су обезбедили „изакане радне комбинеzone последње генерације“, помоћу којих се радници, без додатних издатака, осећају као работи или у летњем периоду као да су у сауни. Да не говоримо о томе да за годину дана нису увели воду за пиће и хигијену у круг те фабрике. То показује да нас ти назови стратешки партнери третирају као колонију и извор екстрапрофита за њихове мултинационалне компаније.

Влада Србије мора пронаћи начин да у што краћем року новим системским законима, омогући тржишно привређивање, да гарантује наплативост свих савесних и законски одрађених послова, да онемогући било какву могућност малверзација, злоупотреба, што ће судској и извршној власти омогућити да ефикасније и правилније делује. Влада мора пронаћи механизам и средства да своју очиту грешку и пропусти у приватизацији „Сартида“ и другим спорним приватизацијама, призна и исправи – обештети све повериоце који су незаконито проведеним стечајем пуно изгубили, а починиоце – учеснике у истој, адекватно казни.

Тек тада, са имена Србије ће бити уклоњена етикета: *corrupted government – made in Serbia*.

Док год не буде решен проблем „Сартида“, Србија неће моћи ни да привири европским и евроатлантским интеграцијама, повољним банкарским кредитима и инвестиционим фондовима, а да не говоримо о приступању Европској унији. Прва ће Немачка и Аустрија да уложи вето на предлог за наше придруживање, а није сигурно да и Италија неће у томе да им се придружи. Ако Влада прихвати предлог из овог извештаја а нема идеју како да то учини, нека се запита зашто плаћа светске експерте са преко 30 милиона евра годишње!

Уколико Влада Србије то не учини, већ и даље покуша да прикрије незаконите и заташка аферу „Сартид“, те одговорност пребацује на судове, претходни или следећи састав владе, онда се не може извести други закључак осим да је и она активно умешана у све то, те за то мора сносити адекватне конеквенце.

За то нема имунитета. Од свог народа нико није имун.
У следећем броју: Ко су главни актери случаја „Сартид“

Ко контролише КОНТРОЛОРЕ

Некад давно је, нејосредно по освајању градова, освајачима било дозвољено да три дана и три ноћи сасвим слободно пљачкају град који су освојили. Тако су они најлакше своје учешће у освајању града. После тог времена уводио се ред и закон а поданици освојеног града су законом, жандармима и судовима, били јошвише заштићени. Наравно, најобичај је, као вандалски и нецивилизациски, одавно искорењен. Свуда, осим код нас у Србији. Овде су укинути и та временска ограничења, иако да пљачка, отимачина и најлакше учешћа у поробљавању Србије траје још од оног првог октобра две хиљаде до данас. Ту и тамо се јави нека афера, али она не избије на видело због тога што је неке од освајача прорадила савесно, већ искључиво због неравномерне поделе отпљачканој. Наиме, то се хијене освајају због огромних залагаја које развлаче, а неке остале са мањим учешћем него што мисли да јој припада.

Пише: Момир Марковић

Угомили афера које свакодневно избијају на површину, грађанима Србије просто је промакла још једна невероватна пљачка и отимачина државне имовине и новца, која перманентно траје, ево већ неколико година, тачније од доласка досманлија на власт. Некадашња Савезна управа за контролу лета се гаси а уместо ње се формира некаква Агенција за контролу лета, „друштво са ограниченом одговорношћу“. Ако се само има у виду да сваки прелет авиона преко нашег неба кошта компанију чији је то ваздухоплов око 200 долара а да је наша земља на раскрсници ваздушних путева и да је на дневном нивоу 2002. године остваривано око 850 летова, лако је доћи до чињенице да се годишње остварује чист приход од преко 200.000.000 евра.

Кад се при том има у виду да држави иде око 5 одсто а 95 одсто остаје Агенцији, онда многе ствари постају јасне. Невероватне, али јасне. Није онда чудо да, како тврди наш извор, плата директора агенције износи ни мање ни више него 1.000.000 динара, или да се у року од неколико месеци два пута купују најлукузнија возила за возни парк агенције и да се у ту сврху потроши 2.000.000 евра. А да се и овај плен потпуно равномерно подели, потрудили су се досовски главари.

Одмах после Булдожер револуције, на место генералног директора агенције бива именован извесни Никола Станков, човек за кога запослени кажу да је по занимању муж, јер му је основна препорука за ово место чињеница да му је супруга била секретарица у кабинету Зорана Ђинђића, затим Зорана Живковића и на крају опет у неком кабинету владе. Е, пошто се устоличило, генерални директор почиње генерално спремање по Контроли лета.

За почетак је понудио да сви који желе, могу уз отпремину да напусте установу. Њих двадесетак узима по 24 плате и одлази. Оне којих је директор хтео да се ослободи, а нису се „упецали“ на отпремину, досманлијско руководство елиминише на другачији начин. Једноставно се, „по потреби посла“, склањају са радних места у запећак, како не би мо-

гли да виде шта се дешава, какве се одлуке доносе и где одлазе паре. Ако би се неко побунио, одлазио би пред дисциплинску а затим, по већ устаљеној и разрађеној процедури — напоље. Пошто је фирма тако „препарирана“, могло се кренути у озбиљне послове.

За почетак је запослено више од сто нових радника, којима је једина препорука и квалификација била да имају чланску карту, првенствено Демократске странке, или бар неке од коалиционих странака ДОС-а. Тако организовани, могли су да крену у општу отимачину, пљачку, бахато трошење и криминал. Или, како се то данас популарно зове, организовани криминал, у правом смислу те речи. Својевремено је целокупно небо бивше Савезне Републике Југославије било „покривено“ само са два радарска система и одлично је функционисало. Данас, кад се заврши (уколико се уопште заврши) изградња, имаћемо укупно пет система.

Нормалном човеку се одмах намеће питање због чега се граде сви ти нови системи. Одговор је врло једноставан. Због провизије око тендера. Прво је изграђен и потпуно опремљен систем на Копаонику. Наравно, тендере је расписивао директор Станков и његова камарила. Тек кад је центар завршен, констатовало се да се не може користити јер не дозвољава КФОР.

Е, онда почиње нова набавка комплетне опреме и изградња новог центра на планини Муртеници, на Златибору. Погодите ко је расписивао тендере и бирао понуђаче и извођаче радова. Поред тога, гради се још један центар у Подгорици. Директор Станков истовремено ступа у преговоре са Бугарском и планира изградњу система на територији Бугарске, на планини Рили. Ко још гради своје системе на туђој територији? Није нам намера да сумњамо да ова последња изградња има везе са националном припадношћу ди-

ректора, али да и ту нешто „смрди“, јасно је и врашцима на грани.

Нема ту никакве друге љубави осим љубави према новцу, који се добије од „одабраног“ понуђача опреме. И није онда чудо што се комплетно руководство држи грчевито за политичке странке и њихова руководства. Раније им је главни ослонац била Демократска странка а данас су ту главни играчи Веља Илић, Лабус, Динкић, и многи други (да неког неоправдано не изоставимо). Дакле, поред пљачке државних пара преко тендера за набавку опреме за изградњу радарских система, за коју није битан квалитет опреме (недавно је набављена опрема из Вијетнама, која је давно застарела и превазиђена, али провизија никад не може да застари), врши се и набавка најлуксузније опреме за потребе саме установе, или, тачније речено, директора и његових. Поред већ поменутих две куповине најлуксузнијих аутомобила у вредности од по милион евра, купљен је и пар моторних санки, под изговором да су потребне за рад система на Копаонику. И то после сазнања да Копаоник неће никада прорадити. Тачније, неће радарски систем, али хотели, ски-стазе и целокупна туристичка понуда ради. А неће ваљда директор, кад уморан од рада дође на Копаоник, да обиђе радарски систем, да изнајмљује моторне санке. Не би било у реду. У ствари, можда се те санке и изнајмљују. Питање је само коме паре од изнајмљивања иду.

Ово је само врх леденог брега и врх криминалне пирамиде, коју смо покушали да разоткријемо. Колико је ова пљачка огромна, утврдиће ускоро надлежни органи. Ако не пре, онда већ после парламентарних избора, кад Српска радикална странка преузме власт. Тад ће истражни и судски органи до краја отворити аферу, а директора Станкова и све друге „заслужне“ затворити у добро чуван простор. Да се не покваре.

Интервју: Данило Лазовић глумац

Србија је окупирана

Србија је данас под популарном окупацијом. У свим сегментима. Ми имамо једну марионетску владу и ко год је уз овакву власт је колаборациониста окупатора.

Разговарао: Владимир Ђукановић

Прослављени српски глумац Данило Лазовић гостујући на Фокус радију говорио је о стању духа српског народа, позоришту, филму, цркви, али и о Радовану Караџићу и окупацији која је по његовом мишљењу одавно присутна у Србији.

- Да причамо мало о стању духа у српском народу. Све више грабимо ка вредностима које поставља Запад. Да ли је то добро?

Пазите, није то баш тако. Не грабимо сви ка западним вредностима. Како ко и како где. Увек сте имали танкодушиће који су се турчили или католичили. Да су ваљали, не би то радили. Има један добар пример у песми о Марку Краљевићу. Када је добио прилику да дели царство, тада су га салетали сви они који су царство желели да распарчају, а мајка му је говорила „ни по бабу, ни по стричевима, већ по правди Бога истинога“. Лепо се у песми каже „бјеж у цркву, Краљевићу Марко“. Тако и ја мислим да је сва наша будућност, као што је била и прошлост, у теодуличности. Само наша црква може да нам очува дух. Кроз све окупације које смо преживљавали, она нас је очувала. Погледајте ко је водио бој на Мишару. Раме уз раме са Карађорђевићима били су прога Матеја Ненадовић и поп Лука Лазаревић. Сваки војсковођа је пре битке ишао прво у цркву да га свештеник благосиља. Тај природни спој српског народа са Српском православном црквом мора бити очуван.

- Педесет година се од Бога и цркве одричемо. И данас је црква на жестоком удару. Можемо ли тај природни спој да очувамо?

У стиховима песме које сам споменуо све се говори. Када човек западне у велике проблеме, као што је и Краљевић Марко запао јер су хтели да му распарчају царство, онда се нема куд до родитељу своме. Тада се човек сети детињства и чињенице да је био под крилом архангела Михајла и Српске православне цркве. Она је наш родитељ. У Србији тренутно влада организовани хаос, који је настао као плод тога што смо се толике године одрицали Бога и цркве. Све је то испрограмирано.

- Често износити став да је Србија данас под окупацијом, реците нам нешто више о томе?

Јесте, Србија је данас под потпуном окупацијом. У свим сегментима. Ми имамо једну марионетску владу и ко год је уз овакву власт је колаборациониста окупатора.

- Како онда да примењујемо тај канон који говори о понашању у времену окупације?

Све лепо пише. Даће Бог да имате пуно деце. Е онда фино, када мало одрасту, ухватите мушку чељад па почните да им читате преткосовски циклус, па косовски циклус, па по-

себно хајдучки циклус наших епских песама. Деца најбоље упијају и врло брзо ће напамет то да науче. У тим нашим баладама увек ћете наћи како да се понашате у оваквим временима.

- Плашите ли се да ће вам због оваквих ставова ове „модерне“ снаге рећи да сте ретроградни, да нас терате у мрачну прошлост, средњи век...?

Ти који то говоре заправо говоре о себи и какви су они. Било би крајње непристојно да ја својој мајци замерам што ме није родила као Францускиња, па да и ја будем Француз, или што ме није родила као Мики Мауса па да шетам по Дизниленду. Смешно ми је и да коментаришем такве типове који ништа не знају о свом народу.

- Одакле та појава у српском народу да се све више снебивамо да исказемо оно што јесмо и да сопствену културу проглашавамо за мрачну и ретрограду?

Увек је то код нас било присутно. Када су нас Турци окупирани било је модерно да се покаже пупак и удари у даире. Онај ко је био тање душе, он је одмах ишао за даирама, а онај који није хтео да изневери веру својих предака, ишао је у надморску висину да се бори за слободу. Ви данас зарад ваше материјалне ситуације можете да постанете Јован Ђирилов, што вам ја никако не препоручујем. Тада ћете постати

неко ко је за свакодневну употребу. Има таквих ликова пуно. Одједном су сви постали Мики Мауси, вестернизовали су се, али дабе им то. Ова окупација дуго траје, али преживеће њу српски народ, а такви ће онда бити сортирани у нашу тамну прошлост.

- **Често учествујете на разним трибинама у Црној Гори где промовишете српство. Има ли одјека или се у Црној Гори све што је везано за српски народ лагано убија?**

У Црној Гори је на делу класична окупација и режим Мила Ђукановића је окупаторски режим. Тамо зарад потреба окупатора постоји потреба да се промовише некакав матерњи језик, нека секта која себе зове црквом. То је велики проблем када сте окупирани, али поставља се питање шта окупирани ради да би се томе одупрео. Ако, рецимо, у Штутгарту постоји српска школа, па што је не би било и у Никшићу? Разлика између Србије и Црне Горе не би смела да постоји. Ми смо исти народ и све оно што се дешава Србима у Београду или на Косову и Метохији, дешава се и Србима у Црној Гори.

- **Мислите, сви смо подједнако окупирани?**

Апсолутно. Статус Радована Караџића и његове породице је статус сваког Србина. Статус унесрећене деце у Великој Хочи или Гораждевцу је и статус српског детета у Београду или Чикагу. Не живимо ми у Београду ништа боље од нашег унесрећеног народа на Косову и Метохији; само себи стварамо лажан утисак да нам је боље. Српско дете које иде у оне монструозне кампове које је организовао Гашио Кнежевић на исти начин преживљава окупацију, јер то што се радило у тим камповима једнако је окупаторском иживљавању.

- **Да ли се то схвата код света који живи у центру Београда? Може ли неко ко живи на Теразијама да схвати како је неком на југу Србије или у некој српској енклави на Косову и Метохији?**

Тај што живи на Теразијама мора да схвати да он ништа боље не живи од Срба на Косову и Метохији. Њему се ствара лажан утисак да му је боље, а да би тај утисак био упечатљивији организују се разноразни битефи и којекакве сличне манифестације. Ту нам дођу раздрагани ликови из марионетске власти, или ови са деведесетдвојке, да нам представе светлији живот, кога заправо нема. Они не желе да признају да њихови најближи рођаци из Куршумлије једва састављају крај са крајем. Замислите колико има старих људи у центру Београда који тешко живе, али који су послати у неке викендице ван Београда како би деца имала свој простор у центру града.

- **Често сте знали да критикујете Добришу Ђосића?**

Он је један од највећих српских издајника. Он говори да је данас на делу организовани хаос, али никако да призна да је он један од креатора тог хаоса. Чујем сада преко своје најновије књиге даје Косово и Метохију као на тачни. Као да је то његово. Нека он на такав начин да неки свој калемарски занат који има. То је заиста његово и неког би могао и нешто да научи. Одакле му право да се на такав начин опходи према Косову и Метохији? Ако он себе сматра оцем нације, нека то своје приватно мишљење задржи за себе.

- **Браните ли још увек Радована Караџића?**

Ја сам члан одбора за истину о Радовану Караџићу. Њега није потребно бранити. Та истина о њему је сасвим доволна. Он се одрекао свих привилегија власти, свих медијских појављивања, јавног говорења, а опет је победио. Видите какву моћ човек може да има ако верује. Он је данас у сва-

кој српској кући. Ми сада причамо о њему, сваки дан га неко спомене, многи држе његове слике окачене на зиду. Има ли веће моћи од тога. Он је све добио, јер се свега одрекао. То је несумњиво најјача политичка личност међу Србима.

- **Како је данас стање на позоришној сцени Србије?**

Ми имамо заиста пуно надарених и квалитетних драмских писаца и редитеља. Проблем је у томе што је организација још увек примитивна, односно партизанска. Постоји систем подела на кланове у које се инфериорни удружују и они ведре и облаче српским филмом и позориштем. Чист пацовски систем размишљања. Наша позоришта су данас направљена тако да она заправо не могу здраво да функционишу.

- **Можете ли мало да нам то појасните?**

За време Краљевине Југославије чиновници у Народном позоришту били су врхунски глумци који су добијали високе апанаже за посао којим се баве. Међутим, они су имали обавезу да по целој Краљевини играју мобилне представе и за те представе одабирали су се врхунски текстови. Та обавеза је трајала седам месеци годишње. Можете ли данас да замислите глумце Народнег позоришта који иду седам месеци по Србији да играју представе? Да, рецимо, иду у Блаце, Крушевац, Лесковац. То би требало да буде њихова функција. Систем организације позориште код нас би требало да буде такав да постоји једно Народно позориште, а сва остала позоришта нека узму кредит па кроз играње представа нека тај кредит врате и нека тако опстају. Тада би људи морали да схвате да није Београд једина културна средина, већ да представе морају да се играју по целој Србији.

- **Мислите ли да би данашњу позоришну елиту могли да на терате на тако нешто?**

Нема шансе, јер ово што се данас дешава у српском позоришту је кич. Каква црна елита! Зар неко може да каже да је Биљана Србљановић прослављени позоришни редитељ и да она представља елиту? У односу на кога је она прослављена? Да није у односу на Нушића? Знате, то је добро опробани систем. Њих пет се удружи и онда свуда причају како је неко генијалан и ви онда заиста то почнете да мислите.

Невладине организације – њихова улога и начин деловања

Обавештајци у служби Запада

Ко оснива невладине организације? Ко их финансира? Какве пројекте заступају и пласирају невладине организације? Ово су само нека од питања на које су покушали да одговоре учесници трибине „Невладине организације, улога и значај“, која је 3. новембра, у организацији студентског удружења „Новоканон“ одржана на Правном факултету у Београду. Трибина је организована поводом нове књиге др Смиље Аврамов „Алтернативни модел светске заједнице. Цивилно друштво и невладин сектор“.

На трибини су говорили: аутор књиге Смиља Аврамов и академици Михајло Марковић и Коста Чавошки. Трибину је посетило око петсто студената.

Прво се присутнима обратио академик Михајло Марковић. Његово излагање је садржало два дела. У првом делу Марковић је говорио о историји цивилног друштва, његовом развоју у различитим системима и развоју идеје цивилног друштва у историји филозофије. Он је модерну историју поделио у три фазе: либералну, етатизам и глобализам. Истакао је да је цивилно друштво било најјаче када је држава била најслабија и обрнуто, да је оно било потиснуто у периоду етатизма када је држава преузимала његову улогу (од тридесетих до осамдесетих година).

Од осамдесетих година наступа период глобализма, у којем администрације Роналда Регана, Маргарет Тачер и Хелмута Кола намећу свој модел политике. По том моделу, како истиче Марковић, на неки начин се враћа либерални капитализам – држава слаби а невладин сектор јача. Академик Марковић између осталог истиче: „Док је у другим западним друштвима забрањено да невладине организације буду финансиране из иностранства, код нас оне примају новац од иностранства и дају га политичким партијама у Србији, које га користе за своје кампање“.

Говорећи о деловању невладиних организација у нашој земљи Марковић се осврнуо и на достављање лажних информација листу „US Today“ од стране Соње Бисерко. Поменути подаци су Хашком тужилаштву послужили као доказ, али када се то испоставило као нетачно, новинар тог листа је поднео оставку док Соња Бисерко није одговарала за своје поступке.

Академик Коста Чавошки истакао је да је анализа Смиље Аврамов, у ствари, анализа нове технике владања која је, тек у њеној књизи, разјашњена. Он је указао на то да људи у НВО код нас примају плате од 2.500 до 3.000 евра месечно, а да су некад, за време Првог светског рата, Шкотланђанке долазиле у Србију да рањенике лече бесплатно.

Смиља Аврамов

АЛТЕРНАТИВНИ МОДЕЛ СВЕТСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

Цивилно друштво и невладин сектор

MODA FERDITA
II
FRPO
BEOGRAD

Како каже проф. др Чавошки, Американци су прибегли лукавству: да њихова обавештајна агенција не би директно шпијунирала, они оснивају фондациије и преко њих финансирају друге фондациије и НВО, тако да новац који долази до НВО у Србији постаје легалан.

Такође, према његовим речима, Реган фондациије, као институционална, инфраструктурна демократија, задужене су да финансирају невладин сектор у иностранству, јавна гласила, организације за људска права и све оне који треба да доведу до преврата у земљама источне Европе.

Причу је поткрепио исказом Весне Пешић, која му је 1991. године рекла да је за одговарајуће пројекте узимала новац у готовини од одговарајућих амбасада у Београду.

Као пример, навео је и меморандум америчке амбасаде којим се исплаћује новац Душану Васиљевићу, руководиоцу „Отпора“.

Чавошки закључује да НВО врше обавештајни рад, да су оне плаћене из буџета америчке владе и то посредством агенција и фондациија а као пример таквих код нас наводи листове „Наша борба“, „Време“ и „Данас“, агенције „Бета“, РТВ Б92 и „Анем“, невладине организације „Центар за хуманитарно право“ и „Алтернативна образовна мрежа“, синдикат „Независност“, као и бивши ДОС.

Професор Смиља Аврамов истакла је да јој главни мотив за писање ове књиге нису личности из појединих невладиних организација које раде против Србије и српског народа већ да је главно питање, које је подстакло на обрађивање ове теме: зашто после пада Берлинског зида у Источну Европу нису умарширале НАТО трупе, иако су биле спремне и иако је пре тога био детаљно разрађен план о томе која ће јединица, кад и којим темпом умарширати у источноевропске земље, већ су уместо тога ка Истоку кренули јуришни одреди невладиних организација. Према њеним сазнањима, 1990. године четири хиљаде добро обучених НВО кренуло је ка Истоку и повезало се са две хиљаде НВО у источној Европи.

Аутор књиге уједно истиче да НВО имају улогу носиоца преокрета. „Идеолошки основ новог светског поретка и НВО је глобализам, цивилно друштво које се налази између владе и тржишта, које је идеално и које ће заменити државу која је сувишна. То је управљање светом преко 'ситних шрафова'. Невладине организације нису представници народа, оне подривају парламентарни систем. Оне су организоване вертикално – имају систем НВО изнад себе и једну организацију која управља њима на врху. То је врста новог тоталитаризма која се, за разлику од ранијих, заснива на корпоративној елити“, истиче проф. др Смиља Аврамов.

Говорећи о могућим моделима контроле рада невладиних организација од стране државе, проф. др Смиља Аврамов наводи њихову потпуну забрану, као што је то случај у Сингапуру или пак забрану њиховог финансирања из иностранства, као што је то случај у САД.

На крају закључује: „Ја сам против злоупотребе једне изузетне категорије, која је одиграла итекако важну улогу у прошлости, али је данас употребљена за најпрљавије политичке циљеве“.

Као пример истинске НВО, проф. др Смиља Аврамов истиче организацију „Наша Србија“, која је извела на пут 1.200 деце без оба родитеља.

М. К.

Буразерско пословање градске власти

Градске власти у Београду су класичан пример конзистентног мафијашког деловања које се пре свега ослања на пљачкање грађана Београда, тврди Небојша Стефановић

Разговарао: Владимир Ђукановић

Заменик генералног секретара Српске радикалне странке, Небојша Стефановић, као одборник у Скупштини града сваку своју критику на рад Богдановићеве браће поткрепљује аргументима. Од његовог британског језика градоначелник Ненад Богдановић и чланови његовог мафијашког картела током седница редовно бришу зној са чела. Небојша Стефановић још једном указује на енормни криминал који је заступљен у врху београдских власти.

• Често критикујете рад градских власти?

Српска радикална странка уопште нема тај проблем да некоме каже у лице да је криминалац ако је очигледно да се он бави криминалом. Градске власти у Београду су класичан пример конзистентног мафијашког деловања које се пре свега ослања на пљачкање грађана Београда. Углавном су на делу кумовске везе, буразерско пословање и томе слично. Распитајте се како се добијају послови у Београду, како се добијају послови за асфалтирање улица, за реконструкцију фасада, за поплочавање улица... Све се своди на то да је кум куму дао посао, а онда се дели провизија. Таквих примера је прегршт и ми као одборничка група у Скупштини града немамо право да о томе ћутимо.

• Да ли је мафијашко пословање једина ваша замерка на рад градских власти?

Није, али она је највећа. О томе не смемо да ћутимо, јер они пљачкају све нас. Отимају мој новац, отимају ваш, отимају од свих грађана Београда. Поред те врсте критика, ми увек желимо да подсетимо грађане Београда и на оно што је Ненад Богдановић, као кандидат ДС, током кампање обећавао. Где је мост Чукарица – Нови Београд који је обећао? Ни темељи се не назире. Где је Београд као центар Балкана? То не постоји. Имамо гомилу раскопаних улица, које се најмање по три или четири пута намерно раскопавају и закопавају како би се опрао новац. Зар је такав Београд центар Балкана?

• Шта је заправо посредни код тог закопавања и раскопавања улица?

Послове асфалтирања београдских улица раде фирме чији су власници кумови појединих челника градске власти. Српска радикална странка ће изаћи са тим у јавност и ускоро ћете имати прилике да чујете како мафија делује у Београду. Са друге стране, челници градске власти најављују да ће поново морати да поплочавају централне београдске улице због слабог квалитета плоча које су ставили пре две године! Кажу, не могу те плоче да издрже велики терет. Па што су их стављали ако не могу да издрже терет? Какво је то нерационално понашање. До сада су неколико пута вадиле те плоче. Први пут, кажу, нисмо оставили места за шахтове, други пут нису за дрвореде, сада им је слаб квалитет плоча... Свако то поплочавање плаћају грађани Београда из градског буџета, а увек се обогати нека фирма која добије посао поплочавања, а обавезно је власник фирме неко од пријатеља или кумова челника градске власти. Докле тако?

Ми о томе не смемо да ћутимо.

• Како реагују челници градских власти када све то изнесете за говорницом?

Крајње нервозно, јер су свесни да су ухваћени са рукама у лекмезу. Права је штета што грађани Београда немају прилике да виде њихово понашање када почнемо да излазимо за говорницу. Њихова нервоза и знојење јасан су знак да се плаше наших аргумената.

• Прилично млади сте се упустили у жестоку политичку борбу. Има ли Српска радикална странка још тако младих кадрова?

Хвала вам на томе да сам млад, мада ја ипак мислим да неко ко је на прагу тридесете године и није баш толико млад. Српска радикална странка има пуно потенцијала, младих кадрова, који ће је сигурно једног дана на најбољи могући начин представљати. Погледајте само наше општинске одборе по Београду. Ево рецимо Врачар. Тамо од наших девет одборника њих чак шест има испод 25 година. Не желим да се неки други одбор наљути ако их не споменем, али свуда имамо фантастичне младе људе.

• Зашто Српска радикална странка нема омладинску организацију?

Зато што не делимо чланство на младе и старе. Код нас су сви равноправни. Тај систем организовања младих људи у другим странкама по нашем виђењу је погрешан и сматрамо га рецидивом комунистичке прошлости, где су се млади у КПЈ организовали кроз СКОЈ. Наводно, младима се даје на важности, јер они имају неке своје органе унутар тих омладинских организација, а заправо нико их ништа не пита. Код нас то није тако. У Српској радикалној странци свако ко има жељу да ради, био млад или стар, може да изнесе своје идеје кроз општински одбор или друге страначке органе и сви смо равноправни. Код нас млади увек могу да износе своје ставове и то је наша предност. Ми имамо за младе људе на нивоима општинских одбора савете за омладину и спорт, где се млади окупљају, праве договоре за акције, припремају журке и морам да похвалим њихов рад.

Случај једне неправилне и нелегалне надоградње на Савском венцу угрозио 35 породица

ЖИВИМО У ФЕКАЛИЈАМА

„Вода цури низ зидове у којима је електрична инсталација, где се налази и лифти кућица. Шире се влага и размножавају гљивице а зидови стално љуцају у становима и ходнику седмог спрата. Водоводне и канализационе цеви иду по нашим плафонима и сливају се делом у вентилационе цеви а делом у сливник судојере моје комшинице. Општина Савски Венац њврди да није надлежна, пошто човек има грађевинску и употребну дозволу. Подсећам да је ту исту дозволу управо добио од њих и по основу лажних сагласности и лажне документације”, каже огорчена Мирјана Петровић.

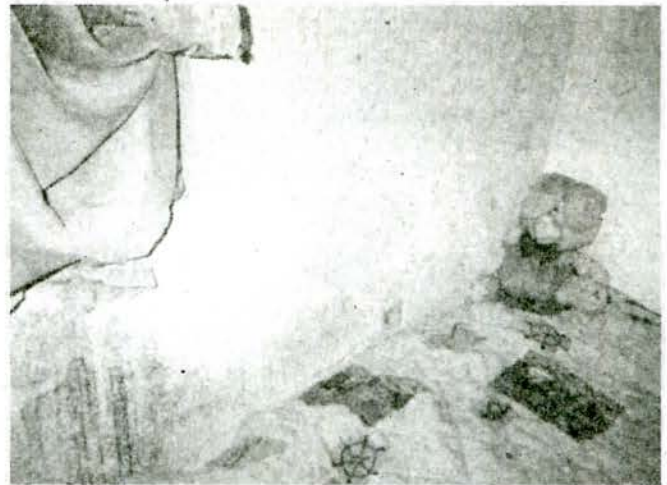
Пише: Марина Томан

Већ осам година како Мирјана Петровић и њена комшиница Соња Поповић живе у влази, бући и фекалијама које се сливају низ њихов вентилациони отвор а вода се из купатила и тераса надзиданих станова слива у њихове спаваће собе и трпезарије. Осам је година како сваки динар улажу у глетовање зидова, крпљење пукотина, кречење, санацију електричних инсталација, поправку иструлелог намештаја. Осам година безуспешно обијају прагове разних инспекцијских служби у општини Савски Венац и граду Београду, покушавајући да заштите свој кров над главом. „Осам година како трпимо терор од инвеститора, општине и града, који дозвољавају да 35 породица испашта због тога што се некоме дозвољава да гради мимо дозвола и свих правила градње, да бисмо на крају од општинара добили савет да се иселимо из општине Савски Венац уколико нам се не свиђа њихово пословање”, прича видно огорчена Мирјана Петровић показујући једном руком слике свог руинираног стана са видљивим пукотинама по зидовима и плафону и бући која је захватила цео стан а другом руком на хрпу докумената и разних дописа и жалби на које никада није добила одговор од надлежних инспекцијских служби.

Када су станари зграде у улици др Александра Костића 19 у општини Савски Венац дали сагласност да организација удруженог рада „Новоградња” изврши надзиђивање на делу равне кровне терасе, нису ни сањали да ће тиме да отворе Пандорину кутију нелегалне и непрописне градње и малверзација, чиме ће у једном тренутку довести у опасност своје животе и своју имовину. У почетку сви су били задовољни постигнутим договорима а онда општина Савски Венац одређује да поменути део кровне терасе од 64,52 квадратних метара додели Зорану Кастратовићу, раднику поменутог предузећа не би ли решио свој стамбени проблем.

Канализација спроведена кроз вентилацију

Кастратовић то своје право максимално користи и гради два двоетажна стана од неколико стотина квадратних метара, који данас угрожавају већину станара у овој згради. Нарушавање статике зграде која је најчешћи проблем код надзиђивања у овом случају постаје сасвим миноран проблем, иако станарима пуцају зидови и плафони, пошто Кастратовић, „немајући” друго решења, одлучује да проблем канализације на другом нивоу надоградње реши тако што ће да је спроведе кроз вентилациону цев која се протеже по читавој вертикали и пролази кроз станове комшија, који се не само гуше у смраду фекалија, већ и константно плове у истима. На вентилациони отвор се качи тако што канализационе цеви дужине неколико метара развлачи хоризонтално по поду, изнад мирних просторија (спавачких соба и трпезарија)

својих комшија, кршећи на тај начин Одлуку о условима и техничким нормативима за пројектовање стамбених зграда и станова Града Београда.

Проблем канализације у стану на првом нивоу нови станар решава тако што је повезује са одводом у кухињи своје комшинице, тако да су судови у судопери врло често прекривени фекалијама. Станаре забрињава и чињеница што је Кастратовић у једном од својих захвата на проширењу заидао пут за евакуацију у случају пожара.

Од када је Зоран Кастратовић завршио надзиђивање дела кровне терасе и проблем канализације решио тако што ју је спровео кроз вентилационе цеви, а купатила и терасе сместио изнад спаваћих соба и трпезарија својих комшија, станови на поменутој вертикали плављени су неколико пута а стан Мирјане Петровић, који се налази испод Кастратовићевог стана неколико десетина пута, само у овој години пет пута. Инспекцијске службе за све то време изашле су само два пута. Једном грађевинска инспекција, и то тек неколико месеци после упућеног захтева, констатујући да постоје видљиве пукотине по плафону и зидовима, као и влага и бућ, али да не може да се утврди узрок поплава. Други пут на терен је изашла инспекцијска служба Инфостана из Ломине улице, која је констатовала да канализација иде кроз вентилацију и да би спречила даљи курштус, цеви у вентилационом отвору које су пукле замењује другим цевима.

„Имам стан а морам да се потуцам по туђим становима јер ме је на то натерало безвлашће општине Савски Венац и града Београда. Постала сам бескућник јер правда и право изгледа да ништа не значе за ову општину и град. Обрађала сам се свим могућим инспекцијама општине и града Београда, али безуспешно. Мој случај пребацује се из општине на град и тако у круг. Сви који су желели да реше случај склоњени су са предмета. Била сам присутна када је инспектор градског секретаријата за управу Мишко Поповић, револтиран што му је наређено да се склони са мог случаја, рекао својим колегама: „Кад тад ће вам пући цеви неправилно постављене канализације и питаћу вас шта ћете онда са фекалијама”. Интересантно је да нас је општина у једном тренутку саветовала да Зорана Кастратовића тужимо по Закону о општем управном поступку, не би ли се донета решења поништила. Суд констатује мањкавост општинских дозвола, али тужбу одбацује пошто спор не може да се води по управном поступку”, каже огорчено Мирјана Петровић.

Интересантно да овакво чудо градње, какво до сада није забележено у аналима грађевинарства и архитектуре, не представља проблем за општину Савски Венац. Она се прогласила ненадлежном иако је издала грађевинску и употребну дозволу. Руководства општине су се мењала а проблем и апели станара да су им животи и имовина угрожени наилазили су или на зид ћутања или на најстрашније повике и прозивке. Од почетка градње у општини Савски Венац променила су се три руководства и сва три су тврдила да је општина сервис грађана. Сва три руководства, почев од коалиције Заједно, преко СПО до Демократске странке својим поступцима показала су да им ипак сви грађани нису на истом месту – неки су на првом, а неки на последњем. Председник општине из редова Српског покрета обнове Здравко Крстић обећао је да ће наложити да се проблем реши у најхитнијем року. Обећао је то и његов наследник Бранислав Белић из Демократске странке а затим и његов наследник, страначки колега Тома Ђорђевић. „Уместо да обећано испуне, сакрили су се иза својих служби, које су нас на најразличитије начине малтретирале и шиканирале”, каже Мирјана Петровић.

Мућкање са дозволама

Мирјана Петровић и Соња Поповић тврде да је Кастратовићу општина Савски Венац дала грађевинске и употребне дозволе без урбанистичке дозволе, сагласности станара, етажних власника, санитарне инспекције са пројектом, противпожарне инспекције са пројектом и њихове сагласности са изведеним радовима. Те дозволе, поред тога што су спорне јер не садрже наведене сагласности, дају право Кастратовићу само на део тавана, али он узима цео таван, што за надлежне инспекцијске службе није интересантно и на више десетина позива станара до сада нису реаговале ниједном. Збуњује и чињеница да он употребну дозволу добија 1995. године, а радови трају све до 2000. године, о чему сведочи његов захтев, из 1997. године, за добијање дозволе за избијање бочног прозора на тераси, на којој се, пре него што ју је Кастратовић зазидовао, налазио пут за евакуацију у случају пожара. Кастратовић уместо прозора надзиђује још један ниво свог стамбеног простора. Пријем објекта за добијање употребне

дозволе обавила је приватна фирма „Теразије”, која се убрзо након тога угасила.

Због оваквог, „домаћинског” пословања општине највише штете су ипак имали станари. Надзидани објекат премашио је првобитне габарите и нарушио статистику зграде. Двоетажни стан изграђен је на зидовима стана Мирјане Петровић и Соње Поповић, који су од шупље цигле и немају ни грам бетона а камоли носећих стубова. Канализација је изведена противно свим прописима и правилима градње. Затворен је пут за евакуацију у случају пожара.

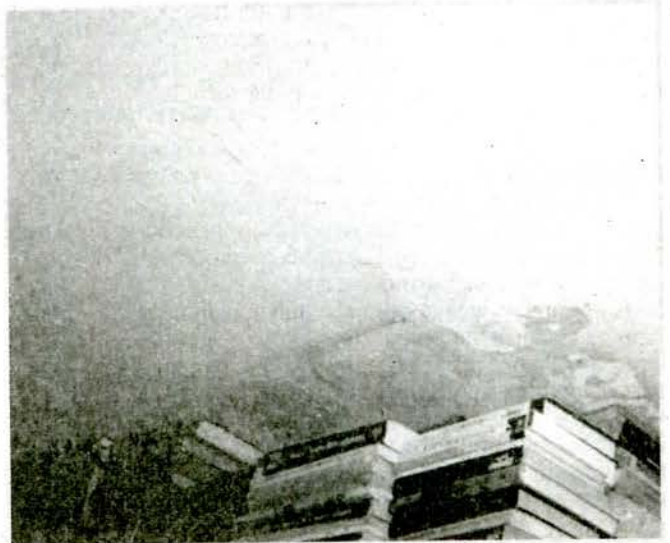
„Вода цури низ зидове у којима је електрична инсталација, где се налази и лифт кућица. Шири се влага и размножавају гљивице а зидови стално пуцају у становима и ходнику седмог спрата. Водоводне и канализационе цеви иду по нашим плафонима и сливају се делом у вентилационе цеви а делом у сливник судопере моје комшинице. Међутим, општина Савски Венац тврди да није надлежна, пошто човек има грађевинску и употребну дозволу. Подећам да је ту исту дозволу управо добио од њих и то на основу лажних сагласности и лажне документације”, каже огорчена Мирјана Петровић.

Инспекцијске службе уопште не реагују на позив станара, већ одговорност пребацују једна на другу. Затим их упућују на град и тада настаје нова врста игре, шетање од града до општине. Дозволе су конфузне, врло често немају ваљани печат.

„Историја овог случаја је дуга и понижавајућа за читав град и земљу. Све дозволе које је издала општина за овај објекат су без покрића, односно сагласности санитарне службе и противпожарне инспекције, без сагласности станара и етажних власника, издате на основу неправилног вештачења”, каже Мирјана Петровић.

Епилог

Зоран Кастратовић пере руке од читаве ствари и продаје стан. Станови Мирјане Петровић и Соње Поповић само у овој години плавлени су пет пута. Комшије на спрату испод њих поплаване су неколико пута. Због додира са водом, Мирјани је изгорела електрична и телефонска инсталација. Од буђи и влаге готово све у стану је уништено. У међувремену, Мирјани, која је пре целог случаја била нарушеног здравља, прорадила је штитна жлезда а задобила је и два чира. Константне алергије и гушења од влаге и буђи, каже, неће ни да наводи. Општина и даље не реагује, већ одлучује да предмет архивира. Случај ће, по свему судећи, епилог добити на суду. Овог пута, како најављује Мирјана, тужена ће бити општина.

Ирак данас – од угрожености људских права до највеће пљачке века

Суђење Садаму Хусеину

Све је већи број оних који уиозоравају да процес проишв Садама Хусеина није суђење проишвни-ку него бацање прашице у очи јавном мњењу због невероватне пљачке ирачког богаиштва

Пише: Амрад Мигати

Пре наставка суђења Садаму Хусеину „демократски свет“ пласирао је вест да су га приликом испитивања код истражног судије чувари тукли јер је наводно вређао њихова верска осећања. Непосредно пре тога тамошње „демократе“, почев од наметнутог председника државе, па све до најобичнијих чиновника постављених од стране америчких окупатора, једногласно су затражили да председник Ирака буде осуђен на смрт. Интересантно је да на почетку суђења није дозвољено страним адвокатима са међународном репутацијом да учествују у тиму за одбрану и да је та одлука промењена дан пре наставка суђења. Тако су чланови тима за одбрану Садама Хусеина постали и др Ноајми, бивши министар правде Катарa, који је уједно и председник тима за одбрану и бивши министар правде САД Ремзи Кларк. Њима је пуномоћје да бране Садама потписано у судници, током наставка суђења. Међутим, чуђење и даље изазива чињеница да нико из тима за одбрану до сада није имао прилику да се сусретне са својим клијентом. С друге стране, ирачки адвокати одбране изложени су не само притисцима и претњама, већ је двоје њих и ликвидирано. Поставља се питање да ли је то тај највиши вид „демократије“ коју су САД поклониле Ираку.

Док се на Западу у јавности с времена на време међу противницима политике такозваних демократских снага поведе дискусија о гажењу међународног и људских права, овдашње филијале тих истих демократа не дозвољавају да се о томе јавно проговори. Наравно, они то нису урадили ни у случају хашких оптуженика са овдашњег простора, нарочито у случају Слободана Милошевића, који је оптужен у моменту док је обављао функцију председника Југославије, за време НАТО агресије, у случају Војислава Шешеља, који је у тренутку подизања оптужнице представљо највећу опасност по ДОС-ов режим и његове западне менторе јер су сви показатељи наговештавали да ће Српска радикална странка у наредном периоду преузети власт.

У процесу суђења Садаму и Милошевићу постоји низ различитих, али и сличних правних околности, на које правни стручњаци константно указују.

Као једну од сличности поједини правници истичу чињеницу да су и један и други отети. Милошевић као грађанин, али и бивши председник који би требало да ужива одређени степен имунитета који му гарантује међународно право, а Садам је отет као легални председник Ирака, који је на тој функцији по међународном праву до данас, јер га је окупатор заменио без икаквог правног основа, кршећи Женевску конвенцију о обавезама окупатора. Наиме, избори који

се одржавају за време окупације или присуства страних трупа, по важећем међународном праву су невалидни. При томе, да не би било забуне, Ирак није потписао никакав документ о капитулацији који би био правни основ за мењање власти и евентуално суђење челницима бившег режима. Милошевић је отет кршењем Устава који је на снази и данас а Садам Хусеин је отет не само противуствано, него и противно свим важећим међународним прописима, јер ако је ухапшен као ратни заробљеник, мора бити пуштен на слободу након окончања окупације, а за време њеног трајања мора уживати сва права ратних заробљеника, који не подлежу никаквим суђењима.

Правилник суђења у Хашком трибуналу је прављен ад хок, уз одступања од општепознатих међународних правних норми (одвајање Тужилаштва од судства), те као такав одговара искључиво потребама хашких суђења. Правилник представља веома невешту комбинацију различитих принципа континенталног и англосаксонског права, а при томе се још и у ходу мења и прилагођава Тужилаштву.

Правилник о суђењу Садаму Хусеину замишљен је да служи Ирачком суду и од самог почетка је противустван јер суди председнику Републике, коме је тадашњи устав гарантовао имунитет. Интересантно је да је суд основан одлу-

ком представника америчких окупатора, односно амбасадора Брајмера. Одлука о његовом оснивању и раду наставила је да се примењује и након његовог одласка, противно Женевској конвенцији и свим међународним правним нормама, пошто окупатори немају овлашћења, нити право, да оснивају било какву нову правну институцију. Интересантно је и то што правилник представља мешавину ирачких закона и појединих америчких правних норми.

Амерички окупатор у Ираку, узимајући у обзир лоша искуства у вези оснивања и рада Хашког трибунала, који је у стручним круговима понео епитет најобичније политичке фарсе а никако озбиљне правне институције, у случају Садама основао је домаћи суд, желећи на тај начин да сакрије суђење од међународног јавног мњења, не дозвољавајући да у раду тог суда учествују међународни правници. Посебан преседан представља чињеница што се састав судског већа од пет чланова, сем председника, држи у строгој тајности. Прикривање иде до те мере да америчке снаге строго контролишу и преносе суђења, односно одложене снимке, тако да се поједини делови процеса избацују или се емитују уз велике сметње, лошу слику, тон итд.

Уопште, америчка администрација се плаши суђења Садаму, пошто он слови за човека који много тога зна. Поготово што би много тога могао да каже о односима између њега као, у то време потпредседника Ирака и америчке администрације за време Регана, када је његов изасланик, а садашњи министар одбране Рамсфелд посетио Садама и предложио му производњу хемијског оружја. Упркос оптужбама да је производио хемијско оружје, Садама терете за један локални случај из 1982. године, односно стрељање 142, по некеме 146 осуђених грађана Ирака, иако добри познаваоци тамошњих закона и права тврде да је Садам као председник Републике, сходно својим законским обавезама само потписао пресуду револуционарног суда, који је утврдио да су оптужени планирали и покушали да на њега изврше атентат. Противници оптужбе истичу да је суђење из 1982. године одржано у време ратног стања и важења закона који се у таквим околностима примењују. Не улазећи у расправу колико је то праведно и исправно, стоји и чињеница да се не може ретроактивно судити, поготово не у садашњим околностима. Интересантно је да је и садашња ирачка власт, постављена од стране америчких окупатора, усвојила закон сличан оном из времена ратног стања, а неки тврде и исти, само што се сада зове Закон о борби против тероризма.

Веома су занимљиве изјаве Садамових тадашњих противника, а садашњих противника америчке окупације, дате јорданским новинама, које је пренела телевизија „Ал Џазир“.

Они тврде да су суђења која су се одржавала под његовом влашћу била много праведнија од садашњег суђења Садаму Хусеину.

Зашто је суђење Садаму Хусеину почело баш сада?

Велики број политичких аналитичара сматра да није нимало случајно што америчка администрација баш у овом тренутку форсира суђење Садаму. Као један од главних разлога наводе пројект новог устава Ирака који је „усвојен“ на сумњив начин, после дугог одлагања, а који се на тај начин ставља у други план. Већина сматра да је нови устав веома опасан за суверенитет и територијални интегритет Ирака. Такође, наводе чињеницу да се америчка администрација у Ираку заглавила у „мочвари смрти“ из које покушава да се искобела. Иако САД стално покушавају да смање број жртава, америчко јавно мњење је све више у прилици да гледа трагедију која је задесила њихову војску у Ираку. Поред убистава, константна је и пљачка ирачког богатства, о којој стручно јавно мњење све отвореније говори.

Ови аналитичари сматрају да су Американци, без обзира што покушавају да терор и убијање прикажу кроз сумњиву улогу Ал каиде и њених вођа, не би ли на тај начин компромитовали ирачке снаге отпора, веома свесни да значајан део тог отпора предводе Садамове присталице. Кроз суђење и претње смртном казном, Американци заправо желе да са покретом отпора постигну неку врсту компромиса. Постоје наговештаји да би чак одустали и од смртне казне уколико за узврат добију обећање да ће отпор да ослаби и смањи се број америчких жртава. Такође, постоје индиције да би, уколико би дошло до потпуног заустављања отпора, Американци били спремни да Садама Хусеина пребаце у неку другу земљу, где би био релативно безбедан.

С друге стране, америчке окупационе снаге суђењем желе да скрену пажњу са све већег броја афера око стварних разлога окупације Ирака и пљачке која је уследила након тога, јер се у светском јавном мњењу све више се појављују шокантни подаци који иду у прилог тим тврдњама.

Највећа компромитујућа афера у историји

Портпарол америчких окупационих снага у Ираку, пуковник Чарлс Каун, рекао је да је су савезничке снаге које су биле одговорне за ирачко богатство, као окупационе снаге, одузеле огромну суму новца која се нашла у председничким установама и државној администрацији (око 10 милијарди долара). Каун је изјавио: „Не знам шта се десило са новцем, велика количина је одвожена авионима у непознатим правцима, можда ван Ирака а можда је дата и војним командантима да га слободно троше у својим зонама одговорности“. У исто време администратор ирачке управе био је пензио-

нисани амерички генерал Гај Гарднер, кога је поставила америчка влада.

Финансијски контролори које је послала америчка влада да контролишу финансије привремене савезне администрације која је управљала Ираком под руководством Брајмера (касније постао амбасадор у Уједињеним нацијама), установили су да је 8,8 милијарди долара, које је требало да буду потрошене у Ираку, изгубљено, и да нема никакве документације где је тај новац потрошен, нити се зна која га је странка добила или потрошила.

Међународно консултантско и контролно тело, основано на основу Резолуције Савета безбедности 1483 од 22. маја 2003. године, установило је у једном од својих извештаја, да је сума из Фонда за развој Ирака за време привремене администрације коју је водио Пол Брајмер износила 20 милијарди и 200 милиона долара, а да је 11 милијарди ненаменски потрошено.

Један високи амерички функционер је тим поводом изјавио: „Брајмер је последњих дана свог мандата, односно од 25. до 28. јуна поделио милијарду и 800 милиона долара два водећим курдским странкама у Ираку“. Судбина новца постала је енигма, како је потврдио Би-Би-Си у једном од својих извештаја. Међутим, лондонски „Фајненшел тајмс“ тврди да се сума новца налази у једној малој курдској банци у Женеви и да се тамо договара са једном америчком фирмом (власници фирме су два Бушова помоћника и бивши саветник председника Беле куће за Ирак) о пласирању тог новца у Швајцарску банку.

Британска организација „Кристијан ејд“ је обелоданила да је сам Брајмер украо 4 милијарде долара. У другом извештају обавестила је јавност да је судбина 20 милијарди долара ирачког новца непозната и да за то није било никаквог објашњења од стране распуштене савезничке власти америчке администрације, нити од привремене ирачке владе.

Тврдње „Кристијан ејда“ потврдио је и Би-Би-Си крајем јануара ове године, обелодањујући да америчке окупационе снаге и неке америчке компаније и даље пљачкају ирачко нафтно богатство. Један од учесника тих истраживања упозорио је да, на основу тога, обнова Ирака претендује да буде највећа корумпирајућа афера у историји.

Радио Би-Би-Си тврди да је више од 20 милиона долара од ирачког нафтног богатства потрошено лоповлуком, отимачином и подмићивањем.

Мухамед Бахер Ел Илум, члан распуштеног владајућег Савета Ирака (који је формиран од стране окупационих снага), у саопштењу које је објавио часопис „Al watan“ такође оптужује Пола Брајмера за корупцију и ненаменско трошење новца и захтева од ирачке владе да испита ове чињенице.

Поменутих наводима прикључио се и бивши ирачки министар за нафту, Ибрахим Бахар Ел Илум. У интервјуу који је Бахар дао часопису „Al basjina“ изјавио је да се у тајно-

сти спроводила америчка крађа и организовано отимање ирачког новца и да је у то уплетен Пол Брајмер. Он је истакао да су ту пљачку извршили амерички званичници који су били на положајима у Ираку непосредно након његове окупације. Уједно додаје да је сам Брајмер украо више од 25 милијарди долара ирачког новца у виду готовинских рачуна и банкнота, велике количине метала, живе и других добара.

Невладина организација „Платформ“ са седиштем у Лондону објавила је 22. новембра студију коју је написао Герг Мотјет, у којој он тврди да је дошао у посед документа америчког Стејт департмента из којих се закључује да се мултинационалним компанијама у којима амерички капитал учествује са 64 посто даје право да експлоатишу 17 нафтних поља од укупно 80. Уговор је вредан 200 милијарди долара а временски рок експлоатације је 40 година. Интересантно је да, према проценама, само експлоатацијом једног поља за 40 година може да се заради 200 милијарди долара. Он сматра да је управо то био један од главних разлога за рат против Ирака и његову окупацију.

Кршење људских права у Ираку и велику пљачку која се дешава више не могу да прећуткују чак ни ирачки функционери који су учествовали у прелазној влади коју су формирале америчке окупационе снаге. Тако бивши министар одбране Ирака Шалан, који је и сам оптужен за криминалне радње у свом министарству, у интервјуу за „Ал цазиру“ 24. новембра изјављује да он не може да одговара за сумњиве уговоре које је склопило његово министарство, јер је амерички амбасадор Брајмер дао ексклузивно право да такав уговор потпише генерални секретар министарства без одобрења министра. У својим оптужбама Шалан иде корак даље и за ситуацију у Ираку оптужује Иран, тврдећи да он стоји иза терористичких напада и да у његовом министарству, али и код окупационих снага постоји читав низ докумената и доказа о томе. Уколико су његове тврдње тачне, поставља се питање да ли Американци који су дошли да „спашавају“ ирачки народ подржавају тај терор који убија цивиле.

Бивши председник прелазне ирачке владе у интервјуу за британски лист „Обзервер“ од 26. новембра изјављује да су „Људска права у Ираку угроњенија него за време Садама Хусеина“. Он објашњава да одређена паравојна формација контролише Министарство унутрашњих послова, хапси и убија без контроле. Такође упозорава да, уколико се то настави, читав земља ће бити под контролом различитих паравојних формација. Иако директно не помиње окупационе снаге, намеће питање њихове одговорности, пошто се то дешава уз њихову прећутну сагласност.

То је стварност Ирака, у којој данас живе његови држављани и стварност у којој се одвија суђење челницима бившег режима.

Колико ће нас коштати глупост и неспособност српских демократора?

Лоботомија српске јавности

Жалосно надмени досовски пољитичари и експерти су чинили њихову годину проишли државне паре на њакозвано лобирање у САД. Нису успели да ураде ништа. Њихови наводни „пријатељи“ са Запада се данас још више залажу за независност Косова и Милошевића и унишарну БиХ. Тако је дошло до парадоксалне ситуације – исти они људи који су поштовали савезе Српске радикалне странке и који су бесомучно понављали поштоване пароле о Русији која нас је наводно одувек искористићавала, сада прче у Москву по помоћ, изражећи од Русије да их заштити од њихових пријатеља са Запада.

Пише: мр Дејан Мирковић

Након 5. октобра 2000. године, у нашој јавности се појавила теза о „неопходности“ лобирања у САД. Наводно, то је једини начин за поправљање нашег међународног положаја. Тврдње о „неопходности“ лобирања у САД и безусловног испуњавања свих захтева који долазе из Вашингтона су заступале све странке бившег ДОС-а (и разноразни експерти и чланови невладиних организација, углавном финансираних са Запада). Ови агресивни и демагошки захтеви су се користили и у политичке сврхе. Наводно, само су партије и појединци из ДОС-а били у стању да поправе односе са САД. Критиковали су све који другачије мисле, нарочито СРС. Тако је, уз огромну медијску помпу, основан и такозвани српски кокус у конгресу САД (реч кокус означава скуп индијанских поглавица). Ипак, да се радило о демагогији, коју су пропагирале особе које немају елементарно знање о томе како функционише амерички систем у пракси, постало је јасно када је саветник председника Србије за спољну политику самоуверено изјавио да ће Џон Кери победити Џорџа Буша на изборима за председника САД 2004. године. Десило се управо супротно.

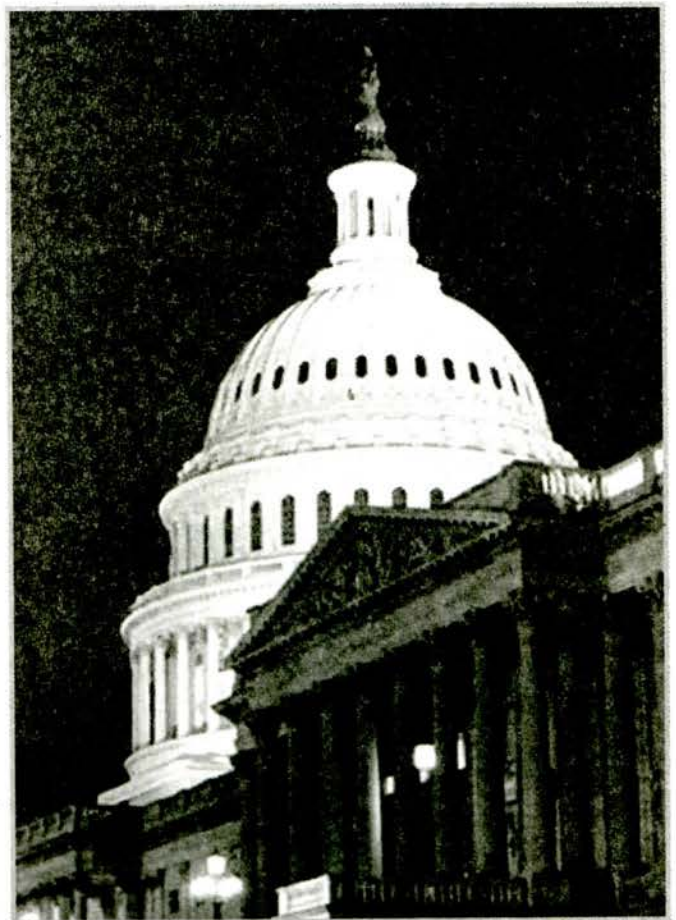
Какав је, дакле, амерички систем у пракси? Да ли он одговара примитивним представама политичара из ДОС-а, који сматрају да је Америка узор демократије, са савршеним изборним системом, јаким странкама (које се разликују у спољној и унутрашњој политици), и Конгресом чију политику може да одређује лоби финансиран из једне мале и сиромашне земље каква је наша. Покушајемо да дамо само неке одговоре на ова питања, јер за проучавање америчког система треба спровести посебну студију, у којој би морало да учествује више тимова стручњака из области права, социологије, историје и економије. Питање је да ли би и они успели да дају све одговоре, и да потпуно разјасне компликовани политичко економски систем у САД.

Прво питање на које самозвани експерти ДОС-а не могу да одговоре, је везано за изборни процес у САД.

Избори у САД

Годинама се у овдашњој јавности писало и говорило о српском „изборном систему“, „негативној селекцији“ и сличним појмовима. Најгласнији су били они који данас заступају тезе о „неопходности лобирања“ и „различитим политикама“ републиканске и демократске администрације. Уместо мазохистичког оптуживања сопственог народа, и „западофилског“ погледа на свет, ови острашћени критичари

су требали своје време да утроше на проучавање најкомплицованијег и најнејаснијег изборног система на свету. Тада би (можда) схватили сву апсурдност њихових фраза о „лобирању“ и „негативној селекцији“. Амерички изборни систем је мешавина одредби од пре 200 година, компјутерског начина гласања и монопола који имају само две странке у овој огромној земљи. Полазне основе овог изборног система указују да се покушава спојити оно што је неспојиво. Дешава се да побеђује кандидат који има мање гласова. Џорџ Буш је победио Ал Гора 2000. године упркос томе што је имао 500.000 гласова мање.¹⁾ Мање гласова од својих конкурената су освојили и председници Џон Квинси Адамс, Радерфорд Хејс и Бенџамин Харисон.²⁾

Чему служе избори ако побеђује кандидат који освоји мање гласова, није јасно. Какви критеријуми се траже при одабиру људи који ће представљати две америчке странке на председничким изборима, такође је веома нејасно. Формално, требало би да то буду најбољи људи. Међутим, следећи примери то демантују. Године 1992. Бил Клинтон је био убедљиво најнепопуларнији кандидат у својој странци. Анкете га нису сврставале ни међу прва три човека. Већ тада је био веома компромитован политичар, повезан са више афера. (Оптуживан је за корупцију и многобројне скандале у приватном животу). Није имао добре резултате ни на послу који је претходно обављао. Држава у којој је био гувернер, Арканзас, је бележила најгоре резултате у САД, чак у 23 области.³⁾ Он је сам признао да по свим објективним мерилима није имао никакве шансе: „Иако сам средином новембра био уверљиво последњи у испитивањима јавног мњења, свиђале су ми се моје шансе“.⁴⁾

Клинтон није био ни најбољи говорник у својој странци. Он у својим мемоарима пише да је тадашњи кандидат из Њујорка био најбољи говорник а кандидат из Небраске човек са најбољом биографијом и носилац Ордена части.⁵⁾

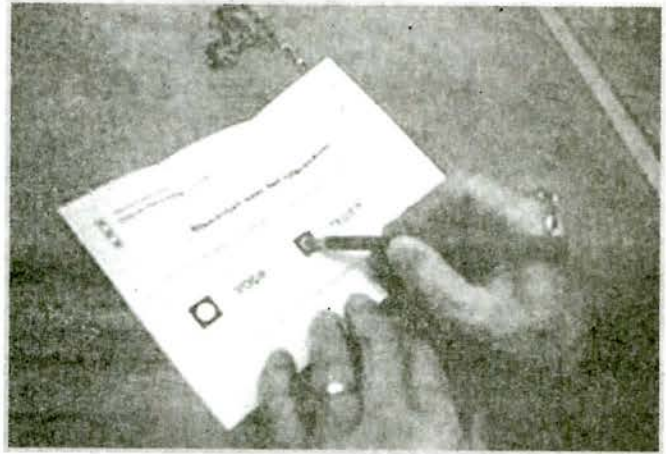
Ипак, они су се напрасно „ловукли“ из трке, исто су урадили и други кандидати који су били популарнији од Клинтона. Тако је демократска странка за председничке изборе 1992. године номинувала убедљиво најгорег кандидата. Зато се процес добијања номинација у америчким странкама може проучавати као школски пример негативне селекције.

Након добијања кандидатуре почиње изборна трка између кандидата две странке. Остале политичке организације као да не постоје.⁶⁾ На дан избора, амерички грађани гласају за изборни колегијум (који ће уместо њих) изабрати председника. Првог уторка у новембру, у свим државама се састају изборни колегијуми. Они су састављени од представника 2 партије. Колегијум проглашава победника на гласању у појединим државама. (Победник узима све друге гласове, тако да се не може десити да неки независни кандидат прође у „други круг“). Месец дана након тога се сабирају гласови из свих држава и бира се председник САД. Овај изборни процес, који траје најмање 1 месец, у том тренутку долази до апсурда. Делегати нису дужни да гласају за оног кандидата који је добио највише гласова, нити за кандидата своје странке.⁷⁾ На пример, Ал Гор није 2000. године добио сва три електорска гласа из Дистрикта Колумбија (иако је ту победио) јер је један од делегата био наводно „љут“ на њега па му није дао електорски глас. Коначно, два месеца од почетка гласања у Конгресу се верификује резултат гласања.

У којој фази овог компликованог изборног система треба да се укључе наши лобисти, није јасно. Како ћемо проценити који кандидат има више шанси, питање је на које није лако дати одговор. Такође, нико не гарантује да ће делегати гласати за свог кандидата, или за кандидата који има највише гласова. Изборни процес додатно компликује чињеница да нема ни јасних критеријума који одређују значај појединих држава.

Несразмера постоји и између електорских гласова који припадају свакој држави и укупног удела гласача тих држава у изборном телу САД. По којем основу неке државе САД више вреде, а неке мање у изборном процесу, није јасно. На први поглед одступања не изгледају превише велика, али у укупном збиру често одлучују победника, посебно када је мала разлика у броју гласова. Такав је био случај на изборима 1844, 1880, 1884, 1888, 1948, 1962, 1968, 1976 и 2000. године. На пример, 1962. године, разлика између 2 кандидата је била око 100.000 гласова.

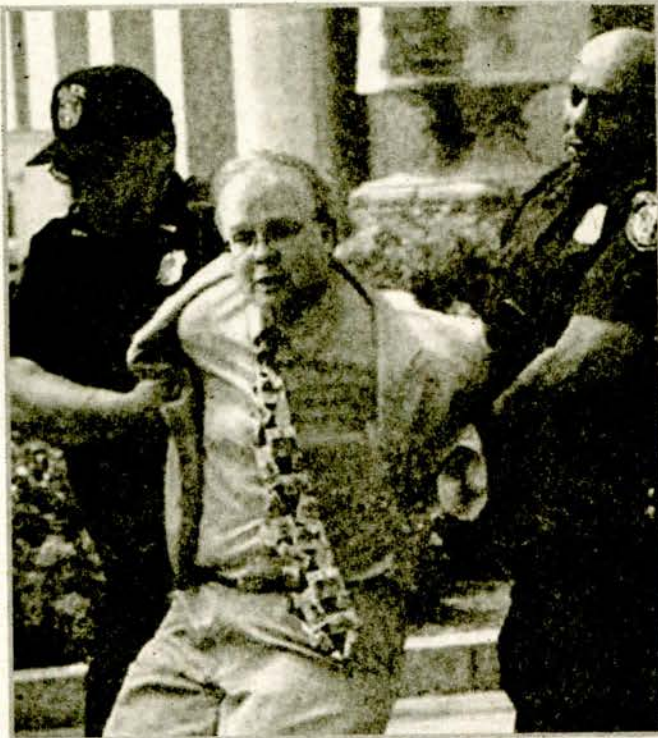
Више од 15 милиона гласова је неправилно распоређено. Неке државе, као што је, на пример, Род Ајленд имају више

електорских гласова него што им припада по њиховом уделу у становништву. Друге државе, као Њу Јорк или Тексас, имају мање електорских гласова него што је њихов удео у становништву. Нема историјског објашњења за ово јер се на пример, Род Ајленд налази у близини државе Њу Јорк, и имају заједничку историју, још од 18. века. (Гласови становника Род Ајленда вреде око 2 пута више од гласова становника других држава). Можда се одговор налази у натпросечном богатству становника Род Ајленда или у бројним прначким и латино заједницама у држави Њу Јорк.⁸⁾ Цифри од 15 милиона неправилно распоређених гласова, додајмо да, на пример 2000. године 3 милиона грађана није могло да гласа.⁹⁾

Компликованости и нелегалности америчког изборног процеса допринеле су и промене у самом начину гласања. После великих неправилности на изборима 2000. године уведен је нови начин гласања. Уместо гласачких листића на којима се пробијало поље са именом кандидата, уведено је електронско гласање. Гласачи су од 2004. године додиривањем електронских поља одређивали за кога ће гласати. Конгрес је издвојио 4 милијарде долара за ову модернизацију.¹⁰⁾ (Посао је поверен приватним компанијама). Међутим, у пракси су опет забележене бројне мане овог система. Гласач нема потврду да је уопште гласао, у појединим државама је примећено на стотине случајева да је глас отишао другом кандидату или да није бројан.¹¹⁾ Резултати компјутерског гласања на нивоу целе земље су наводно „тајна“ и нису доступни јавности. Посматрачи ОЕБС-а који су надгледали гласање 2004. године, изјавили су да је електронско гласање у САД мање заштићено од злоупотреба него у неким латиноамеричким земљама.¹²⁾ Приступ биралиштима је био више ограничен него у Казахстану, а изборни систем је најкомплицованији и најнејаснији у свету, закључили су посматрачи ОЕБС-а. Дозвољено им је било да надгледају гласање само у 11 држава.¹³⁾

Конрад Ошевски, потпредседник ОЕБС-ових посматрача је упоредио изборе у САД са оним у Србији: „Надгледање избора у Србији пре неколико месеци је било далеко простије. Тамо постоји један национални изборни закон и користе се гласачки листићи“.¹⁴⁾ У САД се практикује и гласање поштом али не као изузетак, већ као масовна појава. Цела држава Орегон гласа поштом. На изборима 2000. године 14 одсто гласова је добијено на овај начин.¹⁵⁾ Године 2004. овај начин гласања је чинио 20 процената у укупном броју свих гласова. (Дакле, сваки пети Американац је гласао поштом, а остатак уз помоћ електронског гласања чији се резултати не показују јавности).¹⁶⁾ На Флориди је „нестало“ 58.000 гласачких листића који су послати поштом.¹⁷⁾

Жалосно је да је нашим политичарима и експертима из ДОС-а овакав изборни систем узор демократије. У америчком изборном систему се као задњи арбитар увек може позовити и Врховни суд САД. Како овај правосудни орган дели правду у пракси, видело се током избора 2000. године, када је верификована очигледна изборна крађа. Судије су биле толико дрске да су се позвале на Устав из 18. века као оправдање. Дакле, у америчком правном систему могуће је спојити неспојиво. Прописе из 18. века када су наоружане групе фармера нападале суднице широм САД,¹⁸⁾ и еру у којој се компјутери користе као главно средство гласања,¹⁹⁾ само ако треба наћи оправдање за очигледне неправилности или, боље рећи, крађу.

Можемо закључити да, ако би се одлучили да „лобирамо“ током изборне кампање, не би имали никакве параметре који би нам помогли да одредимо резултат избора. Не зна се када избори почињу (на пример у 5 америчких држава је то било у октобру а не у новембру 2004. године).²⁰⁾ Не зна се резултат електронског гласања, мерила за одабир кандидата, нити којег кандидата подржавају највеће компаније. (Оне подједнако дотирају оба кандидата у највећем броју случајева).²¹⁾ Није јасно да ли се председник САД бира у новембру, децембру или јануару.²²⁾

Партије

Америчке партије немају чврсту организацију нити активно чланство. Оне више личе на неко удружење које се бави спортским питањима или хуманитарним радом. Када би упитали и заговорнике „лобирања“ ко је председник централног органа Демократске странке, мало ко би знао одговор. Слично би било када би покушали да нађемо одговор на питање шта је званична идеологија демократске (или Републиканске) странке.

Мало познати централни орган демократске странке је „Демократик Нешенел Комити“ (DNC). Формиран је још пре 150 година.²³⁾ Иако постоје канцеларије овог комитета широм Америке, он нема никакав утицај на своје чланство. Не постоји чланарина, нити нека организација која се бави

симпатизерима. Једина сврха ових канцеларија је да за време избора прикупљају донације од богатих компанија. Формално учлањење у странку не постоји, довољно је само да грађанин каже да „симпатише“ Демократску странку. Ингеренције шефа централног органа странке су формалне и он нема утицај на политику своје партије.

На ту функцију се углавном бирају компромитоване особе, или оне којима се даје нека формална функција без фактичке моћи. На пример, од 2001. до 2004. године, на челу „Демократик Нешенел Комити“ је био Тери Мек Олиф. Услед многобројних скандала везаних за његово име, он је напустио ову функцију. За његовог наследника се кандидовао Хауард Дин, један од најспособнијих и најомиљенијих политичара у Демократској странци. Дин је имао велике шансе да порази Буша на изборима 2004. године, али није добио шансу да се кандидује. Уместо њега се кандидовао лошији кандидат Кери. Зашто је изабран Кери а не Дин, није јасно. Наводно: „Неочекивани пораз (Дина) на прелиминарним председничким изборима за председничког кандидата до данас нико није успео на прави начин да објасни“.²⁴⁾

Тешко је објаснити и ко је изабрао Керија, када се зна да партијски органи Демократске странке немају никакве ингеренције. Чланство није, јер оно у формалном смислу и не постоји. Можда је Динов грех био у томе што је заступао ставове који одуарају од „јединствене политике“ обе странке. Противио се начину на који је демократска администрација (такозвана „Клинтонова“) водила земљу у периоду 1993-2000. године.²⁵⁾ али и агресији на Ирак 2003. године. Као да је постојао консензус у обе америчке партије, да Дин не треба да буде кандидат на председничким изборима. Функционер републиканске администрације, Карл Роуз је то овако описао: „За нас је добра вест да Дин није номиниран“.²⁶⁾ Тако је Дин на крају добио шансу да конкурише за релативно неважну функцију, а лошији кандидат Кери за важнију.

Конгрес и двостраначка политика

Колики утицај може да има такозвани српски кокус у Конгресу САД, да ли он може да измени америчку спољну политику, или се ради о још једној обмани ДОС-а? Ако упоредимо укупан број конгресмена – 535 (у Представничком дому и Сенату) са чланством српског кокуса или некаквог албанског лобија у тој институцији, увидећемо да ни српски ни албански лоби не могу имати много утицаја у Конгресу. Ево шта о томе каже Мартин Слезингер из института „Вудро Вилсон“: „Већина конгресмена или сенатора је потпуно незаинтересована за Косово“; „Конгресне резолуције ни на који начин не обавезују америчку администрацију“; „Ни у Србији ни на Косову не би требало да мисле да резолуција коју предложи 5-6 конгресмена, о којој се неколико минута или сати води дебата, указује на генерално расположење у Конгресу“; „Гарантујем вам да огромна већина чланова нема баш никакав став о Косову“.²⁷⁾

Слезингер овако коментарише предлог резолуције такозваних „проалбанских“ конгресмена, коју је наводно осујетио српски кокус: „Мислим да и сами предлагачи ове резолуције нису веровали у успех. Одлучили су се да је изнесу на гласање у последњим данима мандата овог Конгреса и није било никаквих изгледа да о њој расправља Представнички дом у пуном саставу, нити да добије подршку Сената“.²⁸⁾

Слезингер сматра да су овакви предлози значајни само у пропагандне сврхе: „Њихов значај (резолуција) је много већи у региону, где их једна или друга страна користе као аргумент за своје ставове“. Из ове анализе видимо да су фразе о некаквом српском „кокусу“²⁹⁾ (који је наводно спречио изгласавање резолуције „албанског лобија“) неистините и нео-

збиљне. Оба „лобија“ су у стању да ангажују око 1 одсто укупних чланова Конгреса. Чак и када би којим случајем наши лобисти успели да остваре већину у Конгресу (као грчки лоби 1974. године), резолуције не обавезују администрацију у Вашингтону. Стварање стварног лобија отежава и чињеница да чланови Представничког дома имају кратак мандат (2 године). Такође, једна трећина сенатора је принуђена сваке две године да излази на изборе. Творци овог „ротирајућег“ система као да су се водили Хераклитовим начелом „Не може се два пут ући у један те исти ток реке“.

Што се тиче такозваног двостраначког система у САД, тешко да има разлике између две доминантне америчке партије. И у овом случају се показује да су примитивна схватања о некаквим непријатељским и пријатељским администрацијама (у односу према Србији) неоснована. Америчке администрације у целини воде исту спољну и домаћу политику. Никакво лобирање то не може значајније променити.

Кандидат демократа на председничким изборима 2004. године Џон Кери је још од 1990. године подржавао политику (обе) републиканске администрације према Ираку. Кери се залагао за бомбардовање Ирака у октобру 1990. године и јануару 1991. године.³⁰⁾ Исте ставове је заступао у октобру 2002. и марту 2003. године. Као председнички кандидат 2004. године, заступао је став да не треба повлачити америчке војнике из Ирака. Није га поколебало ни противљење већине делегата на страначкој конвенцији у јулу те године.³¹⁾

Републиканске и демократске администрације се не слажу само око Ирака. Обе се залажу и за проширење НАТО на Исток. Економски програми су им скоро идентични. То

произлази из предвиђања економиста пред председничке изборе 2004. године. Тада је у америчкој јавности објављена прогноза о ефектима победе демократа или републиканаца на кретање индекса „Дау Џонс“. (Овај индекс прати кретање акција 30 највећих америчких компанија). Процењено је да би у случају ма каквог исхода на председничким изборима дошло до малих промена у вредности овог показатеља. У истој анализи се тврди да на америчку економију много више утиче политика Трезора САД, федералних резерви и кретање цена нафте.³²⁾

Ставови кандидата на изборима 2004. године су били веома слични и када се радило о пореској политици. Телевизијски дуел између председничких кандидата Чејнија и Едвардса је протекао у међусобним оптужбама за „фаворизовање богатих“ уз помоћ пореске политике.³³⁾ (Буш је смањio порезе за најбогатије и пре него што је било познато ко ће победити на изборима, тако да ће ова олакшица важити и након њих).³⁴⁾ Кери је као опозиционар гласао за све предлоге Бушове администрације у овој области.

Политика демократа и републиканаца је иста и у области имиграције. Програм по коме би илегални имигранти могли да раде као ниско плаћена радна снага, без икаквих социјалних права, има подршку обе стране.³⁵⁾ Уосталом, амерички експерти и политичари не крију да су разлике између администрација минималне. Ренди Бирс, саветник за националну безбедност демократе Керија каже: „Циљеви две администрације се битно не разликују“.³⁶⁾ Гери Шмит, директор центра „Пројекат за ново америчко столеће“, за кога се сматра да је близак Републиканској странци, има слично мишљење: „Нема великих разлика у спољнополитичким приоритетима Буша и Керија“.³⁷⁾ Високи функционери републиканаца су, за време док су били у опозицији, подржавали Клинтонovu политику према Балкану. Кондолиза Рајс, садашњи државни секретар САД, критиковала је конгресмене из своје партије који су се противили агресији на СРЈ 1999. године. Подржала је и агресију на РС 1995. године.³⁸⁾ Коначно, администрација Џорџа Буша старијег нам је увела санкције 1992. године.

За разлику од такозваних експерата ДОС-а, у Русији, Француској и Великој Британији не праве велику разлику између републиканских и демократских администрација. Владимир Симонов, политички коментатор руске државне агенције „РИА Новости“ је писао о америчким изборима 2004. године: „Спољна политика САД ће се променити у нијансама, у детаљима, али не и у суштини“.³⁹⁾

Француски посланик Аксел Пониатовски је био званични представник владајуће партије (УМП) на демократској конвенцији у Бостону крајем јула 2004. године. У Француској важи за једног од највећих познавалаца америчког политичког живота. Он је овако проценио могуће промене у спољној политици Вашингтона након избора: „Евентуални улазак Џона Керија у Белу кућу могао би само формално да побољша односе између Париза и Вашингтона после периода посебно мучних личних односа Ширака и Буша, али у суштини, Буш и Кери деле идентичан став о томе шта треба да буде место и улога САД у свету“.⁴⁰⁾ Слично мишљење има и лондонски „Тајмс“⁴¹⁾ као и Џејмс Петифер са Британске краљевске академије: „Многи сматрају да ће много тога зависити од предстојећих избора у САД... Ја нисам тако сигуран“.⁴²⁾

Идентични ставови више узастопних администрација указују да је можда погрешна дефиниција која се користи у јавности. Она администрације у Вашингтону везује за личност њеног председника. На пример, каже се „Клинтонова администрација“ или „Бушова администрација“. То ствара утисак као да су њихови ставови различити. У пракси није тако.

Узор „демократизације“

Ова кратка анализа америчког система нам показује да су нетачне тврдње досовских политичара и експерата. САД не могу бити узор демократије. Њихов изборни систем је нејасан, а контрола изборног процеса на нивоу заосталих земаља из Трећег света. Политичке партије тешко да се могу назвати тим именом. Организационо оне личе на спортска удружења у којима се формално не зна ко одлучује и на основу којих критеријума. Не постоји значајна разлика у спољној и унутрашњој политици двеју доминантних партија. Конгрес има мању моћ од изабраних (на проблематичан начин) администрација, а чак и на тако слаб Конгрес сигурно не могу утицати некаква удружења од 5 или 6 конгресмена који наводно лобирају за нас под увредљивим и накарадним именом „кокус“.

Небулозне тезе о некаквом лобирању у САД су зато пре свега политички маркетинг, али и велико незнање. Посебно је трагикомично када власт у Србији ангажује спортисте и глумце да лобирају на Западу и у САД. То показује и неозбиљност оних који су сплетом несретних историјских околности дошли на власт после 5. октобра. Они тумарају кроз сложени свет међународних односа као „слепац који слепце ствара“.⁴³⁾

Ако је за утеху, овај трагикомични процес је већ познат у историји. Велики руски социолог Александар Зиновљев је писао о овој теми: „Знати нешто о друштву, и разумети га, две су сасвим различите ствари. Може се много знати, а при томе мало разумети. Међутим, број људи који се сматрају специјалистима за разумевање друштва на основу тога што

нешто знају о њему, већи је него у било којој другој сфери сазнања. Свако ко има извесно животно искуство у датом друштву, сматра се његовим познаваоцем. Он уображава да нема тобоже ничег једноставнијег него што је разумевање појава које види својим очима, међу којима живи, у којима има учешће и које сам ствара. А они међу њима који заузимају висок положај у друштву и имају могућност да јавно говоре о социјалним темама, сматрају се, и сматрају их други, високим експертима. Чак и глумци и спортисти говоре о специјалним темама с таквом самоувереношћу, као да су их професионално изучавали“.⁴⁴⁾

Жалосно надмени досовски политичари и експерти су читавих пет година трошили државне паре на такозвано лобирање у САД. Нису успели да ураде ништа. Њихови наводни „пријатељи“ са Запада се данас још више залажу за независност Косова и Метохије и унитарну БиХ. Тако је дошло до парадоксалне ситуације – исти они људи који су потцењивали ставове Српске радикалне странке и који су бесомучно понављали титоистичке паролe о Русији која нас је наводно одувек искоришћавала, сада трче у Москву по помоћ, тражећи од Русије да их заштити од њихових пријатеља са Запада. Ипак, и после свих увреда које су изrekli на рачун Русије и отворених субверзивних делатности (Отпор у Украјини), у Москви су примљени као део пријатељског и братског народа, а не као део некаквог „кокуса“ индијанских поглавица које треба истребити. Та чињеница говори колико је био бесмислен и сулуд пројекат о некаквом српском кокусу и лобирању у САД, и колико је било велико незнање досовских политичара и експерата о међународној политици.

Фусноте:

- 1) Пенкинс Ф.: „Историја САД“, Филип Вишњић, Београд, 2002, стр. 218.
- 2) Пенкинс Ф.: „Историја САД“, Филип Вишњић, Београд, 2002, стр. 69, 92, 156.
- 3) Клинтон Б.: „Мој живот“, Наклада Љевак, Загреб, 2004, стр. 420.
- 4) Клинтон Б.: „Мој живот“, Наклада Љевак, Загреб, 2004, стр. 358.
- 5) Клинтон Б.: „Мој живот“, Наклада Љевак, Загреб, 2004, стр. 359. Кандидати су углавном одустали због ускраћивања финансирања.
- 6) У америчком Конгресу, од 535 места 2004. године, само 2 су припадала независним кандидатима ван две странке, или око 0,3%; „Политика“, 5. 11. 2004.
- 7) Би-Би-Си, 20. 9. 2004.
- 8) www.us.census – види БДП у Род Ајленду и проценат црнаца у Њу Јорку.
- 9) Због „компјутерске грешке“ навео је амерички Завод за статистику.
- 10) „Der Spiegel“, 19. 1. 2004.
- 11) „Der Spiegel“, 19. 1. 2004.
- 12) „Новости“, 4. 11. 2004.
- 13) Укупно је било 92 посматрача ОЕБС-а..., уз 1.000 америчких посматрача на изборима 2004. – (само 300, 2000. године), „Индипендент“, 30. 10. 2004. Колико је то мала цифра за тако велику земљу, није тешко закључити.
- 14) „Новости“, 4. 11. 2005.
- 15) VOA, 28. 10. 2004.
- 16) Би-Би-Си, 29. 10. 2004.
- 17) Демократска странка је признала да нема писмене доказе електронског начина гласања у: Флориди, Арканзасу, Северној Дакоти, Колораду и Тексасу. Укупно око 47 милиона људи. Би-Би-Си 19. 10. 2004.
- 18) Пенкинс Ф.: „Историја САД“, Филип Вишњић, Београд, 2002, стр. 63. Судије Уставног суда имају доживотно мандат.
- 19) У Великој Британији не постоји Устав, тако да правосудни органи не морају да се позивају на Устав када дају невероватна објашњења за политичке одлуке. На пример лорд Голдмит, тужилац, када је оправдао одлуку Лондона да изврши агресију на Ирак 2003. године.

- 20) Би-Би-Си, 19. 10. 2004.
- 21) НИН, 15. 7. 2004. Види табелу о донацијама преузету из „L'eYransion“
- 22) У САД постоји Комисија која прописује услове за укључивање независних кандидата у ТВ дебату. Године 2004. Рајфу Нејдеру није било дозвољено да учествује у дебати Буш – Керри. „Привредни преглед“, 24. 9. 2004. Чудно, ако се зна да у САД нема изборне ћутње, као и да је Нејдер прикупио неколико милиона долара за своју кампању. „Политика“, 1. 11. 2004.
- 23) НИН, 13. 1. 2005.
- 24) НИН, 13. 1. 2005.
- 25) НИН, 13. 1. 2005.
- 26) Вудворд Б.: „План напада“, Самиздат В92, Београд, 2004, стр. 407.
- 27) Би-Би-Си, 8. 10. 2004.
- 28) Би-Би-Си, 8. 10. 2004.
- 29) Кокус је реч која означава делегацију индијанских поглавица.
- 30) Вудворд Б.: „План напада“, Самиздат В92, Београд, 2004, стр. 408.
- 31) „Политика“, 30. 7. 2004.
- 32) „Политика“, 2. 10. 2004. Економски експерти не очекују веће „потресе“ на Вол Стриту било ко да победи на изборима.
- 33) Би-Би-Си, 6. 10. 2004.
- 34) VOA, 4. 10. 2004.
- 35) „Привредни преглед“, 14. 12. 2004. Ради се о такозваним „гостујућим радницима“.
- 36) „Дејли Телеграф“, 29. 7. 2004.
- 37) VOA, 17. 8. 2004.
- 38) Милосављевић О.: „Европа“, 30. 12. 2004.
- 39) „РИА Новости“, 1. 11. 2004. И други коментатори ове агенције сматрају да су „исте“ политике администрација према Русији, види „РИА Новости“, 23. 3. 2004.
- 40) „Привредни преглед“, 5. 8. 2004.
- 41) „Тајмс“, 1. 11. 2004.
- 42) VOA, 21. 10. 2004.
- 43) Владика Николај: „Наука о закону“, Петровград, Зрењанин, 2002.
- 44) Зиновљев А.: „Запад“, Наш дом, Београд, 2002, стр. 11.

„Убојица“ претворен у „убицу“

Ако погледамо текстове једног од преводилаца за српски језик у Загребу, закључићемо да је почастио био на великим мукама. „Хрватски језик“ се може преводити на друге словенске језике, а да се, ипак приликом, преводилац не суочи ни с једном прејреком. Сваки од појмова „хрватског језика“ лако налази замену у енглеском, француском, немачком, италијанском, а ипак се по помоћу ових језика не може сазнати да ли поједине речи у „хрватском језику“ (кад су искористићене у реченицама) одговарају замишљеном појму (вредности), или је њим речима (сувишно правилно грамајичке) додељена друга вредност (појам).

Пише: Слободан Јарчевић

У случају кад се преводи са српског на „хрватски“, или с „хрватског“ на српски, долази до честих недоумица. Тад преводилац (ако одлично познаје и српски и „хрватски језик“) лако открива речи у „хрватском“ којима је појам погрешно означен или је придодат нови. Детаљнија и стручнија истраживања би показала да су се хрватски језички стручњаци огрешили о филолошку науку, јер нису поштовали граматичка правила српског језика – кад су од српског стварали „хрватски“. Често су то чинили несвесно, јер неким речима (попут других странаца) нису схватили смисао, а неке су сами творили. И у овом другом случају су грешили, јер нису потпуно разумели дух српског језика, па су им и новокованице постале нестабилне на датом месту – понекад се оне понашају по правилима српске граматике, понекад не.

Често се и изворне речи српског језика не могу понашати по правилима српске граматике, јер су им хрватски граматичари променили значење (појам, или вредност). О једној од њих говоримо данас. Нашли смо је у тексту хрватског преводиоца за српски језик и није било тешко запазити да га је она прилично намучила. Преводилац је требало да преведе како се једна српска бака нежно обратила свом унучету, користећи српску реч за несташлук, а та реч у „хрватском језику“ уопште не значи тако нешто. Преводилац се двоумио. Ако реч остави непреведену, унука би представио у „хрватском тексту“ као злочинца, а ако би нашао другу реч – појмовно истоветну изговореној, онда би морао искористити синоним из српског језика, или туђицу.

Овако је гласила реченица у причи једног српског књижевника, коју је хрватски преводилац требало да преведе на „хрватски језик“:

„Слушај ти, моја мала убојицо! Ако будеш добар у вртићу, купићу ти велику, велику чоколаду“.

Види се да је, претходног дана, унук у вртићу био несташан, потукао се с вршњацима, па га бака благо корн и обећава награду ако промени понашање. Али, у „хрватском језику“ ова реч („убојица“) има сасвим друго значење. Код Хрвата се убојицом зове човек који је некоме одузео живот. Хрватски граматичари нису схватили значење ове српске речи (за њих је она из страног језика), па су је почели користити уместо речи „убица“. А у српском језику је „убојица“ човек који је склон свађама и тучама, а не убиствима. Каже

се „он је убојица“. Такво значење у српском језику има и реч „укољица“, па се каже „он је укољица“. Ова два појма се говоре (из миља) и деци – и кад су несташна (као у наведеном случају), али и кад су најмирнија.

Српски језик је природан и развијао се само на основу правила своје граматике од најдавнијих времена, па он лако одбацује све вештачке конструкције, попут ове у „хрватском језику“. Да „убојица“ није „убица“, потврђују и друге речи – настале од корена (или именице) „бој“. „Убојица“ није спреман да убије, него да се посвађа, погура, потуче, итд. Реч „бој“ је творила и други појам, „убојито“. Односи се на оружје или реч – „убојито оружје“ и „убојита реч“. У српском језику, ниједан од ова два појма не упућује на убиство, али у „хрватском“ се тешко отети утиску да не упућује на то, јер се у њему користи и реч „убојство“, уместо „убиство“. Тако и „убојствена реч“ може да делује застрашујуће.

Пошто Хрвати реч „убојица“ користе уместо речи „убица“, они се спотичу (као и овај преводилац), јер прилог „убојица“ се не појављује у глаголском облику. Не може се рећи „он је убојио суседа“, па да то значи „он је убио суседа“. Глагол „убити“ је јасан, али глагол „убојити“ не постоји. „Убојити“ би могло да значи (можда) „наносити боју у неку унутрашњост“, али је, вероватно, и то неправилно – као што је неправилно ако се ова реченица („он је убојио суседа“) схвати као приказ извршеног убиства. С речима „убити“ и „убиство“ је сасвим други случај. Њихово коришћење не ствара никакве недоумице („Он је извршио убиство“ или „Он је убио суседа“).

Да би нам било јасно оно што смо најавили – да се погрешно схваћени појмови из српског језика само делимично понашају по правилима граматике у „хрватском језику“, погледајмо како би две последње реченице могле да се преведу на „хрватски језик“. Прва: „Он је извршио убиство“, могла би да се преведе на „хрватски“: „Он је извршио убојство“. Друга реченица: „Он је убио суседа“ и не би могла, јер смо видели да такав превод не значи ништа: „Он је убојио суседа“.

Вратимо се хрватском преводиоцу бакине реченице из миља: „Слушај ти, моја мала убојицо! Ако будеш добар у вртићу, купићу ти велику, велику чоколаду“.

Мучио се око прве реченице, па је написао, користећи туђицу из турског језика (а хрватски језикословци избегавају стране речи): „Слушај ти, мој мали мегданџио! Ако будеш добар у вртићу, купићу ти велику, велику чоколаду“.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

Текући рачун: 2160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА

КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

• НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО •

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Незаобилазна историјска грађа немерљиве вредности.

Само она борба у којој постоји апсолутна спремност на сваку врсту жртве у одбрани истине о своме народу и његових вредности, води ка победи.

То нам је показао др Војислав Шешељ.

Др Војислав Шешељ

ЛАЖЉИВА ХАШКА
ПЕДЕРЧИНА ЏЕФРИ НАЈС

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

„Да, гoспoдинe Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагаиши. Ја се неће одрећи, иа макар и завршио свој животи у Хагy”.

У књизи су презентовани извештаји новинара из Хашког трибунала и њихово виђење обрачуна др Шешеља са хашким тужиоцем Најсом.

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3 У ЗЕМУНУ ИЛИ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21